

ШЕЛИ КИНГ
ВСИЧКО ЗАПОЧНА В
КНИЖАРНИЧКАТА НА ХЮГО

Превод от английски: Силвия Николова, 2016

chitanka.info

На мама, която постоянно ми казваше, че трябва да пиша.

*Къде човешката природа е по-слаба,
отколкото в книжарницата?*

Хенри Уорд Бийчър

Констънс беше възприела гледището на младите, според което моментът, в който живеела, е всичко.

А моментите вървят един след друг, без да зависят непременно един от друг.^[1]

*Д. Х. Лорънс,
„Любовникът на лейди
Чатърли“*

1

ДА ОСТАНЕШ НАЙ-ВАЖНА ЗА МЕН

Любовта намира за нас това, което не знаем, че търсим.

Хенри

Книгите не променят живота на хората, поне не както всички си мислят. Да четеш „Острието на бръснача“^[2], докато пътуваш в първа класа към някой курорт за медитация, или пък „Чай в пустинята“^[3] по време на поход след развода ти, за да видиш какво е останало от снеговете на Килиманджаро, няма да те направи по-просветен отколкото въртенето в огромните чаши в Дисниленд. Съжалявам, но това е истината. И старите книги тук във „Водното конче“ не са по-просмукани с мъдрост, отколкото неотваряните нови книги в „Аполо — книги и музика“. Нашите книги са просто по-евтини и по-оръфани. Но хората продължават да идват тук. Продължават да ме питат за еликсирите с подвързия и думи, които да облекчат разочарованията им и да възпламенят угасналите им страсти. Идват, защото вярват, че една книга е променила живота ми. Нито един от тях не разбира. Не книгата промени живота ми.

Връщайки се назад, ми е трудно да посоча точния момент, когато започна всичко. Може би е денят, в който ме уволниха от „Аргонет“, или пък от запознанството ми с Хюго, или може би още по-рано, когато напуснах Южна Каролина и се преместих в Силициевата долина. Предполагам обаче, че истината е, че всичко започна онзи петък следобед, когато с Хюго седяхме на двете кресла без пружини, разположени на скърцащата дървена платформа до витрината на „Водното конче — книжарница за стари книги“. Книжарницата беше на улица „Кастро“ в Маунтин Вю в сърцето на Силициевата долина. Минувачите, облечени в тениски с баджове на *Google*, *Yahoo* и *Intuit*,

виждаха един оплешивяващ мъж, с коса, вързана на опашка, да чете орфанно издание на първия роман от поредицата „Уейвърли“^[4]. Това беше Хюго, който седеше до мен — 34-годишна жена. Косата ми имаше крещяща нужда от боядисване, бях облечена в тениска с дупки на рок бандата *Rush* и дънки, които ми бяха отеснели, защото бях напълняла, след като ме уволниха. Беше странно място за седене — на показ пред Бог и всички хора. Но също така беше и единственото място във „Водното конче“, където можеха да се поберат две кресла. Кълна се, че навсякъде другаде имаше място само за книги.

Лятото на 2009 г. беше различно от лятото на 2001 г. в Силициевата долина, когато вайкаци се зомбита от умрели дотком компании кръстосваха района. Този път не фалираха фирми. Те просто уволниха половината си служители, като им предложиха „принудително напускане на работното място“, за да могат да „преследват нови възможности“. Аз пък се криех във „Водното конче — книжарница за стари книги“, четях исторически любовни романи и чаках следващата голяма възможност. Не ми беше за първи път.

Бяха минали шест месеца, откакто „Аргонет“ премести бизнеса си и работното ми място в Индия. Отказах се да ходя на педикюр, да ям навън, а най-накрая трябваше да се откажа и от кабелната телевизия. Хюго ми каза, че просто изчакам Вселената да ми изпрати нови приключения, каквито не можех да си представя дори. Майка ми ми казваше, че се мотая безцелно.

Четях „Непокорната“ — един от многото любовни романи, които бях намерила из рафтовете на „Водното конче“ тази седмица. Другите бяха: „Изкуплението“, „Разбойникът“ и „Измамата на кралицата на пиратите“. Чиклит романите с коктейли и високи токчета на кориците не бяха за мен. Аз исках да чета за дръзки авантюристи — мъже с широки рамене и мускулести тела и жени с разголени деколтета и корсажи. Предполагам, че в този смисъл бях старомодна.

Когато пристигнах онази сутрин, взех „Непокорната“ от един пълен с книги кашон близо до тезгяха. Надписът гласеше: „Любовни романи, 2 долара комплекта“. На корицата на книгата имаше поразително красива червенокоса жена с гърди, преливащи от деколтето на рокля от епохата на кралица Елизабет. На заден план се виждаше мъж, гол до кръста, с прическа тип „Бон Джоуви от 1986 г.“,

който я гледаше заплашително. Или пък страстно? Кълна се — понякога не можех да разбера кое от двете.

Разбира се, четях и други книги. Четях много книги от почти всеки жанр, който можете да си представите. Но най-много обичах любовните романи. Има нещо толкова успокоително в това да разбереш цялата история само като погледнеш корицата. Първо, има политическа интрига, която да държи героя и героинята разделени. После, конфликт на лоялност, закоравели сърца, а може да има и принудителен, но икономически изгоден годеж с физически и морално отблъскващ ухажор. Следват няколко срещи, препятствия, докато най-накрая се намерят в капана на пещера, плевня или в колибата на някой овчар по време на силна буря и разбира се — издути панталони, розови зърна и прастария ритъм, стар колкото любовта. Не е Шекспир, но със сигурност е по-добро занимание през следобедните часове от ровене из *LinkedIn*.

Бях стигнала до решаващ дуел, когато видях собственичката на магазинчето за картички на една пряка от книжарницата да спира пред витрината. Усмихна се на Хюго и почука на стъклото, но той не помръдна. Сръчках го. Той забеляза жената, усмихна се и ѝ изпрати въздушна целувка.

— Тя знае ли, че ще готвиш сепия а ла Хюго тази вечер за агентката по недвижими имоти, която беше тук преди малко? — попитах го аз.

— Маги, когато станеш на моите години, ще разбереш, че незнанието често действа освобождаващо — отвърна той и продължи да чете книгата на сър Уолтър Скот, която подпираше на издутия си корем над колана, разхлабен, след като яде китайско за обяд.

Винаги ходеше облечен с дънки и износени памучни блузи с навити ръкави. Наближаваше шейсетте, четеше с очила с черни рамки, които го правеха да изглежда като директор на някое затънтено училище пансион, където пращат децата от английските романи. Господин Чипс в Биркенстокс.

Продължих да чета „Непокорната“. „Водното конче“ ми предоставяше постоянен запас от любовни романи. Намирах ги навсякъде: пъхнати между ръководство за собствениците на „Плимут Валиант“ от 1961 г. и книга за тантричен секс. Или пък под тезгяха в предната част на книжарницата до дървената кутия за рецепти, където

Хюго държеше картотеката, за да следи кои книги са заменили неговите клиенти. Или в лавината от книги, предизвикана от Грендел, котката във „Водното конче“, която вече не маневрираше между рафтовете толкова успешно, колкото преди. Рафтовете в книжарницата образуваха лабиринт от няколко коридора под формата на буквата L, виещи се като раковините, които събирах по плажовете на Каролина като дете. Човек можеше с часове, дори с дни, да търси из лавиците някоя определена книга. Обикновено беше много по-лесно да вземеш, каквото намериш, вместо да се опитваш да откриеш това, което търсиш.

Поглъщах без проблем по два-три любовни романа на ден. Когато стигнех до последната страница на някоя книга, усещах наркоманската възбуда — Светият Граал, който всеки програмист иска геймърите да достигнат, както когато изпълниш без грешка *Sudden Death*, докато играеш *Guitar Hero* или пък получиш яagodовата крава във *FarmVille*. „Най-накрая, казва си наркоманът във вас. Най-накрая го направих. Сега мога да спра и да отделя няколко часа за разрешаването на световните проблеми.“ Обаче не го правите. Има още симулации на китари, на които да свирите, или пък неонов кокошарник, който да купите, или, в моя случай, още един пират, когото да съблазня, а какво в реалния живот може да се сравни с това?

Тази ми пристрастеност подлудяваше последния ми приятел. За Брайън, iOS програмист и създател на програма за обработване на изображения на баркодове, която ъплоудваше информацията за хранителните качества на пакетиранията храна и която беше продал за купища пари на няколко различни приложения за диети, любовните романи имаха толкова смисъл, колкото плейстейшън за едно колибри.

— Трябва да ти стане навик всеки ден да се стремиш към успех — казваше ми той. — Да си намериш работа, е твоето ново занимание.

Заради това ми беше трудно да му кажа, че търся спасение от „новото си занимание“ във „Водното конче“. Така че не му казвах. След това правехме секс. Почти невъзможно е за един мъж да се съсредоточи достатъчно, за да изтъкне грешките ти по отношение на организационните ти способности, когато сте в хоризонтално положение. Бяхме от две години заедно, когато той се премести в Остин преди няколко месеца и дори не предложи да отида с него. Беше

приятен мъж. Винаги се намират приятни мъже. Но никой не идва в Силициевата долина, за да търси любовта.

Бях стигнала до дуела в книгата, когато някой ритна облегалката на креслото ми. Обърнах се и изгледах кръвнишки Джейсън. Беше облечен в черна тениска с надпис *Babylon 5*, от която стърчаха тънките му като клечки за зъби ръце. Единият му пръст беше между страниците на дебела като тухла книга с меки корици, с нарисувани рицари във футуристично облекло. Джейсън ми изглеждаше безцветен — тъмна остра коса, бяла кожа като корема на морска котка, а пък главата му все едно беше сплескана в менгеме. Беше висок едва метър и петдесет и леко накуцваше, крайниците му стърчаха странно — имаше вид на прегазен от подивял кон с каруца.

— Свърши ли вече? — попита Джейсън.

— Какво?

— Креслото. Ще ставаш ли от него? — нарочно произнасяше думите прекалено отчетливо и с това ми показваше за каква глупачка ме мисли.

Имаше само две кресла във „Водното конче“: реликвата в граховозелен цвят с тапицерия на дупки по облегалките за ръцете, на която седях аз, и синьото кресло на Хюго — част от пълнежа му беше паднала и вече се беше слял с килима.

— Остават ми три страници до края на главата — отговорих аз и се върнах отново към дуела.

Джейсън заобиколи креслото и се надвеси над мен като гаргойл.

— Седиш тук цял ден.

Погледнах покрай него към Хюго, който се беше съсредоточил в книгата си и се правеше, че не ни забелязва.

— Аз съм клиент — казах на Джейсън.

— Глупости. Трябва да купиш нещо, че да си клиент.

Хвана ме. Хюго ме оставяше да си седя във „Водното конче“ по цял ден, без да очаква да купя нещо. Като мой хазяин в малкия дуплекс на няколко пресечки от „Водното конче“, където живеехме и двамата, той имаше пълното право да се притеснява, че съм заменила търсенето на работа с четене на любовни романи. Наемът нямаше да изскочи от тесните панталони на главния герой. Но Хюго никога не повдигаше темата. Това обаче можеше да се промени, ако на първи този месец не успееш да се справиш с малкото останали пари от спестяванията ми и ако

чекът за безработни от банкрутирания щат Калифорния закъснее отново тази седмица.

— Ще свърша след минута — казах на Джейсън и се върнах към дуела, на който се наслаждавах безплатно.

Джейсън издърпа „Непокорната“ от ръцете ми, закрачи към касата и подаде книгата на една жена, която ровеше из кашона с любовни романи за по 2 долара комплекта.

— Искаш ли този, Глория? — попита я той.

Глория притисна наръча си с книги, към апликацията с котка на пуловера си, докато четеше задната корица на романа ми.

Скочих от креслото и се завъртях на перилата като капитан Блъд на мачтата.

— Няма смисъл да я четеш — казах аз и застанах пред Глория. — Сериозно, главната героиня има пъпки, а пък главният герой е нисък. Злодеят е само мъничко неприятен. Бих казала, че е просто леко нацупен. Не е добра книга. Нека ти намеря някой роман с навъсен ирландски бунтовник, който иска да си отмъсти за убийството на баща си, докато се опитва да устои на съблазнително красивата дъщеря на най-върлия си враг.

Тя примига, а Джейсън се втурна покрай мен и се плъосна на креслото ми. Обърнах се към Глория тъкмо когато напъхваше „Непокорната“ в една голяма платнена пазарска чанта, която вече преливаше от книги. Шумно остави два долара на монети на касата и излезе навън.

Хюго стана от креслото си и ме потупа по рамото с онзи поглед, който казваше, че ако съм търпелива, Вселената ще ме възнагради, а след това се отправи към касата, за да прибере парите на Глория. Взех „Сърце на дявол“ от кутията с любовни романи и бързо се отправих към празното кресло.

* * *

Бях прочела около 50 страници от „Сърце на дявол“, когато айфонът ми започна да крещи: „Денят на страшния съд дойде! Грешници, покайте се!“. Извадих телефона от джоба си и видях снимката на Дизи на дисплея. Името върху снимката гласеше:

„Господ“. Все забравях да слагам парола на телефона си, когато Дизи е наоколо, за да не може да бърника в него.

— Нищо не казвам — отвърна Хюго.

След като загуби креслото си, сега преглеждаше кашон с трилъри, който един клиент беше донесъл тази сутрин за размяна.

— Дори да не казваш, че правителството подслушва телефоните ни, все едно че си ми го казал.

Натиснах бутон върху телефона и прехвърлих Дизи на гласовата поща.

— Всъщност — продължи Хюго — щях да спомена рака на мозъка.

„Денят на страшния съд дойде! Грешници, покайте се!“ — отново се разнесоха крясъци от телефона ми. Дизи нямаше да ме остави да го пренебрегна. Джейсън посочи с пръст към текста, който беше написал собственоръчно и окачил над касата:

ТЕЛЕФОНИТЕ ВИ СА ЗЛО И ПРОЯЖДАТ
МОЗЪЦИТЕ ВИ!
ИЗКЛЮЧЕТЕ ГИ И ЧЕТЕТЕ КНИГИ!

Под това предупреждение Хюго беше добавил с удебелени букви:

НАМАСТЕ — С ПОЖЕЛАНИЯ ЗА ЛЮБОВ И МИР
ОТ
ВАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ ВЪВ „ВОДНОТО КОНЧЕ“

Излязох навън и изръмжах тихо, преди да отговоря на обаждането.

— Вкъщи си, нали? Търсиш си работа, нали? — попита Дизи.

Дръпнах се бързо от пътя на някакъв скейтбордист, който се беше насочил към „Къпа Джо“. Той взе в ръка скейтборда си и се присъедини към групата хора с прекалено много татуировки и пиърсинг на масите на тротоара.

— Точно — отвърнах аз. — Търся упорито.

— Сополива пикла.

— Миризливец.

Дизи беше най-добрият ми приятел. Бяхме отраснали заедно в Южна Калифорния. Той беше най-малкият от петима братя — гей и математически гений, син на фермер, който отглеждаше прасета. Аз пък бях единствено дете, пухкавата и луничава дъщеря на кралица на красотата. Нямахме друг избор, освен да станем приятели.

— Според *Foursquare*^[5] си се отбелязала във „Водното конче — книжарница за стари книги“ преди два часа. Да не се изживяваш като собственик на книжарницата? — попита той и добави: — Погледни от другата страна на улицата, сладко дупе.

Погледнах към кафенето през улицата точно пред „Аполо — книги и музика“, където седеше Дизи с телефон в едната ръка и чаша вино в другата, вдигната за наздравица в моята посока. Беше набит и мускулест, с рошава червеникава коса до раменете. Беше малко понисък от моите 168 см, въпреки че никой не можеше да го накара да си признае с колко точно. Днес беше облечен с три четвърти панталони, но с неговата набита фигура му стигаха до средата на прасците, и с тениска на групата *Red Elvises*. Той посочи една висока чаша за кафе с големината на автомобилна джанта на масата, на която седеше.

— За твое добро се надявам това да е тройно лате — казах аз.

— С допълнителна пяна — измърка той по телефона.

Изчаках да минат няколко коли по улица „Кастро“ и изтичах отсреща при Дизи. Години наред този площад с мексикански плочки водеше към изоставено кино, но сега беше задължителното кафене, което винаги следва книжарниците от верига. Градът полудя, когато се разбра, че „Аполо“ иска да превърне затвореното кино в една от своите книжарници, но цялата врява стихна, след като „Аполо“ спечели всички на своя страна с ярко осветени пътеки между високите рафтове с книги, а добре облечени служители правеха справки и ти показваха търсената от тебе книга — досущ като лакеи в приказка. Хюго си въобразяваше, че е в конкуренция с „Аполо“, но аз се чудех дали те въобще знаят за съществуването на книжарницата на Хюго. Нямахме никакви реклами на „Водното конче“, никакви отличителни знаци, нямаше дори табела. Можех с ръка на сърцето да кажа, че е просто една купчина книги с каса за плащане. И все пак Хюго настояваше, че

е на страната на доброто в битката за душата на общността, която нямала представа, че е в опасност. Така че ние, обитателите на „Водното конче“, стъпвахме в „Аполо“ само когато беше крайно наложително — например, когато нямаше вода във „Водното конче“ или пък когато някой приятел вече е платил за латето. Трябва да призная обаче, че не бях имунизирана срещу притегателната сила на „Аполо“. Намирах някакъв вид корпоративен комфорт в торбичките и чашите с името на веригата. Приятно се съчетаваха с колекцията ми от дрехи с логото на софтуерите на всички фирми, където бях работила, компании с продукти, които не можеха да се докоснат в реалния свят и се продаваха на хора без реални пари, с които да ги купят.

— Толкова се изморих от търсене на работа. Имах нужда от почивка — казах аз, като ударих с юмрук Дизи по рамото.

Дизи работеше повече от 80 часа на седмица. Хобитата му бяха да създава свободен софтуер, да се опитва да кара колата си с мазнина от пържени картопки и да помага с техническата част на група студенти по астрономия от Бразилия, които смятаха, че са открили комета. Според Дизи времето трябваше да се използва за повишаване на производителността. На един софтуерен инженер като него, чиято работа беше да създава бързо програми с минимум средства, не беше понятно как така някой не използва времето си ефективно.

— Но си търсила работа тази сутрин, нали така? Видя ли, че Мартин Уонг те е препоръчал в *LinkedIn*? Той тъкмо започна работа в *WebEx*.

Не бях видяла, защото бях твърде заета да чета за девойки с тъмна кожа и мъжествени младежи. Какво можеше да каже за мен Мартин, търговски представител на „Аргонет“, с когото бях работила точно две секунди миналата година?

Докато зареждах *LinkedIn* апликацията си на телефона, Дизи зарови из платнената торба от „Аполо“, натъпкана с технически книги с нарисувани с молив животни на кориците — бебе лос на една книга за HTML 5, лисица на книга за iOS. Видях също така и „Втората световна война: Най-добрата визуална история“. Веднъж на едно събрание на „Аргонет“ Дизи прожектира първите дваайсет минути от „Спасяването на редник Райън“, за да вдъхнови служителите.

— Брегови плацдарм! — изкрещя той. — Имаме нужда от брегови плацдарм!

Всички наведоха глави между коленете си, за да не повърнат. Дизи каза, че това била най-добрата работна среща, която сме провеждали.

Книгата, която извади от торбата обаче, беше роман с меки корици в кафеникав цвят със заострени ъгълчета и твърдо и здраво гръбче. Можех дори да усетя миризмата на книгата — миришеше на борова кора и току-що разрязана хартия. Връхчетата на пръстите ми ме засърбяха, като си помислих за новата корица. Беше малка и нежна като новоизлюпена птичка. За разлика от книгите във „Водното конче“ тази беше пощадена от претъпкани чанти, петна от кафе и зъбите на малки кутрета. Беше „Любовникът на лейди Чатърли“.

— Би трябвало да си я чела, нали така? — попита Дизи. — Имам предвид, че не ти дават диплома за английска литература, ако не си чела Лорънс, нали така?

— Да, чела съм я. За обзора на английската литература през първата година в университета. Заедно бяхме на този предмет.

— Е, кой, по дяволите, да помни? Слушай, имам едно невероятно предложение за теб. Ще получим още едно финансиране от *Wander Fish*. Помниш ли Ави Нараян?

— Разбира се — не я помнех, но беше по-лесно да се преструвам.

— Тя организира един читателски клуб и иска двамата да се присъединим — каза Дизи, като извади още едно копие на книгата. — Всички трябва да четем едно и също издание.

— Не участвам в читателски клубове. Майка ми е член на такъв клуб.

— Да, същият, където ходи и моята. Обаче ние ще се присъединим към *този*: „Лесбийки висшистки от Силициевата долина“ или някаква подобна глупост.

— Ние не сме лесбийки, тъпако.

— Изпращам ти адреса на блога им.

Мили боже! Членовете в читателския клуб на мама не можеха да се разберат колко захар да слагат в изстудения чай, а тази група дори си имаше блог? Отворих съобщението на Дизи и отидох на страницата на блога. „Читателски клуб на асоциацията на жените мениджъри в Силициевата долина“ или за кратко — ЧКАЖМСД. Имаха си и лого.

— Оф, Дизи, ти не си жена.

— Да бе, знам. Обаче разширяват обхвата, просто все още не са си променили бранда. Аз съм първият мъж.

— Започват с теб?

— Да, можеш ли да повярваш? Спасявам задника на Ави. Седя в офиса ѝ днес и виждам на бюро ѝ „Любовникът на лейди Чатърли“, а тя започва да ми разправя за този читателски клуб, все едно ме интересува, и как двама души тъкмо се били отказали и сега са останали само осемнайсет души. Както и да е, включих се в клуба. После ѝ напомних за теб — колко си успешна и че си завършила английска литература. Казах ѝ, че трябва да те покани на джамборето си. Срещата е у Ави в Удсайд. Сигурно ще ни трябва шерп, за да стигнем дотам. Събират се всеки месец. Без съвременна литература. Само умрели писатели.

— Умрели?

— Да, това е критерият. Спазваш го и нямаш проблеми.

— И защо ми е да го правя?

— Няма да напусна кораба скоро, Магс. Имаме шанс в „Аргонет“ с новото финансиране. А сега Ави е в борда. Може да те върне обратно.

И преди сме минавали през същото с Дизи — от деня, в който преди десет години пропуснахме началото на университетската година и отидохме от Колумбийския университет до Пало Алто с неговата хонда CRX от 1986 г. Беше в края на 90-те и Дизи искаше да се добере до благините на бизнеса с интернет, преди да се пресуши, а аз исках да съм с Дизи. Така че се натоварихме в колата заедно с пресните ни магистърски дипломи — неговата по компютърни науки, а моята по библиотечни науки — и се отправихме към Силициевата долина. Реших, че мога да работя в кафене, докато си търся работа в някоя библиотека. Дизи обаче ме взе на работа в първата си стартъп компания като админ на невероятно висока заплата, два пъти по-голяма от това, което щях да вземам като библиотекар. А в такива компании никога не работиш само на една длъжност. Представиха ме на един клиент като началник на отдел професионални услуги. Не пишех програма, но разбирах как се събира в едно цялата информация и как да направя продукта по-атрактивен. Инженерите ме харесваха, защото правех така, че техническите термини да звучат като „Бархетният заек“^[6]. Чувствах се като герой от комикс, който е сирак и

току-що е научил, че всичките му странности всъщност са знак, че притежава суперсили и че има запазено място в щабквартирата на супергероите. След това техническият сапунен мехур се спуска, самолети се разбиха в сгради и всичко се срива. Дватама с Дизи не бяхме пощадени от удара, но няколко години все пак работихме в малкото компании, които наемаха хора. После дойде следващата вълна и това бяха социалните медии. Отново в долината потекоха средства от рискови капитали като пинбол, който огрява малки компании из целия полуостров на Сан Франциско. Дизи срещна капиталовложители на някаква среща за предприемачи и така се роди идеята за „Аргонет“.

„Аргонет“ е като кръстоска между фейсбук или твитър и корпоративен интранет. Идеята беше да създадем сигурно място, където служителите да могат да общуват и да се свързват едни с други, а компанията може да изпраща информация до всички — сигурна и защитена мрежа от външния свят. Дизи и аз хвърлихме всичките си пари в проекта, назначихме за главен изпълнителен директор човек, завършил бизнес администрация в Станфорд, после наехме едно офис помещение от 55 кв.м. без прозорци от една китайска туристическа агенция малко по-надолу на улица „Кастро“. След четири години, 600 служители, трима главни изпълнителни директори и пет вълни на уволнения бордът премести позицията ми в Индия. По телевизията хората напускат работата си със сълзи на очите, докато се прегръщат с колегите, казват си довиждане и изнасят нещата си в картонена кутия, от която се подава растение. В реалния живот обаче една сутрин просто отиваш на работа и виждаш на бюрото си чек със заплата за две седмици, името ти е написано с правописна грешка, а охраната проверява чантата ти на входа.

— Сериозно ли мислиш да ме вкараш отново в играта? — попитах аз.

— Прякорът на Ервин Ромел Пустинната лисица ли е бил?

Нямах никаква представа, но предположих, че отговорът е да, защото Дизи дори не ме погледна, когато го каза. Обикновено това означаваше, че говори сериозно. И че е разтревожен. Бяхме в непознати води. В „Аргонет“ знаехме какво да правим, къде се намираме и с кого да говорим, когато имахме нужда от нещо. Познавах програмата, която Дизи и екипът му бяха създали, все едно беше книга, която съм чела толкова много пъти, че корицата сама се отваря, когато

я оставя на масата. Разбирах логичните и нелогичните неща в кода, странностите му ме ядосваха и в същото време им се възхищавах, малките заобиколни пътища, които откривах и чрез които го карах да прави неща, за които дори и Дизи не подозираше.

— Ще се справиш — каза Дизи. — Ела, облечи нещо подходящо, кажи две-три изречения, с които да те забележат. И хоп! Отново си в играта, сладурано.

— Кога е срещата на клуба? — попитах аз.

— Утре следобед.

Избълвах водопад от ругатни.

— Ще се справиш — увери ме Дизи. — Когато искаш, можеш да си толкова сладкодумна.

Представих си как моето копие на „Непокорната“ лежи върху масата на Глория вероятно до кутия с обезмаслени сладки и до последния брой на сп. „Редбук“^[7], а телевизорът е пуснат на канал „Лайфтайм“^[8]. Имаше голяма вероятност да съм изгубила дарбата си.

— Хей, нямаше ли утре да ходиш до Напа с онзи хардуерен инженер от „Епъл“?

— Не, скъсахме в ресторанта за суши в Купъртино онази вечер. Не прочете ли ревиото ми в Yelp^[9]?

Ревютата бяха личният дневник на Дизи. Ревюта за филми, ресторанти, боклуците, които купуваше от Амазон. Дизи не само споделяше какво мисли за продукта или мястото, за което пишеше, но също така разказваше надълго и нашироко за това какво е станало там или какво се е случило с продукта, защо се е случило и с кого. Обичах да чета ревиюта на Дизи. Понякога пишех коментари, като се правех, че не го познавам и че не мога да понасям това, което е написал. Започвахме да се караме и често ни разкарваха от сайта като деца, които се блъскат прекалено силно с електрическите колички в лунапарка. Не бях чела ревиюта му от дълго време. Вече не ми беше толкова забавно, защото няхах пари да пробвам местата и продуктите, които той оценяваше.

Дизи изпи на един дъх остатъка от виното си с измъчено изражение. После заоглежда празната чаша от разстояние.

— Мечешка пикня — каза той.

Сграбчи ме за главата и ме целуна по косата.

— Трябва да вървя. Имам среща за по питие с програмиращите маймуни в „Бдение над Финеган“ по-надолу по улицата. Искаш ли да дойдеш? Аз черпя.

Дизи винаги плащаше за питиетата. Това беше най-доброто му качество на лидер.

„Бдение над Финеган“ беше имитация на ирландски бар, посещаван от феновете на Орсън Скот Кард^[10] и „Червеното джудже“^[11]. Обичах да ходя в „БФ“ с компанията от работа след поредния четиринайсетчасов работен ден. Ядохме пълнени люти чушки халапеньо, пиехме „Гинес“ и цитирахме фрази от филма „Истински гений“ до малките часове на нощта. После с препъване изминавах краткото разстояние до къщи, спях няколко часа, ставах и всичко се повтаряше отново. Това беше мястото, където триумфирах, моята награда за това, че умилостивявах разярените като бикове клиенти и ги превръщах в пухкави малки зайчета. Ако всичко беше като миналата година по това време, аз щях да съм човекът, когото всички черпят, с когото всички искат да си поприказват. Но сега щях да съм просто безработната приятелка на шефа.

— Имам домашно — казах аз, като взех „Любовникът на лейди Чатърли“.

Дизи си тръгна и ме остави сама с 300 страници поствикторианска литература, които стояха между мен и добре платената работа.

— Виждам, че си имаш книга — каза Хюго, когато се върнах във „Водното конче“, за да си взема нещата.

— Не изперквай. Ще ти обясня.

Разказах му за читателския клуб, докато слагах „Любовникът на лейди Чатърли“ в кожената си раница с логото на „Аргонет“. Хвърлих вътре и „Сърце на дявол“ заедно с „Ловец на съкровища“ и „Дъщеря на играта“ само за загревка.

— Сигурен съм, че имаме книгата някъде тук — каза Хюго, като се засили към рафтовете. — Помня, че я мярнах онзи ден.

„Водното конче“ беше толкова подредено, колкото паркинг за каравани след торнадо. Щях да го чакам цяла нощ да намери книгата, която си мислеше, че е видял.

— Мисля, че я видях в раздела „Спорт и почивка“! — изкрещя Джейсън след него.

Една жена, която разглеждаше луксозни книги, го изгледа ядосано и сложи пръст на устните си.

— Какво?! Това е книжарница — не библиотека.

— Хюго! — извиках аз. — Мисля, че трябва всички да четем от едно и също издание.

— Фашисти! — чух го да вика, докато излизах навън.

Ако си представите, че ръката ви е полуостровът, Сан Франциско е на върха на средния ви пръст, Сан Хосе — на китката ви, а Маунтин Вю в центъра на дланта ви. За разлика от Сан Франциско ние нямахме хипстърци с бабешки очила и блузи тип поло, които пишат програми в ремонтирани складове. Дори и със седалището на *Google* в града, Маунтин Вю не беше толкова престижен колкото Пало Алто или Менло Парк. Ако Силициевата долина беше средище на хартиената индустрия или пък на тази с килими, вместо на компютърни компании, Маунтин Вю щеше да е градът, където живеят всички работници на поточната линия и управителите от средно ниво. Единствено къщите от по 140 кв.м. от 50-те години на XX век бяха със соларни панели и структурно окабеляване и струваха повече от милион.

Въпреки скъпия живот харесвах много неща в Маунтин Вю, като старовремските железни улични лампи например. Изглеждаха като извадени от роман на Дикенс, като изключим, че бяха електрически и ми позволяваха да чета по пътя към къщи. Обикновено ми отнемаше около 7–8 страници от „Водното конче“ до къщи, което беше с две страници по-малко отколкото да ми направят мока „Свирепа наслада“ в „Къпа Джо“, и с три повече от това да ми изпълнят поръчката за къщи от свинско „Му шу“ в евтиния китайски ресторант зад ъгъла. Пътят ми до апартамента беше спокойно време за четене, през което никой не ме прекъсваше и не трябваше да се карам с Джейсън за креслото. Единственият шум, който се чуваше по трилентовите улици, идваше от семейства, които се приготвяха за вечерта — дрънченето на съдове в мивката, фалшивите тонове от пиано, когато някой за пореден път се упражнява с „On Top of Old Smoky“, непогрешимият кикот на детенце, което го гъделичкат.

Изкарах последните три часа в „Къпа Джо“, решена да прочета „Любовникът на лейди Чатърли“. Само щях да прочета една глава от „Сърце на дявол“, преди да се захвана с другата книга. Когато обаче си тръгнах от „Къпа Джо“, бях довършила „Сърце на дявол“ и бях

прочела първите шест страници от „Ловец на съкровища“. Един път поне лейди Чатърли щеше да си отиде вкъщи недокосната.

С двайсетдоларовата банкнота, с която трябваше да изкарам уикенда, влязох в азиатския магазин за хранителни стоки и купих два пакета супа и лотариен билет. Бях на две пресечки от двуетажната къща, където живеехме с Хюго. Явно срещата на Хюго се беше превърнала във вечерно парти. Чувах смях от задната страна на къщата и звуците от китара, на която някой свиреше песен на „Флийтуд Мак“.

Изкачих бавно четирите стъпала до верандата, която свързваше моето жилище с това на Хюго, и видях, че мрежестата врата е широко отворена. Между нея и входната врата беше оставена хартиена чиния, покрита с метално фолио и с бележка отгоре.

Аспержи, увити в прошуто. Намерих книгата. Ела на партито.

Твой,
Хюго

Отново погледнах надолу към тъмния ъгъл зад мрежестата врата. Там наистина имаше нещо, което приличаше на книга. Обаче въобще не приличаше на книгата, която Дизи ми беше дал. Тази изглеждаше така все едно някой я беше ритал до второто пришествие, беше я сдъвкал и изплюл обратно. Гръбчето беше олющено — беше останала само тъкан и лепило. Плат, покрит с восък, орфан по ръбовете и втвърден от престой на слънце, опънат върху картон и деформиран от влагата. Жълтите страници пукаха, когато ги обръщах, все едно се оплакваха, че трябва да се движат, въпреки че са толкова стари и, и в лошо състояние. Тази книга ми напомняше на ръждясалия рембълър от 1962 г., който Дизи караше в гимназията — този, в който отказах да се возя, защото се страхувах за живота си. Нямах да се изненадам, ако книгата също избълваше черни облаци дим. Взех клетата книга и влязох вкъщи. Ако можех да ѝ дам топло мляко и да я приспя, щях да го направя.

Апартаментът ми не беше същият като двустайното жилище на Хюго от другата страна на стената. Беше по-скоро едностайна кутийка, преградена с малък плот за хранене, разделящ кухненския бокс от

дневната, която побираше само едно канапе за двама, един плетен стол, четирийсет и седем инчов телевизор с плосък екран, пет рафта от „Икеа“, претъпкани с книги, които разказваха живота ми. „Великият Гетсби“, пострадал от експлодирала газирана напитка. „Гордост и предразсъдъци“, която никога не се възстанови от едно падане в локва. Единствената книга, подарена някога от майка ми — изданието на „Б. Далтън“ на приказките на Ханс Кристиан Андерсен, онова с малката русалка на корицата. Страниците ѝ бяха пожълтели и изтънели с времето.

Обичах тази книга и страшните приказки вътре. Цяло едно лято я четях и препрочитах. Докато приятелите ми се възхищаваха по детски на „Дракула“, „Франкенщайн“ и „Гимназията *Суит Вали*“, аз се бях заровила в унищожените животи и нещастните завършеци на тези приказки. Между страниците ѝ открих историята на една русалка, която жертва гласа си за крака и спи на прага на принца, когото обича. Въпреки че всяка стъпка ѝ причинява болка, тя танцува за него всеки път, щом той я помоли. Накрая той се жени за друга, а малката русалка се хвърля в морето. Майка ми харесваше пеещия рак и танцуващите риби във филма. Аз обаче харесвах оригиналната русалка.

Винаги съм искала да бъда момичето, чиято майка ѝ купува много книги. Представях си как ме гали по главата и ми дава празен чек, за да си поръчам книги от „Уикли Рийдър“^[12] в училище. Представях си как стените в стаята ми са покрити от пода до тавана с рафтове с книги и че също така имам стълба на колелца, на която мога да се качвам и да се движа напред-назад и да спирам пред магическия свят, в който искам да се потопя този ден. Вкъщи имаше много книги — недокоснати класики от „Два пъти разказани истории“ до „Слънце изгрява — Фиеста“, които се издигаха като центуриони в дневната на майка ми. Луксозните книги с благоговейни фотографии на ферми от Юга или пък на ръгбисти от Южна Каролина бяха винаги излъскани и без отпечатъци от пръсти по тях. В кухнята пък имаше напълно запазени готварски книги, каквито мама ги извади от кутията в деня на получаването им от „Садърн Ливинг“^[13]. Нямах „Белия зъб“ или „Островът на съкровищата“, нито пък „Лъвът, Вещицата и дрешникът“. Тези книги ги открих сама в библиотеката.

Майка ми изпадна в ужас, когато на осем години ѝ заявих, че искам да стана библиотекарка. Знаех как си ме представя: внушителна

матрона, която живее между рафтове с книги, с удобни ниски обувки и с коса на кок, втречена навъсено и презрително над очилата си в хората, които не са върнали навреме книгите си. Каквото и да кажех, нищо не можеше да я убеди, че няма да се превърна в това. Познатите ми библиотекари, бяха супергероите на данните. Като изследователите от Стария континент те навигират из непознати океани от информация, чертаят карти, за да помогнат на всеки да стигне до желаната дестинация. И са пазители на неща, които другите са забравили, архивират случки от живота и ги навързват.

В гимназията започнах да помагам в градската библиотека — малка жълта сграда близо до площада. Къщата на родителите ми имаше много тихи стаи, в които едно дете без братя и сестри може да се скрие с книга, обаче тишината в библиотеката беше изпълнена с живот и хора, които търсят това, от което имат нужда и желаят. А пък аз можех да им помогна. Бутах колички с книги нагоре-надолу по коридорите, а колелата скърцаха под тежестта на думите. Удрях печати с дати за връщане върху картони, които слагах в хартиени джобове в книгите. А когато ми свършваше смяната, оставах, сядах на едно столче в далечния ъгъл на справочния отдел и четях книги, които майка ми никога не би ми позволила да занеса вкъщи — „Завинаги“ на Джуди Блум, „Песента на Соломон“ и много исторически любовни романи с корици с веещи се от вятъра коси и преливаща плът от корсажите.

Като студентка в университета на Южна Каролина научих от библиотекарите как да разбирам какво искат хората и как да им покажа пътя до това, от което имат нужда. Всички умения, необходими, за да работя в някой интернет стартъп, като създаването на системи за администриране на съдържание и интерфейс, който да ги движи, научих в библиотеката. Разбрах, че във всяка планина от данни има закономерност, нишка, минаваща през всички тях. Ако подръпнеш правилната нишка, всичко ще си дойде на мястото. Т. С. Елиът пише в „Четири квартета“:

*Знанието налага схема — и подвежда,
защото схемата е нова за всяка следваща
минута^[14]...*

Все пак вършех и неща, които не бяха много забавни — подреждах книги по рафтовете на библиотеката в колежа от осем вечерта до полунощ и се подчинявах на класифицираща система на библиотеката на Конгреса. Беше успокояващо да преглеждаш гръбчетата по рафтовете и да намираш правилното място за книгата. Всяка вечер, докато бутах количката с книги покрай рафтовете и ги връщах обратно по местата им, се натъквах на прегръщащи се влюбени двойки. Понякога просто се облягаха един на друг, докато четяха, или пък спяха. Друг път пък чувах звуци от двойки във вихъра на страстта, които само хора без собствено жилище могат да издават. През нощта рафтовете с книги бяха като гората в „Сън в лятна нощ“ — в сенките им се криеха палави и страстни мисли.

Сложих книгата на Хюго на плота за ядене и я отворих на титулната страница. В горния край някой беше написал дата: *април, 1961 г.* После погледнах надолу и видях нещо, което не би трябвало да го има. Цялата титулна страница беше осеяна с думи, изписани на ръка.

Включих лампата над плота и огледах страницата отблизо. Приличаше на мъжки почерк, смесица от ръкописни и печатни букви, практични, но удължени и изписани елегантно. „Г“-то беше изписано с дързък размах, а „и“-то приличаше на пламък на свещ.

*Любовта намира за нас това,
което ние не знаем, че търсим.*

Под изречението имаше още едно, написано с друг почерк, буквите бяха едри и близо една до друга, преливащи една в друга и женствени, а в моето съзнание изникнаха образи на зелена трева през лятото и въртящи се поли.

А аз те намерих тук.

Взех книгата, като я държах здраво, за да не се разпадне, но очевидно беше прекалено силно, защото страниците се разхвърчаха по

плота. Докато ги събирах на купчинка, се замислих колко много обичах Хюго. Харесваше ми, че си мисли, че мога да занеса такава книга на събирането утре. Напомняше ми на пралеля ми Трудни, която винаги имаше половин грейпфрут в чантата си и никога не можеше да разбере защо не искаш да си го разделите.

Похапнах от аспержите, а после седнах в плетения стол до прозореца и отворих новата книга, която ми беше дал Дизи. Бях готова. Всичко щеше да е наред. Щях да направя така, че всичко да е наред. Отворих титулната страница, бяла и недокосната, но погледът ми все се насочваше към купчината страници на плата за хранене.

*Любовта намира за нас това,
което ние не знаем, че търсим.*

Отново сведох очи към книгата в ръцете си. Глава първа, страница първа. Наложих си да се съсредоточа. Щях да прочета книгата тази вечер, а утре в читателския клуб щях да се развихря и да им покажа на какво съм способна. На втората страница от книгата почувствах неудържимо желание за диетична кола и снакс „Пайрътс Бути“.

След няколко минути, докато дъвчех парченце оризов снакс със сирене, отново се усетих, че съм се втренчила в страниците от книгата на Хюго. Почти всяка от тях беше осеяна с бележки по краищата, написани със същите почерци като тези на титулната страница. Наклоних книгата към светлината от лампата. В началото на първа глава прочетох следното:

Здравей? Аз съм Хенри. Ти кой си?

Здравей, Хенри. Аз съм Катрин.

Катрин, благодаря ти, че пишеш. Любопитството ми нараства все повече и повече.

Хенри

Не повече от моето. Защо „Любовникът на лейди Чатърли“? Защо започна да пишеш в тази книга?

Катрин

Не знам. Просто видях тази тъжна, парцалива книга и ми стана жал за нея, предполагам. Реших, че може да й правя компания. Винаги съм харесвал този роман. Знаеш ли, че първоначалното заглавие е било „Нежност“? Харесва ми колко е нежна любовта им. Особено писмото на Мелърс в края: „Ако можех да спя с ръце, обвити около теб, мастилото щеше да си остане в мастилницата“.

Хенри

Седях там — с парченце снакс в ръка — и се чудех какво, по дяволите, ставаше. Взех произволно друга страница от купчината. Страница 156.

Катрин,

Ти ме преследваш, изкушаваш ме, сетивата ми настръхват. Искам да те вдишам и да те нося в себе си, да станеш най-важна за мен. Искам да разбереш какво е усещането от ръцете ми върху теб и моят глас да произнася името ти.

Хенри

Погледнах надолу към страниците, които вече бяха разпръснати навсякъде из кухнята. От всички въпроси, които жужаха в главата ми, най-силно чувах този — какво, по дяволите, се е случило между „благодаря ти, че пишеш“ и „да станеш най-важна за мен“?

Зарових из страниците, за да намеря бележки от края на книгата. 389 — нищо. 335 — нищо. Дори и около 290 нямаше никаква

кореспонденция. Най-накрая обърнах страница 249.

В неделя е първият ден от лятото. Чакай ме в „Пайъниър Парк“, до фонтана в 12 по обед.

Хенри

Почувствах се сякаш съм се прибрала вкъщи от пътуване и съм открила, че съм взела нечий чужд куфар на летището. Погледнах страниците пред мен. Думите все едно добиваха по-голямо значение и се концентрираха в кореспонденцията между Хенри и Катрин, думи, срещани всеки ден в любовните романи, които четях във „Водното конче“. *Прегръдка, желание, копнеж*. Това бяха думи от книги, не бяха думи от реалния живот, които хората ползват, не и в наши дни поне. Те принадлежаха на някой свитък, изписан с перо и мастило, запечатан с восък и доставен лично от хора, яздили отчаяно цяла нощ. И все пак те бяха там, заоблени букви, написани с химикалка в полетата на „Любовникът на лейди Чатърли“.

Събрах разпръснатите листове и внимателно ги върнах по местата им. Които и да бяха Хенри и Катрин, сега аз щях да се погрижа за тях. Не помня колко време ми отне да оправя листовите и да ги върна в книгата. Помня само звуците от партито на Хюго, които се процеждаха през затворения прозорец, и как се опитвах да не им обръщам внимание, все едно бяха звуците от любовници в съседната стая.

[1] Превод Иван Шекерджиев. Д. Х. Лорънс, „Любовникът на лейди Чатърли“. Изд. „Инфомедия Груп“; София, 2012 г. — Б.пр. ↑

[2] Роман от Съмърсет Моъм, София, Силви-АРТ, 1993 г., превод от англ. Иглика Василева. — Б.пр. ↑

[3] Роман от Пол Боулс, София, Парадокс, 1993 г., превод от англ. Димитър Коцев (Шошо). — Б.пр. ↑

[4] Поредица исторически романи на сър Уолтър Скот, издадена 1814 г. — Б.пр. ↑

[5] *Foursquare* — онлайн социална мрежа за мобилни устройства като смартфони, базирана на местонахождението на ползвателя. — Б.пр. ↑

[6] „Бархетният заек, или как играчките стават истински“ от Марджъри Уилямс, 2014 г., изд. „Ес Принт“. — Б.пр. ↑

[7] *Redbook* — американско списание за жени. — Б.пр. ↑

[8] *Lifetime* — американски телевизионен канал, насочен специално към женската аудитория. — Б.пр. ↑

[9] *Yelp* — американски сайт за ревьюта и оценки на ресторанти, барове и т.н. — Б.пр. ↑

[10] Американски писател, известен най-вече с научнофантастичните си творби. — Б.пр. ↑

[11] Британски научнофантастичен комедиен сериал. — Б.пр. ↑

[12] *Weekly Reader* — ежеседмично образователно списание, насочено към учениците. Последното му издание е през 2012 г. — Б.пр. ↑

[13] *Southern Living* — американско списание за рецепти и лайфстайл от Юга. — Б.пр. ↑

[14] Цитат от поемата „Ийст Коукър“ в „Четири квартета“, прев. Владимир Левчев, изд. „Народна култура“, София, 1993 г. — Б.пр. ↑

2

СРЕБЪРНАТА ИГЛА

*Това е книга за страстта. Тя сменя
кожата си.*

Ражда се отново чрез желанието.

Катрин

Слава богу, че дойде куриерът на Ю Пи Ес. Ако не беше позвънил, все още щях да спя. Бях се свлякла наполовина от канапето, а една страница се беше залепила на лицето ми, когато се събудих. Добрах се до вратата, написах „Джон Ленън“ на мястото за подпис на листа, който ми подаде куриерът, и задържах вратата отворена, докато той вкара кашона вътре. Погледнах часовника. Срещата на ЧКАЖМСД започваше след час. Дизи щеше да е тук всеки момент, за да ме вземе. Пъхнах се под душа и после бързо отидох до гардероба си. Можех да се облека като маркетинг специалист на *Cisco* в аутфит, който една продавачка в *Nordstrom* избра за мен, или пък да избира тениска и дънки и да изглеждам като служител на *Google*. Избрах последното и нахлузих чифт дънки и тениска, на която пишеше отпред „Котката на Шрьодингер е мъртва“, а на гърба — „Котката на Шрьодингер е жива“. Също така бях сигурна, че Дизи ще е с обичайните си три четвърти панталони и тениска. Ние сме гийкове. Най-добре всички да го разберат от пръв поглед.

Точно когато чух, че Дизи паркира биодизеловия си кабриолет, телефонът ми иззвъня. Майка ми.

— Получи ли пакета, който ти пратих? — попита тя. — Тъкмо ми пратиха съобщение от Ю Пи Ес, че са го доставили. Какво мислиш?

Нямаше смисъл да отварям пакета сега. Знаех какво има вътре. Още една мебел. За майка ми не съществуваше проблем в света, който

да не може да се разреши чрез една лампа от „Тифани“. Преди да се преместя в Калифорния, нямах свой собствен дом, за да го декорирам. Но за нея не беше проблем, когато си поиска, да шофира повече от 48 км до колежанската ми квартира, да омае някой от съквартирантите ми да я пусне вътре и да замени тениските ми и скъсаните ми дънки с ленени поли и безброй блузи на „Ан Тейлър“. Сега, когато бях на 4800 км от нея, можеше само да ми праща пратки по куриер и заради това беше решила тези пратки да са мебели. Обемисти, тежки и неудобни мебели. Когато все още работех, се обаждах на „Армията на спасението“, за да вземат някой кухненски шкаф на колелца, кожени кресла, барокови масички, които дори и Мария-Антоанета би сметнала за прекалено натруфени. Напоследък обаче се бях обърнала към *Craigslist*^[1] и си плащах интернета за месеци напред благодарение на щедростта на майка ми.

— Не мога да говоря сега — казах аз. — Отивам на една работна среща.

— Не може да отиваш на работна среща. Ти си безработна.

В света, в който израснах, само подозрителните типове бяха уволнявани. Когато казах на родителите ми, че са ме уволнили, те настояваха да се върна вкъщи и да оставя срама си от уволнението в техните ръце. Ако се приберях вкъщи, омъжех се и имах деца, Господ щеше да ми помогне. Имаше време, когато мислех същото за „Аргонет“. Ако просто вършех всичко, което се искаше от мен, „Аргонет“ щеше да ми осигури богато и безметежно бъдеще. Обаче колкото и да работех и колкото и добра да бях, в крайна сметка това нямаше никакво значение. Всичко се свеждаше до цифри, а те бяха по-малки от тези, които идваха от Индия. Морето не съди тези, които поглъща. Праведен или грешник — няма значение за водата.

— Мамо, не мога сега да ти обяснявам, трябва да вървя. Важно е.

— По-важно от семейството ти? Добре, върви на работната среща. А баща ти и аз може да си умрем точно тук на пътя за Хилтън Хед, но какво ли те интересува това?

Родителите ми се оженили седмица след като завършили колежа. Баща ми бил спортна звезда — бегач. Майка ми пък била подгласничка на „Мис Южна Каролина“. Снимките от първите им години заедно са пълни с усмивките и лекотата на двама души, чийто живот е финансово осигурен от родителите им. Не са си задавали въпроси.

Дори не са подозирали за съществуването на такива въпроси. Знаех до последната подробност как са прекарвали неделята до този момент. Баща ми, както е правел още преди да се родя, е отишъл да се види с приятелите си от братското студентско сдружение за закуска, преди да се върне къщи при майка ми, която вече е облечена в екип за голф в пастелни цветове с чорапи до глезените и шапка с козирка в подобен цвят. Чантите им за голф са подпрени на перилата във фоайето, а тя седи на извито дъбово стълбище, ръцете ѝ са обвили обезкосмените ѝ колене и го чака да се върне. Когато бях дете, ходеха да играят голф поблизо до къщи, като викаха детегледачка за петък и събота следобед и за вечерите в клуба. Но веднага щом влязох в тийнейджърските си години и вече можех да оставам сама, родителите ми, усетили отново свободата, откриха света на курортите с голф игрища. Това бяха увеселителните паркове, места, където вечерното облекло беше в основната гама от цветове и парфюми, които миришат на свежо окосена трева. Дори не съм сигурна дали майка ми харесваше голфа. Но баща ми го обожаваше и това беше важното за нея.

— Добре, мамо, ще го отворя сега.

Разрязах капака на кутията с кухненски нож и извадих от нея дъбова маса за ъгъл в колониален стил от края на XIX век. Изненадващо умерен избор за жена, която имаше препарирани зеленоглави патици на стената в кухнята.

— Отвори ли картичката? — попита тя. — Отвори картичката, докато съм на телефона.

— Не виждам картичка.

— В чекмеджето е. Защо никога не гледаш вътре в нещата?

Отвън Дизи наду клаксона няколко пъти, а аз отворих шкафчето и намерих вътре плик от тези на мама, украсен с малки лилии — любимите ѝ цветя. „За новото начало“ беше написала тя на плика.

Майка ми беше красива жена и се опитваше да направи всичко около себе си толкова красиво, колкото беше и тя. Но за мен нейният почерк беше най-големият ѝ успех. Буквите ѝ изглеждаха така, все едно са се упражнявали да ходят и да балансират огромни речници на главите си, докато не са постигнали идеалната стойка. „О“-тата никога не бяха прекалено дебели, „л“-тата — никога прекалено тънки. Това беше почерк на жена, която никога не се е съмнявала къде е мястото ѝ

и се събужда всяка сутрин със знанието какво точно ще ѝ се случи през деня.

Сърцето ми подскочи, когато отворих картичката и видях чек за 10 000 долара. Втренчих се в четирите красиво изписани нули, всички свързани в горните краища, все едно бяха кръгове в дантела. Майка ми най-накрая ми помагаше по начин, който наистина вършеше работа.

— Мамо, не знам какво да кажа.

— Ами, решихме да ти дадем наследството по-рано.

Сега обаче бях леко шокирана. Нулите вече ми изглеждаха доста малки. Родителите ми бяха фрашкани с пари. Това на практика си беше лишаване от наследство.

— Е, това не е всичко, което ще получиш — наруши тя тишината. — Просто нещо малко, което да покрие разноските ти по преместването обратно вкъщи.

Ето за какво ставаше дума.

— Тук съм щастлива — отвърнах аз и чух, че Дизи отново натиска клаксона.

Грабнах чантата си и изтичах навън, докато майка ми продължаваше да говори.

— Нямам и представа какво е щастие. Ти си безработна и неомъжена. Направи опит в Калифорния и не се получи. Спомням си, че те предупредих за това, когато реши да се местиш там. Време е вече, Маргарет-Виктория. Време е да се прибереш вкъщи.

Настаних се на седалката в колата на Дизи и се замислих за къщата на родителите ми. Голяма реставрирана колониална къща близо до площада в центъра на града, построена от прапрапрадядо след гражданската война с пари, които източил от политически авантюристи, дошли от Севера след войната. Винаги съм се чувствала изтикана в ъглите на къщата, която преливаше от преднамереното щастие на родителите ми един с друг, така че не оставаше място за мен. Докато си я представях, усещах сапуна на майка ми с аромат на люляк. Един час преди да си дойде баща ми, тя се къпеше, за да отмие миризмите на деня, прекаран без него. Силният ѝ копнеж по него ме плашеше. Домът ни не ѝ беше достатъчен. Аз не ѝ бях достатъчна. Ако бях изгубила баща си, щях да остана пълно сираче.

— Знаеш ли какво ми каза чичо ти Джейми онзи ден? — продължи майка ми. — Попита ме дали не си била от онези странни

момичета. После ми каза, че нямало проблем, ако си от тях, защото той приемал твоя „алтернативен начин на живот“. Каза ми го точно до сладкия лук в супермаркета. Не може моето дете да е гей, Маргарет-Виктория. Нямам нищо против Дизи. Неговата майка обаче има още четири момчета. Но не и аз. Имам само теб, ако ти си обратна... Ами, прекалено много ще ми дойде.

Погледнах Дизи и си спомних, когато казах на майка ми, че е гей. В интерес на истината, тя никога не е казвала лоша дума за него, не се е държала по-различно с него — очакваше той да изпълнява всяко нейно желание, както го очакваше от всеки друг човек. Но всеки път, когато бяха заедно, виждах в очите ѝ усилие, докато обмисляше всичко, което казва или прави — все едно не беше обратен, а чужденец. Не я притесняваше това, че Дизи е гей, а това, че този факт ѝ причинява неудобство.

— Стана така, защото ти разрешавахме да четеш прекалено много, нали? — попита тя. — Не трябваше да ти позволявам да напуснеш отбора по тенис. Ако беше събирала повече слънце, нямаше да станеш такава.

— Мамо, не съм обратна.

Дизи изплю моката си по целия волан.

— Тогава си ела вкъщи и се омъжи както всяка благоприлична жена — отговори мама. — Бил Къмбърланд тъкмо се разведе.

— Той е на възрастта на татко.

— Свободен е.

— Тук е животът ми.

— Имаш ли съпруг? Имаш ли семейство?

Отново оставих тишината да отговори вместо мен. Винаги съм възприемала брака като някакво събитие, отдалечено във времето от мен, като петте килограма, които хората казват, че ще свалят.

— Маргарет-Виктория, обясни ми, моля те, какъв е смисълът на всичко това. Там си от десет години. Десет години. Нито направи пари, нито се омъжи за някого, който прави пари. Гледах един епизод на „Опра“ онзи ден и там давах, че има толкова свободни мъже в Силициевата долина, че наричат Сан Хосе „Ман^[2] Хосе“. Очевидно не може да излезеш навън и да не срещнеш поне дванайсет свободни мъже. Като имаме предвид тези цифри, какъв точно ти е проблемът, Маргарет-Виктория?

Можех да ѝ разкажа за последната ми среща на сляпо преди две седмици с мъж, когото не познавах. Той отмени срещата на два пъти, защото имал много работа, а после ме заведе да скачаме с парашути, понеже беше прочел в някакво изследване в интернет, че физическата възбуда по време на среща активира хормони, които водят до привличане. Сигурна съм, че беше много интересен човек, но аз бях прекалено заета да повръщам от толкова възбуда, за да обръщам внимание какво ми говори.

— Шансът е добър, мамо, но добрите мъже са малко.

— Тогава какъв въобще е смисълът да оставаш там?

Погледнах Дизи — потупваше с палци върху кормилото в ритъма на някаква песен, която си пееше наум. Искях да ѝ кажа, че се преместих тук, защото исках да бъда с приятеля ми, че Дизи и семейството му се превърнаха в моето семейство, когато осъзнах, че си нямам никого. Дойдох тук, за да докажа нещо на себе си и все още се опитвах да разбера какво точно беше това.

— Благодаря ти за масата — казах. — Но не мога да я приема, както не мога да приема и парите.

— Ще гладуваш напук на мен, така ли? Наемат секретарки в новата фабрика на „Мерцедес“ в града. Мъжете обичат секретарките. Може да живееш тук и да пътуваш до фабриката всеки ден.

— Няма да задържа парите, нито пък масата.

— Трябва да вземеш масата. Беше на баба ти.

Погледнах фактурата от куриера, прикачена към плика от майка ми.

— Масата е мостра от „Потъри Барн“.

— Не ми се прави на много умна.

Докато късах чека, чувствах, че съм всичко друго, но не и умна.

В блога на ЧКАЖМСД пишеше, че срещата през юни ще е в дома на Ави Нараян в Удсайд. Също така пишеше членовете да информират домакинята за каквито и да било хранителни ограничения във връзка с алергии, религия, диети или пък политически възгледи. (В коментарите отдолу имаше хора, които мрънкаха за гроздето на последната среща, което не било от „Обединени фермерски работници“). Блогът включваше и статии с най-важната информация

от биографията на Лорънс, линкове към книги с критически анализи от Амазон, а също така и пидиеф файл с есе за „Лейди Чатърли“ на дъщерята на един „от членовете за курса й“ по „Пол и социален строй“ в колежа „Смит“. Анимиран пръст сочеше напомняне за всички членове: „Подкрепете вашата местна книжарница и купете изданието на книгата на «Пенгуин Класикс» от книжарница «Аполо — книги и музика» с намалението за клуба“.

— Понякога имам чувството, че хвърляме повече усилия в блога и храната, отколкото в четенето на книгите — каза Ави с британско произношение, което се усещаше в „р“-то, докато ни водеше с Дизи към всекидневната.

Първоначално реших, че Ави е около 45-годишна, но после забелязах отпуснатата кожа на врата й и подутите й очи и реших, че трябва да добавя още няколко години. Въпреки това, тя беше жена, която вкъщи бихме определили като „добре запазена“. Червената й лятна рокля отиваше на кожата й с цвят на карамелизирана захар. Черната й коса беше завързана с шалче с леопардова окраска, което щеше да стои като опаковка от шоколад на моята глава. Обзалагам се, че през целия си живот Ави никога не е заспивала със слюнка на уста на канапето си. Вероятно всяка сутрин се появяваше от океана в мидена черупка, докато няколко херувимчета украсяваха косата й с цветя. За разлика от мен, тя изглеждаше като излязла от някое предаване на Опра.

— Да, анимацията на сайта е много сполучлива — отвърнах аз, а Дизи ми хвърли поглед, който казваше, че ако се постарая, ще мога да изтърся нещо още по-тъпо като: „Галетът на сайта е хубав“ или „Обичам сирене“.

— Вие двамата останете тук — каза Ави, — а аз ще ви донеса чай.

— Прочете книгата, нали? — попита ме Дизи, след като Ави се отдалечи. — Моля те, кажи ми, че не си спала цяла нощ и си си записала какви ли не брилянтни мисли, които ще вземат акъла на хората тук.

Истината беше, че успях да прочета само какво пише за книгата в „Спаркноутс“, преди да заспя в малките часове на нощта. Почти цяла нощ не спях, защото четох, но не самия роман.

Катрин,

Къде си? Цяла седмица вече не ми отговаряш. Често мисля за теб и ми се иска да ми пишеш. Но ще те разбере, ако не искаш да продължиш този разговор.

Хенри

А на обратната страница:

Катрин,

Още една седмица мина, а ти все не пишеш. Бих решил, че през цялото това време си била само плод на въображението ми, ако не бяха бележките ти в тази книга. Ще проверя отново след седмица. Ако не си писала дотогава, ще ти пожелаая всичко най-хубаво, но ще ми липсваш.

Хенри

И после, най-накрая, на следващата страница, въздъхнах с облекчение, когато видях почерка на Катрин.

Хенри,

Отново съм тук. Съжалявам, че ме нямаше. Няма да се повтори.

Твоя,
Катрин

Благодарение на „Спаркноутс“ знаех горе-долу какво става с Кони Чатърли и Мелърс, но за истинската драма разчитах на Хенри и Катрин.

— Ще се оправя — отвърнах аз. — Ами ти? Изглеждаш добре отпочинал.

— О, не се притеснявай за мен. Помниш ли онзи заклет фен на „Властелинът на пръстените“, с когото излизах миналата година? Този

пич беше направо обсебен от Шон Бийн, който също така играе в британския минисериал по „Любовникът на лейди Чатърли“. Гледал съм сериала около 18 милиона пъти.

Вътрешно се наругах, че снощи не се сетих да изтегля от Би Торент някоя филмирана версия.

— Време е да се смесим с тълпата — каза Дизи, като разтърси червената си грива. — Ти отиди наляво, а аз ще поема десния фланг.

Преди да го спра, той се присъедини към една група жени, които гледаха етикетите на бутилките вино на бара. Аз също направих опит да се присъединя към някого, но без успех. Всички жени се бяха събрали близо една до друга в кръгчета от по три-четири и си шушукаха нещо. Доближих се до един кръг, като очаквах да чуя за какво си говорят и да се включа, но не се получи. Всичко, което успях да чуя, бяха откъслечни фрази за „намиране на повече време“, „частни уроци за прием в колеж“ и „ходене на спа в курорта Миравал“. Имаше и жени, които стояха сами в ъглите и пишеха съобщения или говореха по телефона. Реших да приложа стратегията ми за оцеляване, когато бях дете — отидох в един ъгъл, като се надявах никой да не ме заговори.

— Запазих ти малко от „Сребърната игла“ — каза Ави и седна до мен. Чашата за чай, която ми подаде, беше толкова фина, колкото стъклената пантофка на Пепеляшка. — Дизи спомена, че обичаш бял чай.

Погледнах към бара и видях, че Дизи наля вино на жената до себе си, а после подуши една коктейлна хапка, преди да я пъхне в устата си. Обичала съм бял чай ли? Заедно с Хюго пиехме чай „Трейдър Джоус“ от огромни чаши за кафе. Какви ли други неща й беше наговорил Дизи за мен?

Отпих глътка от чая. „Сребърната игла“ имаше вкус на кора на дърво, а аз се изплаших, че завинаги съм загубила дар словото си.

— Събират този чай само веднъж в годината — каза тя. — През първите дни на пролетта. Смятам, че ароматът му е сладък и деликатен, а също така и много лек.

Може би на планетата, от която идваше Ави, кората на дърветата имаше сладък вкус, но тук, под нашето слънце, си беше чисто и просто горчилка от дървесна кора.

— Хубав чай — казах аз.

Ави се усмихна и ме погледна очаквателно. Познавах този поглед. Искаше да я зашеметя. Обаче в тази стая, пълна с работещи хора, аз не усещах нищо, освен че не се бях наспала както трябва след месеци, през които бях свикнала да се напивам добре.

— Е — каза Ави с изкуствена учтивост, — извини ме. Трябва да обърна внимание и на другите като домакиня.

Каквато и сила да се опитвах да призова, за да си върна стария живот, беше на светлинни години от мен.

Погледнах към Дизи, който тъкмо хапваше шоколадов трюфел.

— Това са... не ми казвай... това са онези шоколадови трюфели, които продават във винарската изба „Кло Пегас“ в Калистога.

Жените до него закимаха, а Дизи се разсмя. Обичах смеха му. Ако имаше летящи патици над нас, скоро щяха да накацат в търсене на партньори. Може да си беше сложил коронки на зъбите и да ги беше избелил, може да се беше превърнал в нахакан всезнайко, който си носи собствено вино в ресторантите, но никога нямаше да успее да се отърве от този смях, който обожавах.

Напълни отново чашите на няколко жени около себе си, а после се насочи със залитане към стола до мен и се плъсна на него.

— Така, разбрах защо търсят нови членове — каза той. — Първо била Хариет. Официалната история е, че са преместили работното й място на Източното крайбрежие, но истината е, че е имала нервен срив, причинен от стрес. Отишла да покара колело по време на обедната почивка и два дни след това я открили да похапва пържено пиле и вафли. На спирка за камиони. Във Фресно.

— Пиле и вафли са единствените две неща, които могат да ме накарат да карам колело два дни — отвърнах аз.

— Да, мен също. Но нека това да си остане между нас. След това пък Джил, чийто стартър потънал, се присъединила към международна общност за нудисти в Бони Дун.

— Леле. Това е... леле!

— Това вече го разбрахме, Магс — каза Дизи. — Така че ето ни нас тук. Ако летвата за нови членове беше още малко по-ниска, можехме да я преминем, влачейки се по корем.

Дизи ме плесна по коляното, после отново наперено се присъедини към групичката на бара, все едно живееше в такава къща, а не в апартамент под наем със съквартиранти, където най-

забележителната мебел беше надуваемо кресло и хладилник за 340 винени бутилки. Той ме остави да размишлявам върху думите му за „новите членове“ и с опасението, че ще има още такива срещи.

Бръкнах в чантата си, за да извадя книгата, но не напипах острите ръбове на изданието на „Пенгуин Класик“, което Дизи ми беше купил. Вместо това усетих само твърдата овехтяла корица на опърпаното издание на Хюго. Паникьосах се и зарових отново, като на практика заврях главата си в чантата, все едно беше фурната на Силвия Плат, но видях единствено вътрешността на чантата. Бях спала само два часа и имах не само кръгове под очите, достатъчно големи за цирков манеж, но също така се бях превърнала в абсолютен идиот. Бях донесла грешното издание. Огледах стаята и видях всички онези книги на „Пенгуин Класик“, които членовете на клуба държаха в ръце или бяха оставили по столовете. Не само че не бях прочела книгата и никога не бях ходила на спа в „Миравал“, ами и бях донесла книга, която трябваше да държа с две ръце като претъпкан сандвич.

— Дами, моля, искате ли да започваме? — каза Ави и въведе ред в стаята, преди да се настани грациозно на стола до мен.

Дизи седна от другата ми страна и като видя книгата, която бях донесла, ми хвърли поглед, който казваше: „Може да отидеш да се криеш цял следобед в багажника на колата ми“.

— Мисля, че говоря от името на всички, като казвам, че Хариет ще ни липсва и ѝ пожелавам всичко хубаво на новата ѝ работа на Източния бряг. Същото пожелавам и на Джил, която реши да си вземе дълга отпуска и да търси нови възможности.

Погледнах Дизи, който прикри смеха си с кашляне.

— Някои от вас вече се запознаха с нашите гости и потенциални нови членове. Мисля, че всички сме много щастливи да посрещнем първия си гост от мъжки пол — Дизи Гордън. Дизи е главен инженер в „Аргонет“. Наскоро прекарах доста време в една конферентна зала с него и с останалите от изпълнителния състав, за да обсъждаме нови стратегии, и Дизи беше много по-забавен, отколкото можете да си представите. Нямам търпение да чуя какво ще каже за книгата.

Членовете изръкопляскаха, най-вече групичката на бара, но за Дизи това беше все едно са му станали на крака. Той се изправи и се поклони до земята.

— А това е Маги Дюпре — продължи Ави, като постави ръката си с изящен маникюр върху моята.

Свих пръстите си, за да скрия неподдържаните си нокти.

— Доскоро Маги е била директор на „Инфодизайн“ в „Аргонет“. Но това, което най-много ме впечатли в нея, е животът ѝ, преди да дойде в Силициевата долина. Тя има магистърска степен по библиотечни науки, а бакалавърската ѝ степен е по английска литература. Сигурна съм, че всички разбирате защо днес седи до мен. Имам нужда някой да ми помогне да разбере тази книга!

Всички се засмяха. Сигурна съм, че те бяха наясно, че за първи път някой се възхищава на дипломата ми по английска литература. Това беше трик, който бях забелязала, че ползват успешните хора. Пошегувай се със себе си и малките хора ще те харесват още повече.

— Понеже имаме двама нови гости, искам да отделя няколко минути да напомня как процедираме — продължи Ави. — Един след друг всеки в кръга споделя с останалите какво мисли за книгата. Помнете — един по един.

— Романът е парадоксален — започна една жена в розова блуза от другата страна на Ави. — Той е едновременно прогресивен и реакционен, модерен и викториански.

Всеки държеше книгата, а моята беше скрита в чантата ми далеч от хорските погледи, досущ като съпругата на Рочестър на тавана. Когато жената в розово преразказа анализа от сайта на „Спаркноутс“, който смятах да използвам аз, всяка стаена надежда, че ще успее да се измъкна от тази неприятна ситуация, без да се изложи, се изпари напълно.

Опитах се да си спомня нещо от обзорния курс по английска литература през първата година на следването ми, когато за първи път разглеждахме „Любовникът на лейди Чатърли“. Какво беше? Нещо за класовата система в английското общество?

— Става дума за класовото разделение — каза следващата жена. — Цялата афера на лейди Чатърли и пазача на дивеч е умалена версия на класовата система във Великобритания.

Втори удар. Опитах се да си спомня нещо друго, което ни беше казал професорът. Това не беше най-добрата книга на Лорънс. Беше проблематична. Беше скучен роман, с който авторът гледа отвисоко на обществото, а не дълбокомислена творба с някаква литературна

стойност. Лорънс е прекрачил някакви граници, за да види докъде ще стигне, просто защото е можел да си го позволи.

— Мелърс я надвива в гората — каза следващата жена. — Той винаги е доминиращият партньор. Това ли е освободението на жените?

— Няма герои, на които да симпатизираш — сподели друга жена от кръга. — Не харесах никого от тях.

— Псувните вече не са интересни.

Помня как Дизи шепнешком ми четеше откъси от книгата, докато седяхме в отдела по библиотечни науки, а аз се опитвах да не се смея на това колко абсурдно звучеше някакъв старомоден, брадясал старец да се опитва да шокира хората с ругатни, които днес ползваме всеки ден, за да изразим учудването си, че са ни откраднали колелото или пък радост, че има палачинки за закуска в общежитието. Да, романът беше невероятно остарял по нашите стандарти. Можех да кажа това.

— Романът е остарял. Какво общо има с живота ни в наши дни?

Не можех да си поема дъх.

— Клифърд е копеле. Не мога да я понасям за това, че се омъжи за него — каза следващата жена. — Тя е пълна идиотка.

Ави стоически слушаше, изражението ѝ не издаваше нищо, докато кимаше на всеки коментар, преди спокойно да даде думата на следващия участник в дискусиата.

Дори и Дизи се включи в общото недоволство, когато дойде неговият ред.

— Мините за въглища са отврат — каза той. — Напомниха ми за първата ми работа в Силициевата долина.

Когато стигнахме до него, никой не беше споделил и един положителен коментар за книгата. Само защото седях до нея, чух как Ави въздъхна. Това беше въздишка, изпълнена с раздразнение и тревога, почти като въздишката, която се изтръгваше от моите уста всеки ден, когато проверявах пощата си за покани за интервю за работа, но тя все беше празна. Погледнах лавиците с книги на стената зад Ави. Бяха инкрустирани дъбови лавици с дърворезба на лози и листа, виещи се по ръбовете. На тези лавици имаше дебели книги масово производство с меки корици с напукани гръбчета като лицето на старец, имаше и книги с твърди корици и захабени и избелели по

ръбовете обложки. Виждаше със съмнение библиотеки на хора, които не обичат книги. Книгите на Ави обаче бяха почти разкъсани от любов. Ави беше луда на тема книги. Искеше всички да харесат „Любовникът на лейди Чатърли“. Чакаше да чуе как тази книга ги е разчувствала, как е влязла под кожата им. Обаче всички я мразеха, а Ави приемаше това лично. Тогава разбрах, че много харесвам Ави Нараян.

Докато Дизи не спираше да говори и да твърди, че мините са метафора за задушаваното отчаяние да имаш лош главен изпълнителен директор, аз бръкнах в чантата си и извадих книгата. В бележките имаше каква ли не информация за романа. Не съм сигурна, че ЧКАЖМСД щяха да харесат Хенри и Катрин, но пък бях абсолютно сигурна, че и Хенри и Катрин не биха одобрили ЧКАЖМСД. Те обичаха тази книга.

Знаеш ли, че първоначалното заглавие е било „Нежност“? Харесва ми колко е нежна любовта им. Особено писмото на Мелърс в края. „Ако можеш да спя с ръце, обвити около теб, мастилото щеше да си остане в мастилницата.“

Хенри

Хенри, какъв непоправим романтик си. „Нежност“ въобще не отива на този роман. Това е книга за страстта. Тя сменя кожата си. Ражда се наново чрез желанието. Това е роман за страхотен секс и какво ти дава това изживяване.

Катрин

— И така, по-късно, когато...

— Дизи, извинявай, може ли да те прекъсна за момент?

Дизи рязко спря да говори и ме изгледа кръвнишки, а останалите от групата ме зяпнаха, все едно току-що ми беше израснала втора глава. Ави ме погледна любезно. Задържах погледа ѝ за няколко секунди, намигнах ѝ и ѝ се усмигнах, когато видях изненадата ѝ. Щях да спася това събиране за Ави Нараян.

— Мисля, че всичко, което казахте досега е много точно — започнах аз, — освен че не обсъждаме това, което би трябвало да обсъждаме. Никой не говори за секса. Добрият стар секс на открито и сред природата, сексът пред очите на Бог и всички хора.

Винените чаши замръзнаха във въздуха. Ави едва не се задави с чая си. Бях приковала вниманието им. Почувствах погледа на Дизи, който ме караше да млъкна. Не смеех да се обърна и да го погледна. Сърцето ми препускаше като хиперактивен третокласник, който не си е взел риталина.

— Седя тук и ви слушам — продължих аз. — Толкова съм впечатлена от всички интелигентни и смислени мнения. И не мога да не се съглася, с която и да е забележка за обществото и социалния ред и мястото на книгата в литературната история. Но не вярвам, че някой чете този роман заради това, не мислите ли? А заради секса. Не мисля, че хората са били много обезпокоени за социалния ред, когато са я забранили. Забранили са я заради секса.

Погледнах отново бележката на Катрин. Сложих ръка върху нея, все едно да я предпазя от плагиатството, което щях да извърша.

— Става дума за това как човек сменя кожата си и се ражда наново чрез желанието. Не знам какво мислите вие, но аз смятам, че това означава много. А вие?

Стаята беше притихнала. Никой обаче не гледаше към мен. Гледаха към Ави, за да им даде знак.

— Това е прекрасно и проникателно наблюдение, Маги — каза Ави. — Благодаря ти. Това беше перфектното въведение към въпросите, които бих искала да задам на групата.

Обърнах се да погледна Дизи, който едва се удържаше да не се разсмее с глас. Кракът му подскачаше като пневматичен чук от усилието, а усмивката на лицето му заплашваше всеки момент да се превърне в луд кикот.

Точно както преди да започне обсъждането, и сега Ави се протегна и постави ръка върху моята. И се усмихваше. Почувствах се като миропомазана. Индийската богиня на ЧКАЖМСД ме благослови и прие дара ми. Щях да водя просветен живот, изпълнен с добро, и да продължа с четенето на класики.

Ави зададе въпроси на групата, а отговорите бяха по-положителни този път. Едно нещо трябва да им се признае на

ЧКАЖМСД. Променяха добре траекторията си според условията на пазара.

След срещата Ави ме поведе из стаята, като ме представяше на членовете, които вече нямаха нищо против да говорят с мен. Всяка моя дума предизвикваше изблици смях и аз отново се носех по течението на безметежния живот. Беше минало много време от последното ми подобно преживяване и имах чувството, че отново е Коледа. А най-хубавото беше, че бях успяла да забравя някъде чашата си с чай от кора на дърво.

Когато се отвори възможност, Дизи ме сръчка и ме поведе към бара.

— Леле, триста дяволи и прасе! — възкликна той. — Нямам представа какво е имало в този чай, но, леле, боже! Тя те обича. Всички те обичат.

После спря и се наведе към мен.

— Знаеш ли на какво ми напомня това? Помниш ли онази среща с „Майкрософт“, когато започнаха да задават всички онези въпроси за изследвания на потребителите, а аз си нямах представа какво имат предвид? После ти започна да им обясняваш за това и онова изследване. Те благоговееха пред теб. После, когато влязохме в асансьора, ти се обърна към мен и каза: „Сега ще трябва да отида и да намеря някакви изследвания, които подкрепят всичките неща, които току-що си измислих“.

Ударих го в стомаха, за да млъкне.

— Това е най-якият ден — възкликна Дизи и изпи на един дъх виното си.

Имах усещането, че ще ми се наложи аз да карам колата на връщане.

Сръчках го да отиде при приятелките си от бара, защото Ави се беше насочила към нас.

— Маги, защо си тук? — попита Ави и ми наля чаша каберне.

— За да ти се подмажа и да си върна работата.

Ави се разсмя. Право в целта.

— Защо искаш да се върнеш на старата си работа? — попита тя. — Защо не продължиш напред? Това правят хората в долината.

Все още си мислех за онзи епизод с „Майкрософт“. Помнех какво беше усещането: гладът за големи сделки и вярата, че можеш да

постигнеш всичко.

— Аз създадох компанията — аз, Дизи и няколко спонсори ангели. Познавам софтуера по-добре от всеки друг, дори по-добре от хората, които го написаха. Те знаят как работят отделните части, но не знаят как действа и мисли целият звяр. Попитай който и да е програмист. Такива всемогъщи потребители като мен са безценни. А и клиентите ме харесват. Това, което направих току-що в дневната ти? Мога да правя същото всеки ден от седмицата, в която и да е конферентна зала.

Ави си наля вино и отпи.

— Дизи не спря да говори за теб, докато най-накрая не успя да те вкара в клуба. Сега виждам защо. Каж ми, с какво се занимаваш след промените в „Аргонет“?

Промените. Колко любезен начин да се опише разрушеният ми живот. Оставих настрана обаче раздражението си и бързо се опитах да измисля отговор.

— Консултирам безплатно една книжарничка за стари книги на моя съсед.

(Пилея си времето във „Водното конче“ и се уча как да описвам интимните части на мъжа по хиляди нови начини.)

— Продажбите не са много добри напоследък заради спадовете в местната икономика.

(Никой не се интересува от „Водното конче“ заради „Аполо“ срещу него.)

— Работя с него, за да подобрим продажбите.

(Седя си в прашасалото кресло зад витрината и чета долнопробни романчета.)

— Колко интересно. Какви са идеите ти?

Идеи? Не смятах, че местенето на кутиите, които Джейсън оставя из книжарницата, все едно са провизии, пуснати от самолет, минава за идея. Отново се замислих за Хенри и Катрин.

— Не е просто книжарница, а цяла мистерия — казах аз.

Устните ми се движеха по собствена воля без много мисъл.

Но бележките на Хенри и Катрин бяха като мелодия, която не можех да избия от ума си.

— Никога не знаеш какво ще откриеш. „Аполо“ е предвидим, като подредено подразделение. „Водното конче“ обаче е като да си в

средновековен град без карта. Зад всеки ъгъл се крие нещо неочаквано.

Тя се усмихна, бръкна в джоба на роклята си и извади визитна картичка.

— Бих искала да чуя повече за работата ти в тази твоя книжарничка — каза тя, докато пишеше някакъв телефонен номер на гърба на визитката. — И очаквам да те видя заедно с Дизи на следващата ни среща. Харесвам куража ти. Много е жалко, че „Аргонет“ те е изгубил. Но ще бъда много впечатлена, ако успееш да превърнеш книжарница за стари книги в доходоносен бизнес при тази икономика. Обичам да помагам на хора, които ме впечатляват.

Подаде ми визитката си и ми каза да ѝ се обаждам вкъщи, когато реша. После ме остави сама с чашата вино в ръка и със сърцето ми, което щеше да изскочи от гърдите. Направих го. Да вървят по дяволите мотивационните писма и кратките резюмета. В ръката си държах златен билет. Скоро щях да си върна суперменското наметало.

Краката ми се бяха схванали, когато оставих лаптопа си до мен на леглото и се опитах да стана. Чувствах се страхотно след срещата на ЧКАЖМСД. Двете нощи подред без сън вече ми се отразяваха и най-накрая се предадох на зазоряване в неделя. Останах под завивките през целия ден и изпаднах в дълбок сън, какъвто идва само през деня, когато не го искаш. Сега тъкмо минаваше полунощ. Мислех, че ще се чувствам по-добре след толкова много почивка. Но все още усещах странен прилив на адреналин, който се надигаше в мрака.

Отворих си една бира „Ролинг Рок“ и седнах на кухненския плот. Не ми се спеше достатъчно, че да си легна отново, но бях твърде изморена да правя каквото и да било друго. Имаше нещо в приглушените звуци на нощта, което ме накара да стоя неподвижно известно време. Бръмченето от вентилатора на тавана, потракването на хладилника, Колтрейн звучеше по Кей Си Ес Си от радиото на Хюго — всички тези звуци, които можеш да чуеш само след като хората се приберат в домовете си. Дори когато извадих „Любовникът на лейди Чатърли“ от чантата си, звукът беше по-силен от обикновено.

Разлистих книгата, като гледах как почерците на Хенри и Катрин се редуват в бележките по полетата, докато не се съживиха като

фигурите в книжка с движещи се картинки. Към края на книгата Хенри беше написал:

В меката нощ си мисля за теб. Какъв цвят са чиниите, от които ядеш? Какви картини има по стените на дома ти? Какви книги имаш по лавиците? Всички тези неща, които те определят. Но най-вече искам да се уверя, че си от същия свят, от който съм и аз, че не си просто възплъщение на моите надежди върху страниците.

Опитах се да си спомня чиниите в дома на Брайън, но не успях. Дали не бяха бели? Или пък сини. Помня, че нямаше картини по стените. Той харесваше минималистичния стил. И нямаше книги. Нито една. Всички тези неща, които те определят. Брайън не беше оставил нищо в моя апартамент. Вечерта, след като ми каза сбогом, изпълних ритуала по търсенето на неговите вещи. Обаче нямаше нито една. Нямаше снимки, дрехи, нищо. Нищо, за което да твърдя, че съм открила, когато си го поиска по-късно.

Помислих си за Катрин — как седи в кухнята си в нощ като тази след години, а думите на Хенри все още звучат в ума ѝ. Опитах се да си я представя, мислех си, че сигурно изглежда като почерка си — тънка и грациозна. Как ли я караха да се чувства думите на Хенри? Дали се усмихваше по-често? Дали хората се чудеха какво я е променило? Катрин от моето въображение пазеше ревниво тайната си. Не ѝ харесваше как я гледат хората, както когато си влюбен и другите си мислят, че те познават и се подсмивват снизходително на радостта ти. Тя знаеше, че любовта кара хората да те забелязват.

Погледнах написаното от Хенри и се зачудих какво толкова имаше в думите му, че Катрин му се беше доверила с цялото си сърце. Исках да разнищя тайната, която се криеше в бележките на Хенри, и да видя как работят, да се опитам да разбера тази смесица от страст и привличане, която караше Катрин да му пише. Двамата имаха само тези крехки знаци по страниците, даващи форма на думите, които ги бяха довели дотук. Думите, които Хенри и Катрин си разменяха, бяха думи, които бях чела хиляди пъти в книгите, но не подозирах, че

хората наистина си казват такива неща. Или поне аз никога не ги бях произнасяла.

Къде бяха живели, когато са започнали да си пишат? „Водното конче“ нямаше да е от голяма помощ. Хюго не следеше откъде идват книгите. Въпреки че с Джейсън записваха продажбите в голям кожен тефтер на касата, ако клиентите поискаха бележка, Хюго им даваше химикалка и лист хартия, за да си я напишат. Това влудяваше счетоводителя му Робърт, което пък мисля, че беше основната идея на Хюго, а и се радваше, че това го прави лош капиталист.

Хюго притежаваше „Водното конче“ от осемдесетте години, но то е било книжарница за стари книги много преди това. Загледах се в датата в началото на страницата — *април, 1961*, като се опитвах да отгатна кой от двамата — Хенри или Катрин, я беше написал, но няха голям успех. Първите бележки на Хенри ме караха да смятам, че книгата беше негова, така че сигурно той беше написал датата. Но тогава защо Катрин би започнала да пише в нечия чужда книга? Не, би трябвало да е била на място, където и двамата да имат достъп до нея — библиотека или книжарница, но нямаше никакви следи по книгата, които да сочат, че е била в библиотека. Може да е пристигнала във „Водното конче“ вече с бележките или пък всичко може да се е случило тук.

Може да се е случило във „Водното конче“. „Всичко започна във Водното конче“. Звучеше като надпис в магазин, рекламна фраза в уебсайт. Вече си представях как хората минават по улицата, поглеждат надписа и влизат вътре като питат: „Какво? Какво се е случило тук?“. И се изгубват из неясната история на Хенри и Катрин, търсят книги из книжарницата. Купуват си книги. Сетих се за разговора с Ави онзи следобед. Може би наистина имах проект, с който да се занимавам. Трябваше да поговоря с Хюго.

Облякох анцуг и тениска, обух се и излязох навън с книгата. Както винаги Хюго беше в задния двор, седеше под големия чадър с кръстосани крака, вдигнати на масата, пушеше ръчно свита пура и издухваше сребристи облаци дим. Беше се надвесил над кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“ и си светеше с лампичка, завързана на челото му, все едно по-късно през нощта щеше да ходи в някоя мина за руда. Компания му правеше някакъв мъж, когото бях виждала да купува наръчници за стари велосипеди в книжарницата.

Той също беше вдигнал крака на масата и държеше в едната си ръка пура.

Когато се приближих, Хюго вдигна очи от кръстословицата и ме заслепи с челника^[3].

— Моята прасковка от Джорджия.

— От Южна Каролина съм, нали знаеш?

— Каква е разликата? Добре де. Шест букви. Мечката от Алабама.

— Бриант, дивако.

— Алабама има мечка, която се казва Бриант? За какво ми е?

— Бил е треньор по ръгби — каза приятелят на Хюго. — През шейсетте. Наричали са го Мечката.

— Наистина? — попита Хюго. — Никога не съм чувал за него.

Приятелят на Хюго се ухили, като стисна със зъби пурата. Въпреки че седеше, предположих, че е малко по-висок от мен. Кожата му беше с цвят на индийско орехче, а тъмната му коса падаше на малки къдрици до раменете му. Беше облечен в ленена риза с цвят на шафран, която беше излиняла и омекнала от годините носене. Беше с протъркани дънки и зелени джапанки и забелязах малки туфички черни косми по краката му и на палците. Усмивката му ме накара да се почувствам неловко, защото не бях със сутиен.

— Как е възможно — попита той — индиецът и мацката да знаят за ръгбито повече от теб?

— Имате невероятен късмет, предполагам — Хюго се обърна към мен. — Нали познаваш Раджит?

— Мери, нали така? — попита Раджит.

— Маги — отвърнах аз и седнах на стола до Хюго.

— Искаш ли?

Раджит се протегна през масата и ми предложи кожена кутийка, в която имаше три пури. Взех една и я доближих до носа си — тютюнът миришеше сладко. Последния път пуших пура вечерта, когато получихме първото финансиране от „Уондър Фиш“ и Дизи заведе цялата фирма в „Ла Бодегита дел Медико“ в Пало Алто. Изпих прекалено много мохито и завърших вечерта върху един системен програмист от *PayPal* на кожено канапе в хумидорната стая^[4] в задната част на заведението, като си подавахме пурата напред-назад и Дизи не спираше да говори как животът ни ще се промени от този ден нататък.

Говореше за ценностна позиция, възвръщаемост на инвестициите и нови парадигми. Не ме интересуваше. Пиехме малцово уиски, топло и греховно, все едно го бяхме откраднали от шкафа с алкохол на баща ми, а аз отпивах и потъвах в топлата завивка на сигурното бъдеще, което обрисуваше Дизи.

Раджит ми подаде нож за пури. Отрязах края и се надвесих над масата, докато той ми подаваше огънче. Поставих ръка върху неговата, за да не мърда, и завъртях пурата, за да се запали равномерно. Погледнах го, а той, вместо да гледа запалката, гледаше мен.

— Харесва ли ти? — попита той.

Кимнах, облегнах се назад, като издишах, и усетих как димът с вкус на пръст погъделичка гърлото ми. Притиснах до гърдите си „Лейди Чатърли“ и тайните любовници.

— Хюго, имам идея — казах аз.

— Решила си да станеш морски тюлен — отвърна той, като пишеше по кръстословицата. — Не, не, сетих се. Ще заминеш за Непал и ще гледаш стадо якове.

— Почти. Мисля да се опитам да превърна „Водното конче“ в доходоносен бизнес. Безплатно, разбира се.

Хюго вдигна поглед от кръстословицата и изключи челника си. С периферното си зрение забелязах, че Раджит едва се удържа да не се разсмее.

— Ами, значи няма да опитам масло от як. Защо искаш да съсипеш прекрасния ми недоходоносен бизнес?

Разказах му за Ави и събирането на читателския клуб. Той слушаше, кимаше и изглеждаше толкова сериозен, колкото когато проверяваше дали е свеж джинджифила на китайския пазар по-надолу по улицата. Надявах се Хюго да разбере чудатия ми план. Той никога не беше вършил нещо по общоприетия начин. На деветнайсет беше напуснал семейната ферма в Айдахо с копие на „По пътя“ под мишница, все едно романът беше туристически гид на контракултурата, и така стигнал до Сан Франциско на стоп. Скоро обаче напуснал евтиния хотел на улица „Хейт“, където бил отседнал. „Сексът и дрогата бяха точно както ги рекламираха, сподели ми веднъж той, но личната хигиена не съществуваше.“ Така че се навъртал из доковете в града във военноморско яке, разтоварвал кораби и четял Джек Лондон, докато не последвал някаква блондинка

през моста на Залива до Бъркли. Там пък последвал някаква бивша гимназиална кралица на бала от Тексас на студентските скамейки по физика, а след това активистка от азиатски произход в курса по политически науки. След години на ходене след жени из двора на университета, той имал няколко дипломи, включително магистърска степен по математика и по сравнителни религиозни науки. Имал няколко патента и участвал в програми на Le Cordon Bleu в три държави. И сега беше собственик на книжарница за стари книги.

— Значи тази твоя идея да направиш книжарницата доходоносна, е само временна? — попита той.

— След като отново ме наемат на работа, можеш спокойно да се върнеш към губенето на пари.

— Имам по-добра идея — каза Хюго и отново си дръпна от пурата.

— Включва ли кристали и жертвоприношение на малко животно? — попита Раджит.

— Малко животно? Какво говориш? Аз съм будист.

— Ти си будист, който увива аспержи в прошутото — отвърнах аз.

— Защо не зарежеш света на стартъпите и не започнеш работа при мен в книжарницата? Тогава няма да ти се налага да се притесняваш за доходи и тем подобни. Просто ще си прекарваш времето, както досега. Изглеждаш щастлива, когато си в книжарницата.

През съзнателния си живот осъзнавах способността си да разочаровам хората. Вместо да кажа на майка ми, че не искам да стана член на нейното сестринско общество в университета, аз ѝ казах преди партито, че съм се уплашила. По същия начин не знаех как да кажа на Хюго, че предпочитам компанията на клиентите на „Аргонет“, облечени в дрехи на „Джей Крю“, които искаха да мислят извън рамките, след като направеха GAP анализ, за да установят най-успешните практики за най-добри резултати, даващи преимущество на ресурсите им за по-задоволително и стратегически приемливо изпълнение. Не знаех как да му кажа, че за мен щеше да е провал, ако започна работа във „Водното конче“ и трябва да се занимавам с хора, които се ядосваха, ако в книжарницата нямаше копие на „Наръчникът на Лари за по-добри възли“. А също така имаше и някои много странни същества. Онзи ден един малък човек с вид на стара

спаружена стафида, облечена в камуфлажни дрехи, ми каза, че по съвет на местния магьосник от улица „Вила“ бил инвестирал във фирма за импланти за пениси. Продад всичките си акции и инвестирал всичко в компанията.

— Забрави за високите технологии и недвижимите имоти — каза ми той. — Винаги инвестирай в технологии за по-добро сексуално представяне. Тези акции никога не се сриват.

Не исках да прекарвам дните си така.

— Хюго, аз...

Той ме хвана за ръката и я целуна бързо и жизнерадостно, като ме спаси от неудобството да му отговоря. Беше единственият ми познат човек, който можеше да се измъкне с такъв евтин номер. Също така единствено него, изглежда, не можех да разочаровам и заради това най-много ме притесняваше да не го разочаровам.

— Може да промениш решението си — каза Хюго. — Междувременно, имаш разрешението ми да правиш каквото поискаш във „Водното конче“.

Изправи се и протегна ръце над главата си.

— Но започни от утре. Ела по-късно през деня.

Докато се качваше по стълбите към дома си, аз си помислих, че Раджит също ще си тръгне. Но той се настани по-удобно в стола си и ми се усмихна все едно знаеше нещо, което аз не знаех.

— Винаги съм харесвал този роман — каза той и кимна към книгата, която все още притисках към гърдите си. — Знаеше ли, че първоначалното заглавие на Лорънс е било „Нежност“?

Не успях да се въздържа и се засмях, като се сетих за предния ден и изпълнението ми в читателския клуб. Засмях се, защото той сигурно помнеше тази подробност от някой курс по литература през първата си година в университета и го беше запомнил сред другите такива любопитни факти, за да впечатлява жените, които среща в малките часове на нощта. Засмях се, защото беше приятно да пофлиртуваш от време на време. А отдавна не го бях правила.

— Обаче никак не отива на книгата, нали? — казах аз, като се опитвах да си спомня думите на Катрин.

Исках да видя дали ще имат същия ефект върху Раджит, какъвто имаха върху Хенри.

— Това е книга за страстта. Лейди Чатърли сменя кожата си. Тя се преражда чрез желанието.

Той пое дълбоко въздух, докато се усмихваше широко, и аз разбрах, че в тези бележки има магия.

Запалихме по още една пура, взех няколко бири от къщи и двамата пихме и си говорихме глупости, които заместваха философските размисли в малките часове на нощта. Когато бирата свърши, усетих онова желание да го поканя вкъщи, за да пийнем каквото имаше в шкафа с алкохол. За първи път от дълго време се чувствах млада и вечна.

Обаче после си спомних купчината съдове в мивката, мръсната вана и копията на си вито ми, разпилени по пода на дневната. Освен това обаче можех да усетя и болката от разбитото си сърце, която щеше да последва след няколко месеца. Раджит носеше неприятности. Вероятно от най-хубавите. Не, беше станало време да се прибирам.

Протегнах ръка за довиждане и стомахът ми се преобърна, когато той я задържа малко повече от необходимото.

— Радвам се, че те срещнах, Маги — каза той.

После изчезна в нощта, а аз все още усещах допира на пръстите му върху ръката си.

[1] Крейгслист (на английски: *craigslist*) — централизирана мрежа от онлайн градски общества, включваща безплатни обяви и форуми на различни теми. — Б.пр. ↑

[2] *Man* (англ. ез.) — мъж. — Б.пр. ↑

[3] Челник — лампа за глава. — Б.пр. ↑

[4] Хумидорна стая — стая за пури с вградени овлажнителни въздух. — Б.р. ↑

3

ПО-БЛИЗКИ, ОТКОЛКОТО ПРЕДПОЛАГАХМЕ

*Установяваме се все повече и повече и
заживяваме спокойно, като си казваме, че сме
практични.*

Но не сме. Ние сме просто страхливци.

Хенри

Всичко започна във „Водното конче“...

Това беше перфектното заглавие. Интрига? Има. Обещание за увлекателна история? Има. Името на бизнеса? Има го. Да, хората щяха да кликнат, за да посетят сайта. А после щяха да дойдат във „Водното конче“ и да намерят своето собствено тайнство. Поне това бяха добрите ми намерения, а пътят към ада да върви по дяволите.

Беше полунощ и бях сама в „Съдс енд Сърф“, обществена пералня на няколко преки от къщи, разположена сред редица от малки магазинчета, между които имаше и салвадорски ресторант, фризьорски салон за домашни любимци и цветар, който също така оправяше данъците на виетнамците. Благодарение на безплатния интернет работех тук върху сайта на „Водното конче“ вече от няколко часа, като разтягах мускулите си на компютърен гийк, които не бях ползвала от прекалено дълго време. „Водното конче“ беше като софтуер, който е седял неизползван десетки години и никой не е искал да отдели време, за да го пренапише. Да правиш уебсайт, е, като да поставяш красиви иконки на стара и неефективна програма. Може и да е красиво, но отдолу все още цари хаос, прашасало е и JavaScript-ът се държи буквално на тънки жици.

Нямаше средства за хостинг услуги за уебсайта, така че бях съвсем сама в това. Имах още един компютър вкъщи, така че създадох

уебсървър и база данни и ето ме сега в „Съдс енд Сърф“ — създавах уебсайт със страхотен безплатен софтуер. Регистрирах домейн за десет долара, свалих темплейт с вид на книга и за няколко часа „Водното конче“ вече си имаше уебсайт. Следобеда бях изровила от прахта един скенер, който не бях ползвала от времето на Мас от 1999 г., сканирах бележките на Хенри и Катрин и ги качих в сайта. Докато гледах работата си на монитора, се зачудих какво биха казали Хенри и Катрин за това, че показвам любовната им история тук. Как бих се чувствала аз, ако бях на мястото на Катрин? Затворих очи и се опитах да се върна във времето, когато мъжете са ходели на бейзболни мачове с костюми и шапки, а жените са носели ръкавици и малки чантички. Опитах се да си представя, че намирам първата бележка на Хенри и вадя химикалка от чантичката си, за да му напиша отговор. Нищо не ми идваше наум. Катрин се изразяваше с думи, каквито нямах в речника си.

Някакво движение отвън на улицата привлече вниманието ми. На уличното осветление се открояваше силует на колело, което изглеждаше като от петдесетте, колело, което Уоли и Бийв^[1] биха карали. На кормилото беше завързан фар във формата на ракета, а отпред висеше плетена кошница. Велосипедистът погледна към мен и спря, а аз се притесних. После видях, че е Раджит, и отново се притесних поради съвсем друга причина.

Опря колелото на отворената двойна стъклена врата и пристъпи в огряното от флуоресцентна светлина перално помещение с ръце в джобовете.

— Тъкмо идвам от вас — каза той.

— Хюго има среща тази вечер — отвърнах.

— Агентката за недвижими имоти или дилърката на антики?

Той застана пред пералнята срещу мен и седна върху нея.

— Не съм сигурна — отвърнах. — Но мисля, че готвеше чийзкейк с тофу този следобед.

— Тогава сигурно е жената, която е професионален голф играч. Мисля, че е веганка.

Беше облечен с избелели дънки, бяла риза с копчета и носеше същите онези зелени джапанки. Виждах движенията на мускулите му под ризата.

— Всъщност исках да видя теб — каза той.

— По това време?

— Будна си, нали така?

— Обаче ти нямаше как да знаеш това.

Завъртя из ръцете си едно листо, което се беше закачило на подметката на зелените му джапанки. Протегнах се и се надявах да изглеждам като човек, който идва тук всяка вечер. Изглежда, че и двамата обмисляхме какво да кажем и какво не.

— Радвам се да те видя — казах аз.

Беше самата истина. Радвах се да го видя. Но той изглеждаше прекалено щастлив от този факт и аз почувствах, че трябва да подкрепя думите си.

— Бих искала да ми кажеш мнението си по един въпрос.

Той ме последва до масата, където лаптопът ми седеше отворен до „Лейди Чатърли“. Раджит се наведе, за да погледне екрана.

— Грешка ли е това? — попитах аз. — Да кача бележките на сайта.

Той ме погледна, все едно искаше да ме попита нещо и поради някаква причина отново се притесних. Беше онова приятно притеснение, когато си насаме с човек, от когото си привлечена, и се страхуваш, че ще каже точно това, което искаш да чуеш, и няма да можеш да се овладееш. Но усетих и нещо друго, тръпки по кожата си, защото всичко можеше да се случи — все едно и най-лекият дъх можеше да събори замъци.

— Никой не знае кои са те — отвърна той. — Анонимно е. А пък ти се опитваш да помогнеш на Хюго и на „Водното конче“.

— Да, но най-вече се опитвам да помогна на себе си.

— Не мисля, че това е нещо лошо.

Отидох до колелото му, за да се отдалеча от него и се качих на кожената седалка. Беше малко висока за мен и се хванах за рамката на вратата, за да запазя равновесие.

— Разбираш ли от колела? — попита той.

— Имах колело с десет скорости в гимназията.

Той ми разказа как го намерил в Craigslist преди няколко месеца, боядисал го с бели линии с четчица за боядисване на хартиени модели на самолети и поръчал гумите специално от eBay.

— С това ли се занимаваш? Реставрираш колела?

— С нищо не се занимавам, ако това питаш. Освен да се мотая наоколо без работа.

— И как е заплащането? — попитах и погледнах надолу към червената като ябълка рамка.

— Ужасно, но пък идва с допълнителния бонус да съм най-голямото разочарование за родителите ми.

Той скочи от пералнята и се насочи към мен. Натиснах с палец звънеца на колелото, все едно не забелязвах Раджит. Звучеше като звънеца в къщата на баба ми. Той обкрачи предната гума и хвана по средата кормилото, за да запазя равновесие. Разказа ми как баща му платил на хиляда души в Индия да се молят за него да влезе в Масачузетския технически университет, как учел здраво в училище и в колежа, как работел къде ли не в Долината, докато не го взели на работа като главен инженер, но бил щастлив само когато карал колелото си към работа и на път към къщи.

— Родителите ми изпращаха снимката ми на свои приятели и се опитваха да ми намерят жена. Сега изпращат сивито ми на фирми, които търсят изпълнителски кадри.

— Значи ще поправяш колела по цял ден, вместо да работиш като инженер?

Той тръгна назад, като дърпаше колелото със себе си по пътеката между пералните и сушилните. Сложих краката си на педалите и се оставих той да ме дърпа.

— Харесва ми да работя с нещо, което мога да пипна. Виж линията на колелото, извивката точно където трябва, за да се задържиш на него и в същото време да се движиш. Това е инженерство, което можеш да докоснеш. Това ми харесва. Не знам дали ще мога да се издържам от това, но засега се чувствам добре.

Прокара ръце по дръжките до края им, където се държах. Въпреки че спря само на няколко сантиметра от ръцете ми и не ме докосваше, аз го усещах.

— Притежава качества, които никой не може да види от пръв поглед. Точно както и „Водното конче“.

Пусна дръжките и отстъпи от колелото.

— Беше ми приятно да те видя, Маги. Кажу ми на Хюго, че ще мина през книжарницата по-късно тази седмица.

— Ами колелото ти?

Аз все още бях на него.

Той се обърна и сложи ръце в джобовете си, все едно се опитваше да ги задържи там.

— Колелото е за теб.

Безобиден флирт беше едно, но това — съвсем друго. Опитах се да кажа нещо очарователно инфантилно в стила на майка ми или хапливо в стила на Розалинд Ръсел^[2].

— Няма да спя с теб само защото ми подари колело — казах вместо това.

— Колелото е хубаво — отвърна той.

— Въпреки това.

Не можех да преценя дали тази мисъл никога не е минавала през ума му и той просто ми влизаше в тона, или го хванах на местопрестъплението. Независимо от това, той се забавляваше. Но потревожното е, че и на мен ми беше приятно.

Наплювах го, докато се отдалечаваше по Калдърън Авеню през кръговете светлина от уличните лампи. Две сгради по-надолу той се обърна и ми помахаше, защото знаеше, че все още го гледам.

— Какво, по дяволите, е това?

Бях клекнала в раздела за любовни романи и видях Джейсън надвесен над мен с кутия с книги. Не беше очаквал да ме види тук. И определено не беше очаквал да ме види до празна лавица с течност за почистване и няколко хартиени кърпи в ръцете.

— Този раздел е пълна скръб — отвърнах аз, докато продължавах да чистя рафта.

— Този раздел си беше много добре — каза Джейсън, като ме гледаше ядосано, все едно бях предложила да превърнем мястото в „Уолмарт“.

Той се оплакваше на висок глас предишния ден, докато слагам надписи върху витрината на книжарницата, които гласяха: „Намерете ни в интернет на www.vodnotokonchestarikhni.com“.

— Приличаше на гнездо на плъхове. Успокой се.

Реших, че не е добра идея да му кажа, че Хюго ми е дал ключ от книжарницата. Сигурно Джейсън щеше да изпадне в кататоничен шок, ако разбере, че имам свободен достъп до владенията му. Но като се замислих отново, това не беше чак толкова лоша идея.

— Говорих с Хюго по този въпрос. Каза, че мога да правя, каквото сметна за добре.

Знаех, че Джейсън се интересува само от раздела за фантастика и фентъзи, защото си личеше. Разделът беше като мозайка от перфектно подредени гръбчета на книги. Книгите малък размер с меки корици стояха отделно от по-големия размер с меки корици, където се намираха и тези с твърди корици. Британските издания си имаха отделен раздел — очевидно фантастиката и фентъзито се продаваха по-добре, ако са същите издания, които Дъглас Адамс е имал по рафтовете си. Любовните романи обаче бяха натъпкани в задната част на книжарницата, където книгите все едно бяха изстреляни от оръдие и лежаха там, където са паднали. Знаех, че разделът за любовни романи не беше в ограничения списък на Джейсън с важни неща и също така, че яростта му в момента беше израз на маркиране на територия. Аз бях в неговата градина, дори и да се намирах на мястото, което не беше поливал от седмици.

— Хюго ти е разрешил да правиш това? — попита той. — Хюго?

— Да. Сещаш се кой е той, нали? Плешив. С брада. Плаща ти заплатата.

Очите му се превърнаха в цепки. Вените по врата му изпъкнаха. В сравнение с него Кхан от „Стар Трек II“ приличаше на Далай Лама.

— Хюго! — Той се фръцна и изчезна зад ъгъла. — Тя променя какво ли не!

Скочих след него.

— Джейсън, всичко е наред. Хюго няма нищо против.

— Глупости! — Той си проправи път между няколко клиенти, които ровеха из рафтовете. — Хюго!

Един мъж, който разглеждаше биография на Чърчил, посочи към мъжката тоалетна.

— Тъкмо го видях да влиза там.

Джейсън блъсна вратата на тоалетната и застава, като държеше вратата отворена. Мъжът с биографията на Чърчил подскочи от изненада, заряза книгата на рафта и се насочи към изхода на „Водното конче“. Спрях на място, но не и преди да мерна краката на Хюго в първата кабинка на тоалетната.

— Хюго, знаеш ли какво е направила?

— Джейсън — чух да казва Хюго. Гласът му резонираше от плочките. — Представям си моето спокойно място, където тревата е зелена и мека, птичките пеят, а тоалетните са с катинари.

— Какво следва, а? Тапети на цветчета? Плетени на една кука покривчици? Бъди честен с мен, човече. Това място ще засмърди на свежи лимони, нали така?

— Усещам негативна енергия, Джейсън. Говорили сме вече за това.

— Тя е донесла почистващи препарати. Книгите трябва да са покрити с прах. Миришат хубаво, когато са покрити с прах.

— Хюго! — Стоях на безопасно разстояние, на няколко крачки от отворената врата. — Опитах се да му обясня!

Нещо се отърка в крака ми и ноздрите ми бяха атакувани от миризма, която можеше да огъне стомана. Погледнах надолу и видях Грендел, котката на „Водното конче“, която минаваше покрай мен. Беше с дълга черна козина, едното крайче на дясното му ухо липсваше, и повече приличаше на недорасло мече, отколкото на котка. Обикновено Грендел седеше върху купчините книги и удряше с лапа клиентите по главите, когато минаваха покрай него. Това бе една от редките му появи на земята. Почудих се дали винаги е миришел така и дали обикновено миризмата се издига нагоре, което пък обясняваше защо офисното пространство над „Водното конче“ стоеше неизползвано вече два месеца. Не може човек да вини кризата за абсолютно всичко. Грендел бавно мина покрай мен, като носеше нещо в уста, и се насочи към отворената врата на мъжката тоалетна.

— Разделът беше точно така, както го исках — каза Джейсън. — Тя няма никакъв опит в този бизнес. Не сме я обучили. Няма право да се бърка в книжарницата.

— Грендел е тук — каза Хюго. — Мирише като забравен от миналата година боклук. Грендел остави труп на птичка върху крака ми. Намирам се в моето спокойно място. В моето спокойно място съм.

— Напускам!

Джейсън тресна вратата на тоалетната. Секунда по-късно чух звънчето на входната врата и суматохата от опитите на Джейсън да изкара колелото си от книжарницата. Няколкото клиенти, които бяха останали сред рафтовете с книги, ме изгледаха.

— Всъщност не работя тук. Просто помагам.

Забързах към раздела с любовните романи и седнах на пода, за да се скрия от сцената, която се разиграваше в книжарницата. Една от странностите на „Водното конче“, наред с останалите чудатости, беше, че имаше само две места с нормално покритие на телефона — близо до витрината при креслата и в самото дъно на книжарницата, където се намирах в момента. Така че веднага щом седнах на пода, телефонът ми започна да вибрира в джоба ми. Беше съобщение от една апликация, която бях инсталирала, за да следя колко души са влезли в сайта и колко пъти постовеите ми са били споделени във фейсбук и твитър. Едва не изпуснах телефона си, когато видях цифрите. Хенри и Катрин се бяха превърнали в интернет сензация.

[1] Герои от американския сериал *Leave It to Beaver* от края на 50-те и началото на 60-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса (1907–1976), носителка на „Оскар“. — Б.пр. ↑

4

„СВИРЕПА НАСЛАДА“ И ДРУГИ ИЗКУШЕНИЯ

Опитвам се да продължа живота си, да правя това, което се очаква от мен, но се озовавам тук отново и отново и се чудя къде си ти.

Хенри

— Открила си златна мина — каза Дизи, като ме посочи с шпатулата. — Сто хиляди гледания за двацет и четири часа за някаква си невзрачна малка книжарничка? Проклетата златна мина!

Прозях се с удоволствие, седнала на бара в кухнята, а Дизи стоеше до печката и приготвяше пържени сандвичи бълони^[1], които отдавна се бяха превърнали в негов специалитет. Като деца, двамата с Дизи наблюдавахме майка му, госпожа Велда, докато тя ни правеше тези сандвичи — мазни и лепкави, трън в очите на всеки фитнес гуру, който настоява, че трябва да се откажем от въглехидратите или да изследваме акото си. Няма да се изненадам, ако ни ги е правила само за да вбеси Джейн Фонда. Години наред наблюдавахме госпожа Велда и запаметявахме всяка стъпка. Тя мажеше дебел слой майонеза върху бял хляб, който беше по-сладък и от меласа. Притискаше парчетата шунка с шпатулата, когато се надигнат от топлината на тигана, за да е сигурна, че средата на парчетата имат същата златиста коричка като по краищата. Обелваше парче американско сирене и го слагаше да се разтопи върху шунката, докато не потече като лава. После слагаше всичко това върху филията хляб и ние бяхме на разстояние един пакет чипс „Лейс“ и кисели краставички с копър от рая.

Двамата с Дизи поддържахме тази традиция с кухнята в мазето на студентското общежитие в Каролина. И най-големите

разочарования се преглъщаха по-лесно с пържени сандвичи бълони. Ниска оценка на изпит, разбито сърце, дори и прогноза за лошо време бяха просто извинение за Дизи, който се възползваше от рожденото си право да приготвя най-вкусните сандвичи бълони. По това време той превърна тези си умения в изкуство и стана майстор от ранга на Пикасо. Режеше толкова дебели парчета от шунката, че покриваха филийките хляб, дори когато се бяха свили от пърженето в тигана. После слагаше две квадратни парчета сирене, така че напълно да покриват кръглото парче шунка. А след като сложеше всичко това върху долната филия хляб, разкриваше вдъхновението си, което е доказателство за истинския гений. Слагаше чипс върху сиренето, преди да го покрие с втората филия хляб, обилно намазана с майонеза. Резултатът беше експлозия от сладко, солено и пикантно, която се носеше на вълните на холестерола. С всяка хапка буквално усещахме как артериите ни се задръстват.

— Иисусе Христе! — възкликна Дизи. — Кой би помислил, че ще събереш толкова гледания от няколко любовни писма? Дяволите да ме вземат. Всеки местен бизнес наоколо би се зарадвал на толкова трафик. Системата ти за уведомявания сигурно се върти като слот машина, ударила джакпота.

— Трябваше да изключа приложението на телефона си — отвърнах му аз. — Джейсън мрази звуците от мобилните телефони, така че го оставих на вибрация, но и това не свърши работа, защото все едно ходех с разярен стършел в джоба.

Повечето от гледанията бяха през фейсбук страницата на „Водното конче“, но после започна трафик и от други страници на книжарници за стари книги, блогове за изчезналото изкуство на писането на писма, туитове от някакъв писател на любовни романи и от студент в Северозападния университет. Петдесетте души, на които изпратих линка към сайта предишната вечер, го бяха споделили с още петдесет души. Някои от тези хора, обаче имаха по-голяма аудитория, така че цифрите скочиха много бързо на стотици, а после и на хиляди. Входящата ми поща info@vodnotokonchestariknigi.com, която бях създавала преди двайсет и четири часа, вече беше пълна с повече от сто имейла. Прегледах темите на имейлите. Хората искаха още и още. Искаха да знаят какво се е случило с Хенри и Катрин. Дали са се

оженили? Дали са все още заедно? Всички очакваха щастлив край и ми се искаше да можех да им го дам.

— Каза ли вече на Ави за броя на посещенията? — попита Дизи.

— В непознати води съм и просто не съм сигурна как да подходя — поклатих глава.

— Храната винаги е най-доброто решение — отвърна Дизи. — Обади ѝ се и я покани на обяд.

— Не мисля, че просто мога да се обадя на човек като Ави и да я поканя ей така на обяд. Освен това съм разорена. Къде да я заведа?

Той бръкна в джоба си и извади портфейла си.

— Ето ти 50 долара. Потърси онзи камион с корейска кухня, който сам си тuitва местонахождението. Тя ще сметне това за оригинално. Щом обича да намира таланти на необикновени места, изчакай само да опита храната.

— А как според теб ще отидем до този мистериозен камион за храна? Продадох колата си, помниш ли?

Дизи помисли за момент и после започна да рови из джобовете си за ключовете от своята кола.

— Дизи, не се притеснявай. Ще я поканя на някое местенце близо до книжарницата. И ти благодаря за заема.

— Подарък е — отвърна той. — Така изказвам благодарността си, че онзи ден спаси жалкия читателския клуб. Сладурче, във въображението си вече ремонтирам офиса ти за твоето завръщане.

Дизи пусна ново парче шунка в нагорещения тиган върху печката и посочи с шпатулата към колелото, което бях оставила във всекидневната.

— Това колело наистина е много готино. По дяволите, бих спал с него само заради колелото. Значи мислиш, че този Раджит е следващият бивш „съвършен мъж... за няколко седмици“?

— Песимизмът ти да не е опит за „обратна“ психология?

— Неее, общо взето ми идва отвътре. Какво чакаш?

— Не знам. Просто ми се струва много добросъвестен.

— О, да, а ние не щем никакви такива. Също така забрави и за скапаняците, които са откровени. А пък тази глупост за честните мъже е просто залъгалка за тъпаците и наивниците.

— Искаш нещо да ми кажеш ли?

— Искам да ти кажа — отвърна Дизи, — че ако ще отрязваш някого, то трябва да е поради някаква по-сериозна причина от това, че притежава качество, което изисква прилагателно от XIX век, за да бъде описано. Виж, знам, че Браян ти се отрази зле, но той вече е в Остин...

— Не е това проблемът — казах.

— Да бе да, не бил това проблемът.

— Имам предвид, че проблемът не е, че той замина. А как бяха нещата, докато беше тук.

— Беше с него две години, а той продължаваше да те представя като „Маги, една приятелка“. Човек не остава с разбито сърце след такъв тип.

— Просто това са прекалено много проблеми за нищо — отвърнах аз.

— Значи не правиш нещата като хората.

— Не говоря за секса.

— Нито пък аз — каза Дизи. — Намажи майонеза на хляба.

— Ами ти? — попитах, докато вадех хляба от плика. — Не се получи с мъжа от „Епъл“, а?

— Искаше да си поръча суши със сирене „Филадельфия“. В „Суши Мару“. Можеш ли да си представиш? Да си в този храм на истинското... автентичното... суши и да си поръчаш суши с шибано сирене „Филадельфия“. Защо да не отидем и в „Саут Леджънд“^[2] и да си поръчаме пиле с лимон, а? И на всичкото отгоре проклетият дивак реже лингуините си с нож. С нож!

— Предполагам, че мога да намеря подробностите в интернет? — попитах аз.

— Да, да, написал съм всичко в „Ърбапсун“^[3] — отвърна Дизи, докато слагаше шунката със сиренето върху хляба. — Да вървят по дяволите всички. Ще си останем завинаги сами и когато остареем, ще отидем в старчески дом за гей богове и техните любими приятелчета.

— За да си бършем един на друг лигите — допълних аз и протегнах ръката, с която държах бирата си, за да се чукнем, но той ме остави да си седя така, защото в джоба му все едно избухна експлозия.

— Мамка му — изруга Дизи.

Зарови из джоба си за телефона и прочете съобщението.

— В Ню Делхи вече е следобед. Трябва да се връщам в офиса. „Уондър Фиш“ държи цялата фирма за топките. Трябва да направим

една демоверсия за тях до понеделник.

Изработването на демоверсия означаваше събиране на частите от продукта часове наред през нощта, за да се създаде усещането, че софтуерът прави повече, отколкото в действителност. Процесът беше изключително изтощителен, все едно да изминеш цял маратон на спринт. Тази вечер колегите му щяха да имат нужда от него.

— Знаеш ли какво? Ще дойда с теб.

— Какво каза? — попита Дизи, докато се приготвяше да си тръгне.

— Дай ми минутка.

Минах покрай него и си проправих път през дрехите, нахвърляни по пода в спалнята ми, до ъгъла, където бях сигурна, че имам горедолу чисти дънки, за да не ходя по анцуг.

— Не работиш вече там — провикна се той от кухнята.

— Може да е така, но все още имам акции в компанията. Какво ще направят? Ще ме изхвърлят?

Развълнувах се при мисълта за предстоящата нощ. Адреналинът, който те изпълва заради крайния срок, тъпата болка зад очите, самотнието ти за това колко си важен, дивашката радост да видиш близкия „Старбъкс“ отворен в пет сутринта. Имах стотици хиляди посещения на уебсайта на „Водното конче“ за 24 часа. Бях богиня. „Аргонет“ имаше огромна нужда от мен.

— Ще бъде страхотно. Точно както едно време — казах аз, докато душех тениските си и избирах коя мирише най-малко. — Ще видиш. Аз съм кралицата на демоверсиите, нали помниш? Постоянно го повтаряше. Уволниха ме, защото не можеха да си позволят да ми плащат високата заплата, нали така? Добре де, сега не искам пари. Просто ще помогна.

Дизи се облегна на вратата на стаята ми със скръстени ръце.

— Искаш да дойда с теб, нали? — попитах го аз.

— Знаеш, че искам.

— Добре, тогава какъв е проблемът?

Той остана облегат на вратата и ме изчака сама да си отговоря на въпроса. Усетих как ъгълчетата на очите ми парят от издائнически сълзи. Дизи дойде до мен и ме прегърна. За един дълъг момент, по дълъг, отколкото обикновено, мислех, че ще го каже. Ако те не ме

искаха, и той не ги искаше. Но тогава чух, че получава ново съобщение по телефона в дневната.

— Ще направим така, че да те върнем обратно — успокой ме той. — Обади се на Ави. Отидете да обядвате заедно. И всичко ще бъде както преди.

Погледна ме с надежда. Беше ли намерил правилните думи? Аз бях ли добре? Можеше ли вече да си ходи?

— Помагам във „Водното конче“ само временно. Просто трябва да впечатля Ави с нещо. Нали разбираш това?

— Естествено — отвърна той и тръгна към вратата. — Ще те върнем на работа. Ще видиш.

Гледах от вратата, докато той подкара кабриото си и ми махна за довиждане. Погледнах към прозорците на Хюго. Не светеше у тях и старото му волво го нямаше. Трябваше да го изчакам да се върне, за да прием заедно чай от „Трейдърс Джо“. Сега бях в бизнеса с чакането.

На следващия ден Хюго седеше пред витрината на „Водното конче“ със скръстени ръце и гледаше ядосано през улицата към таблото пред „Аполо — книги и музика“: ПОПИТАЙТЕ НИ ЗА НАШИТЕ СТАРИ КНИГИ.

— Фашисти — мърмореше Хюго и обикаляше напред-назад около креслата за четене.

Изкрещя, когато Грендел го перна с лапа по глезена. Джейсън взе в ръце котката и я почеса зад едното ухо, онова с отхапаното връхче. Наведе се и прошепна нещо на котарака — сигурно нещо от рода на: „Имай търпение, ще им видим сметката, докато спят“.

— Това не е единственият надпис — каза той. — Навсякъде са.

Бях ги видяла със собствените си очи. Големи красиви табели с минималистичен шрифт, които обявяваха, че „Аполо“ са открили още един начин да продават евтино книги.

— Робърт, може ли да ги осъдим? — попита Хюго мъжа зад касата.

Робърт беше счетоводителят на Хюго, негов приятел от времето му в Бъркли. Всеки месец той измисляше все нови и нови ругатни по повод счетоводните умения на Хюго. Винаги си бях представяла счетоводителите като хобити в ризи с къси ръкави, дебели вратовръзки

и очила като на Бъди Холи. Робърт обаче приличаше на Шафт, облечен в хавайска риза. Беше женен от двайсет и пет години, имаше син, който тази есен щеше да отиде да учи в Масачузетския технически университет, и тъкмо си беше купил за отпуските вила на езерото Тахо. Хюго никога нямаше да го признае, но всички във „Водното конче“ подозирахме, че Робърт може и да е републиканец.

— Да ги съдим? Ако си счупиш врата на мокрия под в тоалетната им, да, разбира се — отвърна Робърт. — Но смятам, че „Аполо“ могат да продават проклетите си книги.

— Може ли отново да поговорим за това, моля те? — дръпнах аз Хюго за ръкава и му подадох „Любовникът на лейди Чатърли“. — Напълно ли си сигурен, че нямаш идея откъде може да е дошла тази книга?

Хюго ме погледна над рамките на очилата си.

— Маги, стар съм вече. Имам кутия с два реда лекарства. Пия мартини с водка, варена с канабис. Днес е вторник, нали?

— Понеделник.

— Виждаш ли какво имам предвид.

— Не си стар.

Хюго се ухили и погали корема си.

— Представях се като Хенри за известно време — каза той. — Бях в колежа, доколкото си спомням. Една млада дама, с която се виждах по онова време, смяташе, че Хюго звучи като име на комунист.

— Била е права — отвърна Джейсън.

Заставах пред Хюго и посочих „Любовникът на лейди Чатърли“.

— Другарю, моля те. Съсредоточи се — примолех му се аз.

Разказах му за имейлите, постовете във фейсбук и въпросите в твитър от хора, които искаха да знаят какво се е случило.

— Всички искат отговори — казах аз.

— Понякога въпросите са много по-интересни — отвърна Хюго, като взе книгата от ръцете ми и я подаде на Джейсън. — Джейсън, какво мислиш? Знаеш ли нещо по въпроса?

Джейсън взе книгата, вдигна я към лицето си и затвори очи.

— Да, виждам нещо. Става по-ясно. Ето го. Ясно като в мъгла.

— Не ми помагаш — казах и взех книгата от ръцете му.

— Не съм се и опитвал — Джейсън стана и се настани на плота до лаптопа на счетоводителя, а Робърт го премести по-далеч от него с

въздишка на раздразнение. — Виж, хората пишат какви ли не глупости по страниците на книгите. Драскат, пишат си бележки за напомняне, задраскват имената на гадни момичета и ги заместват с имената на други разхайтени приятелки.

— Негативна енергия, Джейсън — каза Хюго.

Джейсън се пресегна към една купчина с книги пред касата. Разлисти една книга, остави я настрани и после взе друга. Беше гид за Париж на „Лоунли Планет“, спираше се на всеки няколко страници.

— Виж — каза той. — Най-добрите места за целувки, подчертани с малки сърчица, които служат за оценка. Не означава нищо. Хората просто използват книгите да отбелязват различни неща. Хайде, вземи някоя.

Взех „Дивите орхидеи и Троцки“ от купчината. На гърба на книгата беше написана бележка, която започваше точно над баркода и продължаваше по диагонал на корицата. Линиите ставаха все по-къси, колкото повече се приближаваха към ъгълчето на книгата.

Татко, моля те, събуди ме, ако не стана до 9:30 ч.
Часовникът ми не е с аларма. Всъщност, като се замисля,
10:00 ч. също става.

Том

— Виждаш ли сега какво имам предвид? — попита Джейсън, като се прозя и се протегна.

— Не е същото — отговорих аз и взех „Любовникът на лейди Чатърли“.

Исках да кажа: „Хенри и Катрин са се влюбили“. Но не го направих, защото звучеше толкова банално. Това повтаряха родителите ми през цялото време, когато разказваха на гостите истории от годините си заедно в колежа, и се смееха. Като дете благоговеех пред тяхната приказна история и вярвах, че ще се случи и на мен. Очаквах това събитие и се страхувах от момента, в който ще срещна любовта на живота си, всичко ще си пасне като парчета от пъзел и съдбата ми ще бъде предначертана. Усетих как сърцето ми натежава само като си помислих за това сега.

Тъкмо щях да се отдалеча от Джейсън, когато забелязах малката дървена кутия за рецепти, която Хюго държеше до кожения тефтер. Вътре бяха орфаните картончета с имената на всички клиенти на „Водното конче“ и кредитите им за книги. Някои карти бяха там от самото начало на „Водното конче“. Може би някой от тези хора знаеше нещо за книгата. Може би имаше смисъл да се обадя тук-там.

— Хей, дай ми това — викна Джейсън, грабна кутията от ръцете ми и я притисна към гърдите си до картинката на тениската му с надпис: „ДВЕ КОЛЕЛА. ЕДИН ТЪМЕН ГОСПОДАР“. — Това е конфиденциална информация.

— Каква конфиденциална информация? — Пресегнах се към кутията, но той ми обърна гръб и единственото, което успях да сграбча, бе черната му тениска. — Това не са държавни тайни.

Джейсън пъкна кутията под мишница и профуча покрай мен, като ме избута, все едно спринтираше към финиш линията на маратон.

— Остави я да погледне. Няма да навреди на никого — намеси се Хюго. — Нали така, Робърт?

— Приличам ли ти на човек, който иска да се намесва в това, което обсъждате? — попита Робърт, без дори да го погледне, а пръстите му продължиха да танцуват по калкулатора.

— Божичко! — възкликна Джейсън. — Ако отново се повторят събитията от 11 септември и ФБР дойде, за да търси информация дали някой си е купил „Наръчникът на Марта Стюарт как да си направите бомба в домашни условия“, ще ги пратиш по дяволите. Обаче щом тя поиска достъп до информацията, ти ѝ позволяваш?

— Говорим за съвсем различни неща — отвърнах аз. — Ти не отбелязваш какви книги си купуват хората.

— Глупости — каза Джейсън. — Същото е.

— Прав е, Маги — намеси се Хюго.

— Шегуваш се, нали?

— Щеше да е различно, ако работеше тук — продължи Хюго. — Всъщност... — той отиде до касата, извади двайсетачка и ми я подаде.

— Какво е това?

— Надницата ти за последните два часа — отговори ми Хюго.

Робърт се изправи и се пресегна през тезгяха, измъкна двайсетачката от ръката ми и я върна в касата.

— Ще получи чек като Джейсън — каза Робърт, разрови се из бумагите си и ми подаде празна книжка за отбелязване на изработените часове.

Втренчих поглед в нея. Книжка за отбелязване на изработените часове? Не бях попълвала такава книжка, откакто бях работила почасово в колежа.

— Ама аз не съм направила нищо, освен да ти досаждам за книгата. Ще ми платиш за това?

— Джейсън ми досажда по цял ден и аз му плащам.

— Сериозно ли мислиш да ѝ платиш? — попита Джейсън.

— Мисля, че вече го направих — Хюго се облегна на касата и разбърка чая си. — Това ще разреши много проблеми. Все се оплакваш, че Маги прави някакви неща в книжарницата, без да работи тук. Ето, вече работи. И може да прегледа картите на клиентите, без това да предизвика каквито и да било етични дилеми.

Не знам кой от двамата ни беше по-обезпокоен от това предложение — аз или Джейсън. Погледнах го — дишаше бързо и учестено, пръстите на мършавите му ръце шаваха, все едно удряха по клавишите на невидимо пиано. Вече усещаше как малко по малко владението му се изплъзва от контрола му. А аз? Какво щях да правя аз тук? Вече ми беше трудно дори да си търся работа, защото постоянно четях любовни романи. Кога щях да намеря време, за да работя?

— Виж, така и така се мотаеш тук през цялото време — каза Хюго. — Бих казал, че нямаш нужда от въвеждащо обучение. Просто изведнъж ще започнеш да оплескваш нещата, точно както Джейсън — прегърна ме и ме притисна до себе си, все едно разбираше в какво разочарование се е превърнал животът ми. — Никой да не се паникьосва. Това е само временно, докато Маги си намери нова работа.

Джейсън поглеждаше невярващо ту мен, ту Хюго. Приблужи се до Хюго, извади лъжичката от чашата му, лапна я и я засмука като близалка, а после я пусна обратно в чая. След това тресна кутията с картоните на клиентите на плота при касата и изчезна между купчините книги.

— Изпуснал си юздите на това момче — отбеляза Робърт.

— Ще му мине — отвърна Хюго и погледна нещастно чая си.

Закрачи около касата, докато се чудеше какво да прави със заразената с бацили чаша чай.

— Не приемам подаяния — казах аз. — Ако ще ми плащаш, наистина ще работя.

— Това вече ще е нещо неவிжданo в книжарницата — отвърна Робърт.

— Хубаво. Прави, каквото мислиш, че си заслужава надницата от десет долара на час — отвърна Хюго. — Вярвам на твоята преценка. Само не сядай на пода. Джейсън е ходил по него с боси крака.

След два часа работа реших, че трябва да се възнаградя с чаша кафе. Отидох до „Къпа Джо“ до книжарничката, където един върлинест тийнейджър се отдели от група с прекалено много татуировки и пиърсинги, заобиколи масите отвън и влезе в кафенето, за да вземе поръчката ми.

Знаех наизуст менюто на „Къпа Джо“, написано с бял тебешир на черна дъска. Имената на напитките за 4 долара бяха като излезли от книга със заклинанията на някоя вещица.

— Мока „Свирепа наслада“? — попита ме хлапето.

Никога не обмислях дълго какво да си поръчам. Бях се отказала от всичко от предишния си живот, освен от това. Но с надница от 10 долара на час преди данъците колко време трябваше да работя само за да си платя моката „Свирепа наслада“?

— Едно късо кафе.

— Чудесно — отвърна той и погледна касата, все едно не можеше да реши на кой полюс на батерията да закачи съединителния проводник.

Стисна очи, прокара ръка по обръснатата си глава, натисна няколко бутона и въздъхна с облекчение, когато се изписа точната сума. Не го винях. Госпожа Калън, собственичката на „Къпа Джо“, беше много взискателна по отношение на работата в кафенето. Докато ръководният стил на Хюго беше под всякаква критика, госпожа Калън държеше всичко да е изрядно.

Подадох му долар и петдесет плюс двацет и пет цента за буркана с бакшиши, покрит с рисунки, които да те накарат да дадеш пари на зле платените работници. Хлапето ми подаде чашата с кафе, добавих мляко и се настаних с кутията за рецепти на една голяма кръгла маса в средата на кафенето. На по-малките маси около мен

няколко програмисти седяха пред лаптопите си със слушалки на ушите, за да се спасят от музиката в кафенето, която звучеше като стадо ядосани разгонени гнута. Една група специализанти по медицина четяха от големи папки и не обръщаха внимание на двамата спретнати мъже до тях, облечени в панталони цвят каки, които обсъждаха „нови парадигми“. В ъгъла двойка на средна възраст се караха. Не си крещяха, а се бяха навели един към друг и се караха, като шепнеха, което е още по-лошо.

Един познат пикап паркира до тротоара. Преди години сигурно е бил бял, но сега оранжевеещите петна от ръжда му придаваха вид на див кон порода „Пинто“. Госпожа Калън пристигна с пикапа си, натоварен с торби, пълни с кафе на зърна от доставчик на органични продукти някъде в планините Санта Круз, за когото явно само тя беше чувала. Беше мъничка и слабичка, с късо подстригана коса, с оранжева разкроена пола и потниче, върху което беше облякла дънкова жилетка, а на ушите ѝ висяха тюркоазени обици, достатъчно големи, че да сервираш храна в тях. Външният вид на госпожа Калън я правеше по-подходяща за собственик на магазин за подаръци в музея на Джорджия О'Кийф, отколкото на кафене в Силициевата долина. Както при повечето японки, не можеш да определяш на каква възраст е, но Хюго я познаваше от колежа, когато помагал в организирането на мирните протести в началото на 70-те, така че предполагах, че е на неговата възраст. Носеха се слухове, че е била нещастно омъжена в миналото. Говореше се, че съпругът ѝ, ѝ бил предложил 50 000 долара да си върне моминското име, но тя отказала. Колкото и да се бореше да държи „Къпа Джо“ на повърхността и да не затъне, това не пречеше госпожа Калън да е пребогата с жлъч и неприязън.

Госпожа Калън мина покрай Групата с прекалено много татуировки и пиърсинги и ги накара да внесат дузината двайсеткилограмови торби, а тя вървеше след тях като пастир на слонове.

Спря до масата ми, взе стъклената ми чаша и я огледа на светлината от прозореца.

— Лошо! Много, много лошо! Не е достатъчно тъмно!

— Госпожо Калън... — каза хлапето.

— Няма извинение за това. „Свирепата наслада“ трябва да е потъмна. Знаеш това много добре. Това нещо тук не става.

Хлапетото примигна няколко пъти, а после изтича и се скри в склада.

— Това не е „Свирепа наслада“ — казах аз. — Днес пия кафе от кафемашината.

Госпожа Калън повдигна тънка като камшик вежда. Остави чашата ми на масата, без да се извини, и седна до мен.

— Защо е с толкова много мляко? — попита тя. — Това е хубаво кафе. Не можеш да му усетиш вкуса с толкова много мляко.

Всеки знаеше, че госпожа Калън сама пече зърната кафе. Повечето клиенти се кълняхта, че кафето ѝ им харесва, но всъщност се самозалъгваха, точно както хората, които участват в маратони и твърдят, че това ги успокоява. Хюго твърдеше, че кафето в „Къпа Джо“ прочиства тялото от токсините и е най-добрата клизма в Силициевата долина. Джейсън искаше да му слагат интравенозна инфузия от това кафе, докато играеше игри по цяла нощ. Аз обаче идвах тук, защото не ми се налагаше да уча нов език, за да си поръчам кафе. Малко, средно, голямо. Това е. И не продаваха никакви чаши, плюшени играчки или поздравителни картички от рециклирана хартия с микрочипове, така че нарисувани пингвинчета да ти пеят „Честит рожден ден“. „Къпа Джо“ продаваше само кафе, колкото и да беше гнусно. Сигурно човек можеше да стрие масата, на която седях, и да си направи по-добро кафе. Но трябваше да ѝ се признае, че наистина сама си печеше кафето, а аз просто имах нужда от мляко, за да го преглътна. Ако госпожа Калън обаче искаше да си живее в своята собствена приказка, където Microsoft Windows беше бърз като светкавица, а пък тя предлагаше най-доброто кафе, нямаше аз да съм човекът, съсипал фантазията ѝ. Така че ѝ дадох класическия отговор, който ставаше за всички въпроси и който ме измъкваше от почти всички заплетени ситуации:

— Така правим ние, южняците.

Изражението ѝ се успокои и тя ме погледна разбиращо, че съм отгледана от диваци, които не знаят как да пият кафе, и заслужавам нейното съчувствие.

— За какво ти е кутията на Хюго? — попита тя.

Разказах ѝ как случайно съм постъпила на работа във „Водното конче“.

— Значи си дотук с престижните и високоплатени позиции?

— Работата ми във „Водното конче“ е временна.

— Временните неща имат склонност да се превръщат в удобни, а удобните — в постоянни.

— При мен няма да се получи така — отвърнах аз. — Това е наистина временно решение.

— Продължавай да говориш така. Само по този начин ще се задържиш настрана от „Водното конче“.

Отворих раницата си да прибера кутията и забелязах, че погледът на госпожа Калън се спря върху „Любовникът на лейди Чатърли“. Тя бръкна в раницата ми и извади книгата на масата, а аз просто я наблюдавах, прекалено изненадана, за да я спра.

— Не е в много добро състояние — казах аз и имах чувството, че си говоря с рецидивист, който отвлича хора. — Хюго ще ми покаже как да я подвързва отново. Има бележки в полетата отстрани. Виждаш ли? Искам да ги запазя.

Тя потупа платнената корица.

— Забрави за тези хора. Всички подобни фойерверки завършват така — тя кимна към мъжа и жената, които се караха в ъгъла. — Намери си истинска работа. Никой няма да се погрижи за теб, освен ти самата.

Стана и ме остави, без да каже дори едно „Довиждане“ или „Ще се видим скоро“. Бих се обидила, но тя се държеше така с всички. Беше някак успокояващо, точно както ръбестата седалка на зеленото кресло във „Водното конче“.

Въпреки че госпожа Калън беше малко плашеща, оценявах реда, който създаваше. Когато тя зае полагащото ѝ се място при машината за еспreso, хлапето излезе от склада, а в кафенето се разнесе приятна джаз музика. Аз се загледах в „Любовникът на лейди Чатърли“ и се замислих за „Водното конче“ и бремето на всички книги, които ме чакаха. Сетих се за историята на Психея, която само за една нощ трябвало да раздели на отделни купчини планина от семена на мак, жито и просо, за да се събере отново с истинската си любов. Мравките ѝ се притекли на помощ. Почудих се дали ще мога да взема няколко назаем.

— Просто не разбирам цялата тази история с книжарницата — каза майка ми.

Беше почти полунощ в Южна Каролина и можех да си я представя как седи в един от люлеещите се столове на верандата с обикновена стъклена чаша в ръка. Изчистените до блясък тежки кристални чаши, които държеше в шкафа за алкохол, бяха само за гости. Обикновените стъклени чаши бяха за случаите, когато пиеше водка сама. Беше загасила осветлението на верандата. Казваше, че го прави, за да не се пълни с насекоми и да не става горещо. Но също така го правеше, за да не я виждат съседите. В тъмнината тя се люлееше на стола и отпиваше водка от стъклената чаша, докато не се развълнуваше достатъчно, че да се обади на някого.

— Просто помагам на един приятел — отвърнах аз.

— Какъв приятел само!

Налях си два пръста бърбън в синя пластмасова чаша за еднократна употреба, излязох навън и седнах под чадъра в задния двор. Беше се спуснала мъгла от планините Санта Круз, които разделяха долината от крайбрежието, и усетих миризмата от домати, които Хюго отглеждаше в големи теракотени саксии.

— Къде е татко? — попитах аз.

Подръпнах ръкавите на блузата си. Въпреки че беше приятно, влажният въздух беше студен.

— В операция — отвърна тя, все едно това беше името на страна, където отиваха хората, когато не искат да бъдат открити.

Свих колене към гърдите си. Дори и през дънките можех да усетя твърдата линия на белега на дясното ми коляно. Един петък следобед, когато бях единайсети клас, отидох до кабинета на баща ми с колелото, за да взема някакви материали за научния проект, който трябваше да предам в понеделник, а още не бях започнала да го правя. Кабинетът беше тъмен, но това не ме изненада — баща ми гонеше всички рано в петък. Знаех обаче, че държи резервния ключ във висящата саксия с папрат пред прозореца. Изправих се на пръсти върху сандъчето с петунии, което стигаше до коленете ми и което майка ми пресаждаше всяка година. Усетих края на забития в пръстта ключ, но не се виждаше от водопада от цветове. Докато вадох ключа от тайното място в пръстта, погледнах в тъмния кабинет на баща ми.

Баща ми ми беше разказвал за адреналина и как предизвиква реакцията „бий се или бягай“. Не усетих нито едно от двете, но когато погледнах през прозореца в кабинета, сърцето ми подскочи. Паднах тромаво от ръба на сандъчето с цветята върху каменната алея и си разцепих коляното. Опрях се на сандъчето, изправих се и се загледах в червеното петно, което се разрастваше по скъсаните ми дънки. Зад мен чух шепот и шумолене. Когато се изправих, щорите на прозореца бяха спуснати. Нямаше никакво значение. Знаех какво съм видяла. Баща ми между краката на госпожа Силия Колинс, чиито коленни връзки явно се бяха оправили напълно.

Усетих как топлата кръв се стича по крака ми, докато карах бързо колелото си към къщи, но имах огромна нужда да видя майка си. Не можех да си представя, че баща ми може да е с друга, освен с нея. Единственото, което ми се въртеше в главата, беше, че майка ми сигурно е изчезнала, че къщата ще е лишена от нейното присъствие завинаги. Независимо колко изолирана от тях се чувствах, вярвах, че са щастливи заедно. Имах нужда да вярвам, че тази изолация бе цената, която трябваше да платя за голямата любов, която изпитвах един към друг.

Бях останала без дъх, когато слязох от колелото и треснах вратата с мрежата зад себе си. Стоях неподвижно в неосветеното фойе, дишах тежко и не можех да повярвам, че майка ми наистина е там, че седи на третото стъпало на стълбите до чантите за голф, а пръстите ѝ обгръщаха коленете ѝ. Големият стенен часовник удари 3:30 ч.

Седнах до нея на стъпалото. Плачех. Не го бях забелязала преди това.

— Мамо.

Тя стана и скръсти ръце, отиде до мрежестата врата и погледна нагоре към небето, което се виждаше от верандата, далеч от сълзите ми и окървавения ми крак.

— Мирише на дъжд — каза тя. — Сигурно въобще няма да можем да отидем сега.

— Мамо, ходих до кабинета на татко — казах аз.

Как щях да ѝ го кажа? Какви думи имаше, за да изрека това, което знаех?

— Мамо, трябва да ти кажа нещо...

Ръката ѝ ме зашлеви като камшик през лицето. Главата ми се удари в стената и картините на нея се разтресоха. Усетих болка и не виждах нищо друго освен петна и силуета ѝ на светлината от вратата.

— Няма какво да ми казваш — отвърна тя.

Усетих миризмата на пудрата ѝ за лице, червилото ѝ и полъха на алкохол от дъха ѝ.

Скочих, а тя въобще не се опита да ме спре, когато минах покрай нея. Качих се на колелото си и отидох у Дизи. Госпожица Велда изпрати Дизи да докара колата.

— Джорджина знае — каза тя от задната седалка на „Ремблър“-а на Дизи. Беше ме прегърнала с една ръка, докато Дизи ни караше към спешното отделение, където зашиха коляното ми.

— Това не е първият път. Но тя не иска да говори за това. Ако каже нещо, то ще го превърне в истина. И тогава ще ѝ се наложи да направи онова, за което не може да намери сили.

Прозорците на колата бяха свалени и аз облегнах глава на студения метал на вратата. Дизи ме събуди, когато стигнахме болницата.

— Баща ти ще се прибере скоро — каза майка ми по телефона, докато аз отпивах от синята си пластмасова чаша. — Трябва да претопля вечерята му.

Моята майка, която беше най-вече госпожа Мейсън Дюпре, танцуваше за своя принц.

[1] Сандвич, който традиционно се прави от две филии хляб, между които се слагат парчета шунка, майонеза, кетчуп и горчица. Съществуват и много варианти с лук, сирене, кисели краставички и домати. Също така шунката може да се изпържи, преди да се сложи в сандвича. — Б.пр. ↑

[2] *South Legend* — китайски ресторант в град Милпитъс, Калифорния, известен със сечуанската си кухня. — Б.пр. ↑

[3] *Urbampon* — уебсайт за информация и мнения за ресторанти, който през януари 2015 г. е купен от Zomato, индийска платформа за търсене и препоръки на ресторанти. — Б.пр. ↑

5

ЩЕ ТЕ ОТКРИЯ

*Не може да сме такива, каквито сме в
реалния свят, а само каквито сме в тази книга.*

Катрин

— Не, не. Спомням си. Аз съм Хенри.

Това изявление дойде от един от трима възрастни джентълмени, редовни клиенти, които идваха по време на обедната почивка да заредят запасите си от Тери Пратчет или да потърсят онази книга на Айзък Азимов, която така и не са прочели. Казваше се Майк, както и единият от двамата му приятели. Третият се казваше Джон. Двама Майк и един Джон. Наричаха се Тоалетната на ЦРУ.

— Не се казваш Хенри — каза другият Майк.

Носеше тениска на Maker Faire^[1] и бадж за сигурност на НАСА. Стоеше зад първия Майк, който ровеше в една кутия за обувки, пълна с пирони за рафтовете за книги.

— Ти дори не живееше тук преди 1974 г.

Този разговор продължаваше вече двацет минути. Опитвах се да поправа един счупен рафт в раздела за книги за самопомощ, зад ъгъла с фантастиката и фентъзито, когато тримата оставиха книгите си на пода и започнаха да ми помагат. Кавалерството не беше умряло в Силициевата долина. Просто се подвизаваше под маската на инженерните суперумения.

— Може да се е случило през 70-те — казах аз.

— Майк, познавам те от трийсет и четири години и никога не съм те виждал да пишеш с мастилена писалка — каза Джон, който беше по-нисък от приятелите си и с жилестото телосложение на възрастен бегач. Седеше на пода и държеше рафта, но двамата му

приятели не бързаха да му помогнат. — Бележките на Хенри са написани с мастилена писалка.

— Спомням си много добре — каза Майк №1, като се погали по корема над логото на състезание за готвене на чили.

— Никой не помни нищо определено от 70-те — отвърна Майк №2.

— Добре де, да кажем, че ти си Хенри — намеси се Джон, докато продължаваше да държи рафта. — Защо си започнал да пишеш в някаква книга? Защо си се нарекъл Хенри?

— Ами, тогава нямаше сайтове за запознанства — отговори Майк №1.

— И просто ей така започна да си пишеш в някаква книга... — каза Майк №2, все още с кутията с пирони в ръка.

— С мастилена писалка — добави Джон, който пък вече беше натрупал две купчини книги под счупения рафт, за да не ги държи повече.

— Какво те е прихванало с тази мастилена писалка? — попита Майк №1.

— ... и си се надявал, че някоя красива жена ще ти отговори — допълни Майк №2.

— И си се представял с друго име — отново се включи Джон.

— Ами, това проработи — отвърна Майк №1.

— Проработило е за Хенри — натърти Джон.

— Именно — каза Майк №1.

Цяла седмица идваха мъже във „Водното конче“ и твърдяха, че са Хенри. Всички сякаш имаха едни и същи общи спомени за една дива романтична версия за себе си — след като някой им разбил сърцето, след развод или някое особено добро преживяване с ЛСД — когато са правели такива неща, като да започнат да си пишат в книга с жена, която никога не са виждали.

— 1961 година — каза Джон. — Над първата бележка пише 1961 г. Да не би също така и да си пътувал назад във времето през 70-те.

— Очевидно няма как да помня — отговори Майк №1.

Продължиха да се разправят, така че поправката на рафта отне три пъти повече време, отколкото щеше да ми отнеме да го направя сама, а аз гледах раздела за самопомощ и се надявах за напътствие.

Това беше вторият ми пълен работен ден във „Водното конче“, но понеже бях прекарвала много време тук, имах чувството, че работя от по-дълго в книжарницата. „Водното конче“ обслужваше различни клиенти, които понякога бяха безкрайно ексцентрични, като герои на Дикенс. Госпожа Миранда например, колкото и широка, толкова висока, изпадна в дива радост, когато Хюго ѝ намери готварската книга, която съпругът ѝ постоянно изхвърляше с надеждата повече да не му се налага да яде същото руло „Стефани“. Имаше и една жена, която разхождаше мопса си в кенгуру, харесваше Джанет Еванович и Иън Макюън и беше започнала да чете Стайнбек по препоръка на Хюго. Имаше и един мъж, който сядаше на малкото ми столче в задната част на книжарницата и четеше купчини партитури все едно бяха романи. Ханк, друг редовен клиент, само миналата сряда купи „Как да спечелим на крабс“, „Културна история на мастурбацията“ и четири романа на Агата Кристи. И, разбира се, Глория, която идваше два пъти седмично с платнената си чанта — във вторниците идваше за мистерии, а в петък — за любовни романи. Винаги плащаше с монети, които държеше в найлонова торбичка. И да не забравя Тоалетната на ЦРУ, които все трябваше да си припомнят един на друг кои книги вече са прочели.

След като Майк, Майк и Джон най-накрая оправиха рафта, аз ги придружих до предната част на книжарницата и записах покупките им в големия кожен тефтер, който Хюго държеше до касата.

— Така, Майк — обърнах се към него, — ако ти си Хенри, тогава къде е била срещата с Катрин, на която я каниш в последната си бележка?

— Това го нямаше в сайта — каза Майк №1.

— Знам. Не качих тази бележка. Поради точно тази причина.

Майк № 2 и Джон се обърнаха към него и го изгледаха триумфално, но и с надежда в същото време.

— Барът в хотел „Феърмонт“ в Сан Хосе — отговори Майк №1.

— Приятно четене на книгата на Чери Прийст — усмихнах се аз и му подадох книгите. — Ако срещнеш истинския Хенри, изпрати го при мен.

— Откакто работиш тук, си станала жестока жена, Маги — каза Майк №1, докато двамата му приятели го бутаха към вратата.

— И точно заради това ме харесваш — извиках след него.

Джейсън изникна от купчините с книги, за да остави една кутия до краката ми и отново изчезна. Доколкото си спомнях, двамата с Хюго не си бяха казали нито дума по повод на възмутеното му напускане. Вчера той просто се върна в книжарницата, награби няколко книги и започна работа оттам, където беше спрял.

Погледнах към Хюго, който беше седнал в креслото си и четеше поредния роман от поредицата „Уейвърли“.

— Извинявай за Джейсън — казах аз.

— Напуска на всеки два-три месеца. Прекарва един ден в „Пайъниър Парк“, чете комикси и чака приятелите му да свършат работа. После се връща тук, защото му е скучно.

„Пайъниър Парк“.

В неделя е първият ден от лятото. Чакай ме в,
Пайъниър Парк до фонтана в 12 по обед.

Хенри

Стори ми се странно, че срещата между Хенри и Катрин е била на същото място, където Джейсън ходи да се утешава.

Завих наляво покрай биографиите, направих обратен завой покрай история на двацети век и завих рязко надясно при поезията, за да стигна до любовните романи. По време на първия ми проект по почистване подредих раздела за любовни романи по поджанрове — разкъсани корсажи в исторически любовни романи, книги с коктейл Космополитън на корицата в раздела за чиклит, каубои вампири с любовници демони в паранормални любовни романи, а също така има и специален рафт с класики от 80-те от Харолд Робинс и Джаки Колинс. Прекарвах дни в търсене на тези книги из цялата книжарница — зад и между книги за диети, астрология, биографии и дори мистериите на Елъри Куин. Книги, които да ти помогнат да отслабнеш, да спрат болката в гърба, да те научат на заклинания, да те побъркат или да те разплачат. После намерих на една гаражна разпродажба гланцирана снимка 20 на 25 см на Джони Деп с автограф и я закачих под раздела за любовни романи. Не бях открила лекарство против рака, но събирането на всички любовни романи на едно място беше някакъв напредък. Ако някой попаднеше случайно във „Водното конче“,

проправеше си път през всичките препятствия от кутии и книги в предната част на книжарницата, минеше през лабиринта от рафтове до далечния ъгъл в задната част, сигурна съм, че щеше да оцени целия ми труд, като купи много, ама много любовни романи.

Бях преместила малкото столче тук, за да мога да се насладя на моменти като този, когато можех да прекарам малко време в четене на книгата. Една глава тук, няколко страници там. Имах чувството, че го дължа на романа, да го прочета отново след всички тези години. Разбрах защо хората са толкова критични. Езикът не беше много поетичен и си личеше, че Лорънс има скрити подбуди и гони лични цели, което винаги ме е дразнело. Но също така разбрах защо толкова много хора като Хенри и Катрин я харесват. Не беше само сексът — силният копнеж също ме привличаше. Да искаш някого, да мислиш за него по цял ден, а след това да си позволиш да се влюбиш. Искях да изпитам такъв копнеж. Тъпата празнота от загубата на Брайън започваше да прилича на мъчение, което нямаше нищо общо с болката от разбито сърце. И вече се отегчавах.

Бях стигнала до средата на една глава, когато усетих нечие присъствие. Бавно погледнах нагоре и видях Грендел на рафта над Джони Деп, да гледа надолу към мен и все едно казваше: „Ти си просто една простосмъртна“. Гледахме се един друг, погледите ни водеха епична битка заради човешкото нахлуване в хабитата на дивите животни. Бях преместила любимата му купчина книги, цяла планина от романи на Сю Графтън, от едно местенце в офиса на Хюго, което беше огрявано от слънцето между 4,00 и 5,00 часа следобед. Оттогава той все се криеше, преследваше ме по високите рафтове с книги като някой от призраците на Стивън Кинг и чакаше удобен случай да си отмъсти.

Грендел нададе вой и се спусна към мен. Аз отскочих в опит да го избегна, но той успя да се вкопчи в рамото ми. Изпищях и изпуснах „Любовникът на лейди Чатърли“, а той скочи от рамото ми върху рафта отсреща, но не и преди да остави дълбоки драскотини по кожата ми, които започнаха да кървят през бялата ми тениска.

Усетих, че някой докосва ръката ми, и видях, че Раджит е застанал до мен.

— Раните смъртоносни ли са?

— Ще успея да се върна в базата, капитане.

Той бръкна в задния си джоб и извади смачкана бяла носна кърпичка. Опитах се да си спомня кога за последно съм виждала такава. Сгъна я на четири и я пхна под тениската ми, като я притисна върху раните ми. Усещах топлината от слънцето върху памучната му риза. Той приближи лице, за да огледа драскотините. Чувах хората около нас, които се движеха между купчините книги и вземаха книги от рафтовете. Видях книжарницата в ума си отгоре, все едно покривът го нямаше. Виждах лабиринта от книги, наблюдавах как хората вървят насам-натам и гледат лавиците, а главите им са леко наклонени, за да прочетат гръбчетата на книгите. Там бяхме и двамата с Раджит — в тъмно ъгълче, стояхме неподвижно близо един до друг.

— Надявах се да те открия тук — каза той. — Може би обаче, без да кървиш.

— Хюго трябва да ми плаща вредни.

Усмигнахме се и издадохме онзи звук, който се получава, когато се опиташ да потиснеш смеха си, за да не те чуят и видят другите. Стояхме там, бузата ми беше толкова близо до неговата, че усещах топлината му. Той нежно духна на раната ми през тениската. Беше малък и тих жест, спокойно можех и да не му обърна внимание, все едно никога не се е случвало. Но спокойствието, с което го направи, ме развълнува.

— Исках да говоря с теб за колелото — казах аз.

— Има ли му нещо?

— Не, страхотно е. Всъщност е суперяко. Просто...

— Не ме харесваш — той се усмигна и погледна настрани.

— О, не, харесвам те. Това е проблемът.

— Не обичаш да получаваш подаръци от хора, които харесваш?

Ти си странна жена.

— Правиш нещата доста трудни за мен.

Той се усмигна.

— Не мисля, че аз съм този, който прави нещата трудни — без да ме поглежда, прошепна: — Опитвам се да продължа живота си, да правя това, което се изисква от мен, но се озовавам тук отново и отново и се чудя къде си ти.

Затворих очи и сякаш цялото ми същество долавяше всяка частица от него. Докоснах края на една къдрица от косата му. Сякаш чакаше точно това и долепи устни до ключицата ми. Влажната топлина

от устните му проникна през плата. Чувах около мен ежедневните шумове във „Водното конче“, а в тъмното ни угълче Раджит коленичи пред мен, сложи длани на бедрата ми и целуна корема ми през тениската. Ръцете му се плъзнаха под нея, обхванаха кръста ми отзад и ме притисна още по-силно към устните си. Впих пръсти в меките му къдрици. После усетих пръстите му на предната част на дънките ми. Той ги откопча и смъкна ципа. Първият път, когато почувствах устните и езика му върху кожата си, беше точно под пъпа ми.

После се изправи и се наклони към мен, ръцете му бяха от двете ми страни като щит. Имаше още някого тук. Чух скърцането на обувки и над рамото му забелязах как кръглите очила на Глория сканират книгите, все едно ние не бяхме там — беше като един от онези динозаври, които те забелязват само ако се движиш. Тя пхна няколко книги в торбата си, без дори да ги погледне, и зави зад ъгъла.

Бяхме отново сами, лицата ни се допираха, устните ни ги делиха само няколко милиметра.

— Искам да видя повече от теб — каза той.

— Мисля, че току-що видя доста.

— Знаеш какво имам предвид.

— Харесва ми, когато ме намираш.

Целувката му имаше вкус на зелен чай и канела.

— Добре, ще те намеря — каза Раджит и се отдръпна.

След като си тръгна, аз се свлякох на столчето зад мен и дълбоко поех дъх. Във въздуха все още се усещаше неговият мирис. Нямах начин нещо, което ме кара да се чувствам толкова добре, да завърши добре.

Усетих лека миризма на вьетнамска храна и си спомних как отивахме с Брайън до малкото ресторантче зад ъгъла, как държеше ръката ми все едно е пазарска чанта, как прекарвахме времето там, втренчени в екраните на телефоните си, вместо да се гледаме един друг. Каквото и да беше това с Раджит, беше нещо по-добро.

Загледах се в рафтовете пред мен, в раздела, върху който работех толкова усърдно. Тук имаше ред, контрол. Това беше единственото място в живота ми, където намирах някакъв смисъл. Но когато проследих перфектно подредените редици книги, забелязах, че имената на авторите не следват азбучния ред, както ги бях подредила. Каубои вампири делиха един рафт с герои от типа на мистър Дарси и

разголени пирати. Цареше пълен хаос и не можех да разбера какво става. Всичко си беше наред предишния ден. Облегнах се назад на рафтовете зад мен смаяна, обхващайки с поглед целия раздел, и осъзнах, че цялата ми усърдна работа е отишла по дяволите и всички книги са подредени наново. По цвят.

— Джейсън!

От предната част на книжарницата се разнесе силен смях.

Седях в тъмното, сгушена в плетения стол до отворения прозорец и слушах звуците от партито в съседство. Бях оставила в скута си бележника, в който драсках някакви рисунки. Опитвах се да изчисля колко още време можех да оцелея с минималния си доход. Хюго, бог да го благослови, беше намалил наема ми с около 200 долара, така че, след като си платях наема, разполагах с 400 долара за храна, комунални услуги, телефон и други разходи. Ходенето на кино отпаднаше. А също така и ходенето по ресторанти, въпреки че има определен предел, след който никое момиче не може да поеме повече полуготови спагети. Можех да се преместя, да си намеря къща със съквартиранти в Craigslist, но местенето на ново място също изискваше средства. Ако трябваше да платя не само наема си на Хюго, но и първия наем на ново място плюс депозит, щях да съм в още по-дълбока финансова дупка от сега. А и Хюго вече нямаше да ми е съсед. Не, търсенето на ново жилище въобще не беше решение.

Телефонът ми изпиука и видях, че съм получила съобщение от Дизи. Това беше четвъртото по ред съобщение за един час, в което ми пишеше, че е в „Бдение над Финеган“, че е петък вечер и че трябва да отида там час по-скоро. Само че той не използваше израза „час по-скоро“, а доста по-цветисти изрази и ругатни. Гледах часа на дисплея на телефона си. „В 8:00 ч. ще отида“, казах си аз. Обаче 8:00 ч. дойде и си замина, а аз все още си седях на стола.

Заедно с притесненията за банковата ми сметка, последният разговор с Дизи също ми тежеше много. Знаех, че трябва да се обадя на Ави и да я поканя на обяд. Тя ми даде телефонния си номер в крайна сметка. Но всичко беше толкова несигурно. Животът ми зависеше напълно от Дизи и „Аргонет“. Бях станала зависима от очаквания, които не ми донесоха нищо. Не бях постигнала много през

годините, прекарани в Силициевата долина. Не бях изградила кариера, нито пък бях направила пари, имах една провалена връзка и влагах прекалено много време в една западна книжарница. Бях участвала в много бизнес срещи, смятайки, че цялата тази усърдна работа ще ми се отплати само за да ми бъде отказано накрая заради това, че някой си изпълнителен директор не е харесал синьото копче.

Взех „Любовникът на лейди Чатърли“ от масата и я разлистих. Страниците миришеха на стара хартия и изветрели обещания. Бележките в нея ме бяха спасили на срещата на читателския клуб онзи ден. Може би щяха да ме дарят с мъдрост и сега.

Хенри, ние можем само да съществуваме като хората, които сме на тези страници. Не може да сме такива, каквито сме в реалния живот, а само каквито сме в тази книга. Само тук може да си принадлежим.

Катрин

Знам, че си изплашена. Аз също се страхувам. Но страхът не е истински. Той е просто чувство, примесено със спомен. Страхът е опасен само ако ни държи далеч от това, което желаем. А аз те желая.

Хенри

Чувство, примесено със спомен. Кой говореше така? Може би Хюго. Добре де, Хюго и Хенри. Замислих се за онзи ден у Ави, това беше последният път, когато имах чувството, че светът ми принадлежи, макар и само за няколко минути. Поех огромен риск тогава. Хенри беше прав. Не страхът е опасен, а да не вземеш това, което искаш, защото се страхуваш.

Нямаше да се прибера вкъщи. Ако „Аргонет“ беше приключил с мен, така да бъде. Но аз не бях приключила все още. Имах мрежа, дори тази мрежа да се състоеше само от един човек. Тръгнах си от ЧКАЖМСД с една визитна картичка, но пък беше най-важната визитна картичка.

Намерих чантата, с която бях на срещата, и извадих от нея визитката на Ави. Включих лаптопа и отворих ново писмо в имейла си, но се спрях. Беше лесно да не обърнеш внимание на някакъв си имейл. Когато се изкачваш в кариерата, отговаряш на всеки имейл все едно е от Исус Христос или Стив Джобс. Но когато си на върха като Ави, нуждата веднага да отговаряш на имейли, за да направиш добро впечатление, вече не е на дневен ред. Беше си направо проява на лош вкус. Не, нямаше да чакам да ми отговори на имейла. На гърба на визитката ми беше написала домашния си номер. Ще ѝ се обадя.

Но първо трябваше да обиколя стаята и да помисля какво да ѝ кажа. Опипвах почвата, за да видя как мога да помогна на отбора, така че клубът да е от най-голяма полза за членовете. Разбира се, щях да кажа аз, имам много работа, но когато групата е успешна, това е и мой успех без значение личната саможертва на време и усилия. Когато най-накрая измислих точно какво да кажа, набрах номера ѝ и си представих как Ави се приближава към телефона с грациозна стъпка в пенъоар с пухчета по ръбовете и чехлички като на Ева Габор в „Зелени простори“, за да отговори на обаждането ми. И изведнъж наистина чух нейния глас:

— Пачаври.ком, Джейд? Наистина ли мислеше, че няма да видя видеото на нас двете, което си качила в Пачаври.ком, ти малка тъпа идиотка? Аз притежавам тази долина. Какво си въобразяваш — че не знам как да използвам компютър ли? Или си мислиш, че съм прекалено стара за това? Знаеш ли какво още мога да правя? Да се обадя на адвокат. Джейк ще те преследва и ще те накара да се молиш никога да не беше се научавала да ползваш мишката на компютъра. А сега престани да ми се обаждаш на всеки 30 секунди, за да ми припомняш още една причина защо ме напусна!

Имах чувството, че няколкото секунди, които минаха, бяха достатъчни за създаването на нови галактики. Загледах се в нощните сенки на апартамента си и се заслушах в яростното дишане от другата страна на линията на единствения ми VIP контакт. Какво, по дяволите, трябваше да направя сега?

— Ако ще стоиш на телефона, може поне да кажеш нещо.

Спомних си снимката на лавицата за книги у Ави, онази, на която беше прегърнала една висока блондинка на моята възраст. Колкото и да беше богата и влиятелна, тя явно наистина държеше на

тази Джейд. Ако ѝ затворех сега, Ави щеше да реши, че ѝ затваря бившата ѝ приятелка. Щях да се спася, но как щеше да се почувства Ави? Стиснах силно очи и поех дълбоко дъх.

— Толкова съжалявам, Ави — казах аз. — Обажда се Маги Дюпре. От читателския клуб? Очевидно не избрах най-подходящия момент да се обадя.

От другата страна ме посрещна мълчание, докато очаквах върху мен да се излее поток от ругатни. Но въобще не последва такова нещо. Вместо това Ави ми затвори.

Държах телефона и не можех да накарам мозъка си да заработи, защото бях като замръзнала. Просто си седях и слушах шумовете от партито в съседство. Ако си бях вдигнала проклетия задник в 7,30 и бях отишла там, това нямаше да се случи. Ако бях изпратила имейл на Ави, както правят нормалните хора, това нямаше да се случи. Но не — аз трябваше да съм безстрашна. Много ти благодаря, Хенри.

Взех „Любовникът на лейди Чатърли“, все още отворена на страницата с бележката на Хенри. Той беше виновен за това. Толкова ли бях отчаяна, че вземах съвети от мъж, който се беше влюбил в жена само защото си бяха писали в някаква книга? *Да се срещнем в парка до фонтана на обяд?* Ти бързикаш ли се? Може да е валяло през онзи ден. Или пък работници да са оправяли алеята. Но най-вече — той е я поканил чрез страниците на книга в книжарница. Потопете ме в мед и ме наричайте бисквитка, ако щеше, но винаги има шанс, дори и във „Водното конче“, някой да дойде и наистина да купи книга. Имаше около милион неща, които можеха да объркат плана му. Милион.

Телефонът ми звънна. Познах номера — този, който бях набрала преди малко. Ави. Представях си как пеньоарът ѝ на Ева Габор се полюшва яростно, докато призовава магия, която да ме превърне в жаба и да ми изпрати светкавици по телефона. Не знаех какво да направя, така че заврях телефона под една възглавница. Това беше. Краят на всяка надежда да остана тук. Току-що се бях изпишкала върху обувките на една от най-влиятелните жени в Силициевата долина. Щях да се озова в ада или още по-лошо — щях да се върна вкъщи при майка си.

Извадих телефона изпод възглавницата. Какво пък толкова? Ако това беше последната ми роля, поне щях да си отида по запомнящ се начин.

— Аз съм най-ужасният човек на земята — каза Ави. — Бях толкова груба.

— Не, вината е моя...

— Не, не, въобще не трябваше да вдигам телефона по този начин или поне трябваше да погледна изписания на дисплея номер.

Продължихме да се извиняваме една през друга, като се опитвахме да намерим по-добро извинение от това на другата и цялото това усилие беше напълно ненужно. А когато извиненията свършиха, настъпи тишина.

— Лоша раздяла? — попитах аз.

Тя се засмя и подсмръкна:

— Има ли някакъв друг вид раздяла?

Отново си я представих, но този път в торбест пуловер (добре де, кашмирен торбест пуловер) с петна от сладолед отпред. Косата ѝ сигурно беше в ужасно състояние. Носеше бабешки очила и имаше пъпка на брадичката. Зачудих се дали снимката ѝ с Джейд е все още на лавицата, или е минала през нея с мерцедеса си.

— Наистина ли е качила видео с вас двете? Много ли е зле?

— Аз не се виждам — отвърна тя. — Или поне не се вижда достатъчно от мен, че хората да ме познаят. Тя не искаше аз да се виждам. Само тя.

— Но все пак...

— Но все пак...

Излезе, че Дизи беше прав. Ави беше просто човек като всички нас. Поговорихме си още малко и се уговорихме да обядваме заедно в понеделник в един тайландски ресторант. След като приключихме разговора, поседях малко, усещайки лекото парливо чувство на загуба и радост. После станах и отидох в „Бдение над Финеган“.

На следващия ден, 27-ми юни, вали дъжд. Помня, защото месеци след това хората използваха датата да отбелязват важни събития в живота си: „Помня, че смених маслото на 28-ми, защото предишния ден вали“. Цялото количество дъжд в района на залива се излива през зимата. Не е нечувано да вали дъжд в началото на лятото, но е рядкост. А такава събитие според Хюго заслужаваше да се отбележи с парти. Но като се замисля, на приятелите на Хюго не им трябваше много —

вадеха шейкърите и бъркалките за коктейл само заради чудото на изгрева и залеза.

Аз също си имах своите причини да празнувам. Същия ден тъкмо бях направила магазин на „Водното конче“ в eBay и продадох първата ни книга онлайн — първо издание на „Любов сред руините“ с автограф от Уокър Пърси. Книгата си стоеше в книжарницата с другите първи издания, откакто бях там, а сега беше на път към някоя си госпожица Уинифред Джонсън в Уичита. (В дивашкия свят на Силициевата долина никой не таеше любов към боговете на писменото слово от Юга, защото всички се разсейваха със смартфоните си и избираха с каква операционна система да работят.) Хюго предложи да благословим книгата на госпожица Уинифред, тъй като беше първата ни онлайн продажба. Обади се на един свой приятел Джес, който беше уика^[2] свещеник от втора степен, и го помоли да дойде. Джес донесе морска вода, за да напръска фактурата (все пак не напръска самата книга), тамян за книжарницата и изсушена лавандула, която да сложим между страниците на книгата. Джес също така работеше и като месар в супермаркет „Андроникос“, така че донесе и 2 кг агнешки крачета за голяма радост на Хюго. Когато заваля, Хюго запретна ръкави и започна да се обажда на приятелите си. Дойдоха много хора с още повече храна и пиене, а аз бях много щастлива от този факт.

Дори и в обикновени дни апартаментът на Хюго приличаше на фойето на спа център, но тази вечер усещането за магия беше още по-силно. Приятелите му се мотаеха из апартамента като летаргичните герои на Тенеси Уилямс. Когато Хюго вдигна капака от един дълбок тиган на печката, за да разбърка ястието, което наричаше „Мистериозната мароканска манджа на Хюго“, стаята се изпълни с миризмата на шафран и кайсии. Млада червенокоса жена, облечена в рокля с тънки презрамки с каубойски мотиви, засвири на арфа и запя нещо на келтски. Някакъв мъж пък с лютня, истинска лютня, за бога, се присъедини към нея, заедно с жена с цветя в косите, която удряше леко на бодран. Приличаха на група музиканти, избягали от ренесансов фестивал.

Хюго нямаше нито една мебел, на която да можеш да седнеш като нормален човек. По пода бяха разхвърляни възглавници с всякакви големина и размери, така че апартаментът му приличаше на мъжката версия на вълшебната лампа от „Мечтая си за Джини“. Бях

вече леко замаяна от чакра мартинито на Джес, така че се излегнах върху няколко възглавници в яркочервен цвят и имах чувството, че се намирам на онова място, на което се озовава човек, когато заспи на плажа под звуците на вълните. Тогава чух как Раджит прошепва в ухото ми:

— Търсих те.

Отворих очи и видях широката му усмивка, леко повдигната в единия ъгъл на устата, точно както вечерта, когато ми подари колелото. Стоеше над мен, а косата му се спускаше свободно покрай раменете. Посегнах нагоре и прибрах една от къдриците зад ухото му. Партито изведнъж стана хиляди пъти по-добро.

Той седна на възглавниците в краката ми и започна да масажира лявото ми ходило. Две мартинита по-рано сигурно щях да успея да запазя приличие, но вместо това отметнах глава назад върху възглавниците и затворих очи. Не мога да кажа със сигурност, но мисля, че застанах. Бях в хармония със света.

— Красиво ходило — отбеляза Раджит. — И красив глезен, водещ към много привлекателен крак, който се надявам някога да видя.

— Аз да не съм съставена от части?

— Никога не сме се срещали и все пак не мисля, че има някаква част от теб, която да не желая.

Засмях се, когато чух, че ми цитира думите на Хенри. Раджит се усмихна, пхна ръка под крачола на дънките ми и погали с топлатата си длан крака ми. За втори път през последните два дена започнах да се замислям дали да не нося поли.

Изведнъж чух някакъв шум, отворих очи и видях Джейсън да стои над Раджит и да духа леко в бирена бутилка. Опитах се да го разкарам с жест, но той не ми обърна никакво внимание.

— Да, Джейсън? — попита Раджит, без да поглежда нагоре.

— Пич, ти си Господаря на подземията през следващата седмица, а все още не си изпратил поканите. Никой не знае къде ще се събираме. Дебора въобще ще идва ли отново? Дори не знаем каква храна да носим.

Раджит измъкна ръка от крачола на дънките ми и седна с изправен гръб.

— Може ли да поговорим за това по-късно? — попита Раджит, като се обърна да погледне Джейсън.

— Човече, позволихме ти да бъдеш Господаря на подземията, защото ни умоляваше, откакто се присъедини. Отговорността е голяма. Не ни разочаровай.

В мозъка ми, просмукан с водка, плуваха какви ли не въпроси. Спрях се на:

— За какво, по дяволите, говориш?

— За вечерта на „Подземия и дракони“^[3] — отвърна Джейсън.

Повдигнах се на лакти, за да погледна към Раджит, който беше заровил глава в ръцете си. Никога не бях играла на „Подземия и дракони“, но познавах достатъчно геймъри, за да знам, че само много малък брой спадаха към стереотипа на бледите загубеняци с дълги мазни коси и пълпчиво лице, които живееха под наем в мазетата на родителите си. Повечето бяха суперготини хора, но все пак бях леко шокирана. Не заради Джейсън, защото за него беше очевидно, не дори заради Хюго. Но Раджит?

— Какво толкова? — попита Джейсън. — Аз, Хюго, Раджит, госпожа Калън и няколко други се събираме всеки понеделник вечер.

— Всичките? Наистина? Не знаех. Супер. Доказателство номер 746, че ме мразиш.

— Все едно щяхме да ти позволим да играеш.

— Все едно пък аз ще поискам да играя.

— Първо на първо — отговори Джейсън, — сигурен съм, че никога не си играла на „Подземия и дракони“. Второ, кога стана отново на дванайсет?

— Преди три пътиета — отвърнах.

— Е, какво правим за понеделник? — Джейсън се опря на едно коляно и побутна Раджит по гърба.

— Имам нужда от питие — Раджит се изправи и отиде в кухнята.

Обърнах се по корем и го проследих с поглед. Стоеше до Хюго с лице към мен, но не ме поглеждаше.

Джейсън застана на лакти и колене и се надвеси над мен.

— Искаш ли да знаеш за Дебора? От нашата група? — попита ме той.

— Какво? — нямах идея за какво говори.

— Той не е точно от обвързващите се мъже, нали ме разбираш — продължи Джейсън. — Всеки път, когато в групата се появи някоя жена без приятел, той я налазва. За известно време излизат заедно, а

след това сценарият е все един и същ: „Не мога да се посветя на един човек, защото това ще убие вътрешния ми розов еднорог“. И отново оставаме без един играч. Последния път, когато видях Дебора, търсеше „Яж, моли се и обичай“ в книжарницата и изглежда се справяше доста добре с яденето и сама. Не мога да разбера защо всички жени си падат по него. Дори не е толкова добър играч.

— Каквото и да става между мен и Раджит, си остава между мен и Раджит — отвърнах аз.

— Просто не искам да имам нищо общо с цялата драма. Окей? Без драми.

Джейсън отиде при музикантите и седна на пода зад тях, като се облегна на стената и взе още една бира от мъжа, който свиреше на лютня. Аз лежах на мястото си и се опитвах да разбера как изведнъж цялата вечер се обърка.

Станах, за да напълня чашата си от каната с мартини, която Джес беше сложил в хладилника, но две двайсетинагодишни момичета се оказаха между мен и алкохола — седяха потънали в Шекспировото издание на Хюго на „Магнетична поезия“^[4]. Блондинката беше с къса прическа и татуировка на гуцер на рамото и тъкмо беше написала „Твоят чудат пурпурен стон“. След това червенокосата жена, която свиреше на арфа, погледна думите върху хладилника на Хюго и изписа „Език богиня задоволява спокоен страст“. Блондинката с късата прическа я погледна и повдигна вежда. Премести думата „гриза“ на празно място. Червенокосата добави „тресящо“. Блондинката премести „желание“. Огледаха се наоколо и се ухилиха, все едно правеха нещо забранено. Червенокосата се пресегна зад блондинката и пхна магнитчето с думата в блузата ѝ, която се димпеше отзад. С дланта си погали рамото на блондинката, а тя се наведе и целуна ръката ѝ.

Огледах се, за да видя дали още някой вижда това или поне дали някой вижда, че аз виждам това. Не можех да спра да ги гледам. Двете пристигнаха отделно и видях как се запознават. Преди колко време беше това? Един час? Два? А сега бяха тук и флиртуваха, изчервяваха се, а аз си спомних колко лесно ми беше преди и на мен да правя така.

Докато стоях там, някой ме хвана за ръката, с която се бях опряла на плота на Хюго. Беше госпожа Калън. Хвана и другата ми ръка и се загледа надолу.

— Твой ред е сега.

Мислите ми още бяха с двете момичета и за секунда помислих, че ми казва, че сега е мой ред да си намеря някого. Но после обърна дланите ми нагоре, завъртя палците ми и ги долепи до дланите ми, като се вгледа в тях през очилата си за четене с рамка от черупка на костенурка и верига от мъниста. Имаше предвид, че е дошъл моят ред да ми гледа на ръка.

Прокара върховете на пръстите си по линиите на дланите ми. Все едно ме бодеше с бодли от кактус и аз инстинктивно отдръпнах ръце, но това само я накара да ги стисне по-силно. Наклони се напред, като гледаше дланите ми, навеждаше ги към светлината и ги държеше една до друга. После се изправи и остави очилата да паднат от носа ѝ, така че провиснаха между гърдите ѝ.

— Сърцето ти е от хартия — каза тя. — Водата може да го разтвори. Земята може да го погребее. Вятърът — да го отнесе.

Усетих как стомахът ми се обръща. Стояхме в сенките и аз най-накрая видях бръчките по лицето ѝ — бяха като пукнатини в твърдата обветрена земя, която отдавна не е била напоявана от дъжд. Хватката ѝ стана по-силна. Издърпах ръцете си от нейните.

— Това, което ми каза, е ужасно.

Тя се пресегна към плота и ми подаде чаша с коктейл.

— Пази го. Намери си друга работа. Намери си ново гадже. Животът във „Водното конче“ не е за теб.

Вдигна чашата си за наздравица и се отдалечи към противоположния край на стаята, за да ужаси някоя друга неподозираща жертва. Загледах се в чашата си и разбрах, че ми стига толкова. Отидох до мивката и излях питието. Хюго се пресегна от мястото си при печката и обезпокоен ме погали по гърба.

— Прекалено много коктейли — казах аз.

Стигнах до банята с препъване и наплисках лицето си с вода. В банята влезе лъч светлина отвън през малкото прозорче над ваната. Водата направи кожата ми чувствителна. Седнах на ръба на ваната и прегърнах коленете си, докато отново успях да си поема дъх.

Изключих лампата, излязох и видях Раджит в коридора. Беше близо до всекидневната с гръб към мен, облегал на стената. Останах в тъмнината и се загледах в извивките на тялото му, стоеше на сантиметри от светлината, излизаща от стаята. Помислих си за всички

онези момчета от миналото ми, онези с морска сол по кожата, повечето от тях толкова жадни да задоволят мен, колкото и самите себе си. Беше толкова лесно и просто. Прошепнати на ухо думи, докосване по ръката. Това беше, преди всички да започнат да се интересуват с какво се занимавам и какви са целите в живота ми. Преди да започна да изчислявам колко време ще мине, докато се изморя от връзката. Когато бях по-млада, съществуваша само телата ни и нуждата — сурова и нетърпяща отлагане. Винаги преди първата целувка, в момента, лишен от въздух, си мислех: „Моля те, нека той да не е «единственият». Все още не съм готова“. Не бях готова да спя пред прага на принца върху изтривалката и да изгубя гласа си, както стана с майка ми. И с тази мисъл държах здраво непостоянното си сърце, което имаше толкова малки очаквания и даваше толкова малко в замяна.

Докоснах гърба му с пръстите си. Той се обърна и протегна ръце към мен, както прави човек след няколко коктейла, и аз се мушнах в прегръдката му. Ръцете му галеха гърба ми успокоително, както би направил някой приятел, и за момент помислих, че това е краят. Но продължихме да се прегръщаме и времето за платоническа раздяла отмина. Ръцете му спряха да ме гаят и останаха на кръста ми. Издишах и усетих как краката ми омекват.

— Това, което ти каза Джейсън... — започна той.

Прекъснах го с поклащане на главата.

— Искам това да се случи — продължи той. — Ти и аз.

Докоснах лицето му, докоснах Хенри, който се криеше в него. Ръцете му ме прегърнаха по-силно и тялото ми се долепи до неговото. Вече бях стигнала прекалено далеч, за да се върна назад. Докоснах с устни кожата му над яката и го чух как издиша. После ме целуна по-внимателно, отколкото очаквах. Пръстите ми пробягаха по кръста му, докато не допряха голата кожа под блузата му.

Искам да знам какво е усещането за теб, когато те докосвам с ръце, когато чуваш гласът ми да произнася името ти.

— Мислех, че няма да спиш с мен само защото ти подарих колело — каза той.

— Колелото е много хубаво.

[1] *Maker Faire* — събитие, организирано от списание *Make*, като празник на изкуствата, занаятите, инженерната мисъл, научните и

„направи си сам“ проекти. Най-добрите и най-важните панаири се организират в Сан Матео, Калифорния, Детройт и Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Уика (на англ. ез. *Wicca*) — мъжкото название на вещица; вещер. Съвременно новоезическо религиозно движение на основата на древното боготворене на природата и на Богинята майка. — Б.пр. ↑

[3] *Dungeons & Dragons* (англ. ез.) — фентъзи ролева игра. — Б.пр. ↑

[4] Магнитни плочки за хладилник, изписани с думи от Шекспирови творби, с които могат да се правят редица комбинации. — Б.пр. ↑

6

РЪКАВИЦАТА НА ВЕНЕРА

Ще се кача на гърба на кит и ще прекося океана, за да седна до теб и да те хвана за ръка.

Хенри

Сключих сделка със себе си, докато гледах как слънцето се показва през малкото прозорче в офиса на „Водното конче“. Когато светлината достигне ъгъла на бюрото, щях да стана от дивана и да се върна на работа. Това беше преди половин час. Слънцето вече беше огряло голяма част от бюрото, а аз все още лежах на дивана в офиса, облегла глава на комплекта за бърза помощ при земетресения, който се състоеше от одеяло, котешка храна и водка. Не можех да си позволя да се размотавам наоколо по този начин. Трябваше да местя кашони с книги, да си пазя гърба от умопобъркания Грендел, а, да, и да се подготвя за обяда с Ави по-късно. Просто трябваше да си почина десетина или двацет години и щях да съм добре.

Не ме мъчеше махмурлук. Просто си седях на това огряно от слънцето място, мислех си за миналата вечер и усещах онова затопляне в корема всеки път, когато си представях Раджит. Беше такъв любовник, какъвто си го бях представяла, дори и с непохватността на първия път. Беше сладко и вълнуващо да си с нов човек. А след това той се промъкна у Хюго и се върна със сирене, ябълки и белгийска бира. Разказа ми със закачливо театралничене как наскоро бил в някакъв ресторант в Напа, където всички ястия в менюто били цели фрази с позитивно звучене, така че, когато поръчвал, казвал неща от рода на: „Бих искал сияние, пълно със здраве и светлина с безкрайна радост отстрани“. Не знам дали беше заради Раджит, или заради секса, но в този момент имах чувството, че мога да произнеса тези думи напълно сериозно.

Той стана около 4:00 ч. сутринта и аз го изпратих до вратата. Целувахме са на прага, докато си представях колко хубаво ще мирише леглото ми — на него и на мен — когато си легна. Той си отиде, а аз останах сама със сладкото усещане.

Вратата на офиса на „Водното конче“ изскърца и Хюго се вмъкна вътре, тръгна бавно и целенасочено към мен и остави на пода висока чаша със светлокафява течност.

— Клин клин избива?

— Вода с ябълков оцет и мед — отвърна той. — Най-доброто питие срещу махмурлук.

— Добре съм — казах, като се протегнах и се почесах по корема с две ръце, както бях виждала Хюго да прави толкова много пъти.

Той отиде до бюрото си и седна на стола. Опъна краката си, кръстоса глезени и започна да преглежда пощата. Седяла съм на какви ли не офисни столове и без колебание мога да заявя, че столът в офиса на „Водното конче“ влиза в графата „престъпление срещу човечеството“. Обаче Хюго изглеждаше все едно се е настанил в хамак между две палми.

— Да разбирам ли, че говорим за Раджит? — попита той.

— Знам, че ти е приятел. Странно ли се чувстваш?

Той се усмихна.

— Маги, ако имах проблем с това приятелите ми да спят заедно от време на време, щях да съм един много самотен човек.

Хюго отвори едно писмо и се зачете за момент, преди да го пхне в джоба на ризата си. Потърка брадата си и си пролича, че се е отнесъл някъде далеч в мислите си.

Почудих се какво пише в писмото. Вях започнала напоследък да се занимавам с всички сметки и бумащината. Робърт се правеше на ударен, но знаех, че всеки път, когато говорим по работа, вътрешно танцува танца на радостта на счетоводителите. Двамата се бяхме отказали да убеждаваме Хюго и Джейсън, че трябва да вземем някакъв компютър втора употреба със софтуер за продажби на дребно. Вместо това всеки ден влачех лаптопа си и вкарвах всички продажби за деня в онлайн счетоводната програма, с която работеше Робърт. Докато въвеждах приходите, Робърт въвеждаше разходите, така че можех да преценя финансовото състояние на „Водното конче“. И това, което виждах, беше окуражаващо. Преди да започна работа в книжарницата,

счетоводният баланс на „Водното конче“ беше толкова повдигащ духа, колкото някой филм за изгладнели сирачета. Но напоследък забелязвах леко подобрене. Беше наистина малко, но определено беше покачване на продажбите — светъл лъч надежда.

— Мога да се погрижа за това вместо теб — посочих аз плика от писмото.

— Не, не — каза Хюго, като потупа джоба на ризата си. — Това е лично за мен.

От дивана видях, че върху плика е логото на компанията, която стопанисваше нашата сграда. Реших да оставя нещата така. Като цяло се справяхме добре с наема, сметките и други подобни разходи. Никога не беше сигурно дали ще има за надниците, но все пак винаги си получавахме парите, които идваха от частна сметка от капиталови инвестиции. Един път попитах Хюго за това и той ми отговори, че парите са от патенти, които направил в студентските си години в Калифорнийския университет. Не беше невероятно богат, но не разчиташе на доходите от „Водното конче“. Обаче аз не исках книжарницата да изсмуче всичките му пари. Вече имах още една причина бизнесът да потръгне.

— Маги, относно Раджит...

— Джейсън вече ми каза — прекъснах го аз.

— Джейсън? Какво ти е казал?

— За Дебора и за другите — отговорих. — Значи е донжуан. Мисля, че и аз мога да се пробвам за известно време. Какъв е женският вариант? Доня Жуана? Харесва ми.

— Маги.

— Какво? Този живот с необвързване изглежда ти се отразява добре. Изглеждаш толкова щастлив.

Очите му се разшириха за секунда, като че ли изглеждаше изненадан, че мисля така, а тази негова реакция пък изненада мен. Според мен, а и според всеки друг, който е стъпвал във „Водното конче“, Хюго беше най-доволният и щастлив от живота си човек. Сега обаче изражението му омекна и стана леко резервирано, а аз осъзнах колко глупаво беше да си мислиш, че можеш да отгатнеш как се чувства някой друг.

— По-добре си изпий тоника — каза Хюго и отново потупа джоба на ризата си. — Джейсън има нужда от помощта ти.

Когато си тръгна, станах от дивана и погледнах стола му. Беше тихо в стаята, преди той да дойде, но сега вече беше празна.

— И така, как процедираме? — попита Ави. — Аз плача малко, разказвам ти каква кучка е тя и така нататък.

Седяхме на една от масите на тротоара пред любимия й тайландски ресторант на улица „Кастро“.

Наистина нямах представа какво мога да очаквам от тази среща. Обаче Ави изглеждаше нахъсана и готова да превземе света. Дори беше поръчала храната, преди да отида, като каза, че къррито пананг тук е най-доброто на целия полуостров.

— Не го ли правиш често? Излизане само по женски? — попита тя.

Отпих голяма глътка вода и ми се прииска да беше водка.

— Най-добрият ми приятел е Дизи. Той гледа на връзките като на градски спорт, така че няма много „това копеле“ или „ти заслужаваш нещо повече“. Просто продължаваме напред.

— Значи онази вечер, когато ми говори окуражаващо...

— Беше ми за първи път — отговорих аз.

— Боже, иска ми се да не бях отказвала цигарите — Ави докосна с пръст горната си устна.

Каза ми, че при нея винаги било трудно с жените приятели. Винаги искали нещо от нея. След като видях членовете на читателския клуб, разбихах защо има такова чувство.

— Аз не съм по-различна — казах. — Аз също искам нещо от теб.

— Да, обаче ти си признаваш. Това те прави различна.

Поискахме листа с вината и поръчахме каберне. Ави извади от чантата си малка бутилка с лют сос, за да овкуси допълнително лютивото си кърри с морска котка, което си беше поръчала.

— Знаеш ли какво не мога да разбера във всички тези филми за женски приятелства? — попита тя. — Откъде намират толкова време да прекарват заедно?

— Разбирам те — отвърнах. — Всичките тези брънчове и коктейли... Кога намират време да си изперат дрехите?

— Или пък да отидат на пазар?

— Или да изчистят тоалетната?

— Точно — отвърна тя по такъв начин, че си помислих, че Ави не беше виждала четка за тоалетна чиния с години или пък дори никога.

— За истинските жени — каза тя и взе чашата си, за да се чукнем.

И така започнахме нашето приятелство. Разказах ѝ за Раджит.

— Значи без телефонни номера, без съобщения? Той просто се появява? И сексът е страхотен? — попита тя.

— Ами, да, мисля, че може и така да се каже.

— Не мисля, че бих могла да накарам някоя жена да се съгласи на такова нещо — каза тя, но не продължи мисълта си и добави: — Трябва да спра да излизам с толкова млади жени.

Чувствах се добре. Ядяхме кърри и пиехме вино на сянка под чадър, вместо да работим. Обаче точно тогава работата ми ме намери.

Отпихах от втората си чаша каберне, когато вдигнах очи и видях Джейсън.

— Какво, по дяволите, правиш? Все още си седиш тук? — започна той.

— Успокой се — отвърнах аз.

Хората от другите маси се обърнаха и ни загледаха.

— Не беше в книжарницата почти цялата сутрин, а сега пък закъсняваш с 30 минути след обедната почивка.

Хюго си беше взел почивка този следобед и бях казала на Джейсън, че ще се върна навреме, за да може да отиде да се види с приятели и да гледат филмовия маратон на „Бойна звезда Галактика“ по канала за научна фантастика.

— Просто заключи и тръгвай. Идвам след малко.

Джейсън ме зяпна с поглед, който казваше, че му съсипвам живота. Откакто започнах да работя във „Водното конче“, той нямаше почти никаква възможност да сяде на креслото за четене и не можеше да се примири с този факт. Сега обаче бяхме от един отбор, другари във великото начинание да превърнем книгите от нежелани в търсени. По дяволите, бях почистила целия раздел с исторически книги за малкото време, което прекарах в книжарницата тази сутрин. Това ми даваше право да седя във всяко продупчено кресло, на което не се беше настанил Хюго, и нямаше да отстъпя това си право на никого. А

що се отнася до днес — какво толкова, ако Джейсън изпуснеше началото на първоначалната атака на сайлоните? Животът е тежък.

— Не мога да си тръгна сега, глупачке. Целият ми ден се провали. Има прекалено много хора в книжарницата — отвърна той.

— Какви ги говориш?

— Клиенти! Нали се сецаш — хора, които купуват книги. Книжарницата е претъпкана. И цялата вина е твоя. Трябваше да помоля Тоалетната на ЦРУ да наглеждат книжарницата, за да дойда тук.

Той се отправя възмутен обратно към „Водното конче“, отвори вратата със сила и изчезна вътре. Докато гледах натам, десетина души влязоха в книжарницата след него. Десет.

— Ави, мисля, че трябва да тръгвам.

— А аз мисля, че трябва да дойда с теб.

Хвърли пари на масата до недовършения ни обяд и забързахме към „Водното конче“. Челюстта ми увисна, когато влязох вътре. Беше пълно с хора. Джон от Тоалетната на ЦРУ се появи измежду рафтовете с цял наръч книги. Вървеше след две жени на високи токчета и прекалено силни парфюми, които бях виждала на реклами за недвижими имоти във вестник „Маунтин Вю Войс“. Двата Майк смятаха покупките на хората и прибираха парите в касата. Зад всеки човек, на когото помагаха, имаше още по трима или четирима, които си бяха избрали поне по десетина книги.

— Мисля, че ми беше казала, че книжарницата не се справя — каза Ави. — Обаче въобще не ми изглежда така.

Беше пълно с хора и през следващите два часа. Клиентите продължаваха да идват, книгите изчезваха, а парите се трупаха. Групата на Джейсън се грижеше за касата. Ави се разхождаше из книжарницата и снимаше щастливите клиенти с телефона си.

— Това ще седи добре на фейсбук страницата — каза тя.

Двата с Джейсън обикаляхме из цялата книжарница, за да намерим книгите, които хората търсеха. Това не беше проблем в перфектно подредения раздел за научна фантастика и фентъзи на Джейсън. Но в останалата част от книжарницата бяхме само аз и множество кутии с книги. Никога през живота си не бях работила толкова. Мозъкът ми прегря от усилието да открия книгите, за които

питаха клиентите, и цялото ми тяло ме болеше от местене на кутии, докато търсех тези съкровища.

И изведнъж, след два часа всичко приключи. В книжарницата отново настъпи спокойствие. Прибавих кредит към сметките на Тоалетната на ЦРУ заради помощта им, а след това се настаних на креслото срещу Ави, която държеше пластмасова чаша вино в ръка, появила се незнайно откъде.

— Отскочих до магазина отсреща — каза тя. — Реших, че ще имаш нужда.

Джейсън се появи измежду рафтовете, като буташе колелото си към входната врата.

— Мразя хората от Meetup^[1] — каза той. — Група от някакви необвързани хора над 40 години видяла уебсайта на книжарницата, разлигавили се и решили да ми съсипят следобеда.

— Значи вече работиш в книжарницата, не си доброволец? — попита Ави, след като Джейсън излезе.

— Да, стана случайно.

— Това е чудесно. Искан ми се да бях направила нещо такова, когато бях на трийсет. Отделяш време за нещата, които обичаш да правиш.

— Не обичам да правя това. Сериозно, огледай се наоколо. Това е... това е изморително.

— Маги — отвърна тя, като се приведе към мен. — Това е книжарница. Кой не би искал да прекара дните си в книжарница?

— Някой, който знае колко здраво се работи в книжарница. Обичам да чета. Обичам Хюго. Обаче не обичам „Водното конче“.

Разказах ѝ как идват хора с кутии с книги, които подозирах, че са им отказали да ги вземат на бунището. Тези кутии са си седели в гаражите им върху петна от моторно масло и са се просмуквали с вода от течовете на бойлера. Имаше една кутия, която беше дом за колония щипалки, а друга пък беше лобното място на един опосум. Книгите миришеха на евтини пури, алкохол и дори се усещаше остатъчната миризма от семейното барбекю. Собствениците им искаха най-добрата цена за тях, която ние не им давахме, а също така искаха парите си в брой, което също не предлагаме. Също така на мен се падаше честта да търча като побъркана до магазина за китайски билки, за да купувам

ароматни пръчици „Огнен дракон“, които прикриваха всякакви миризми.

— А колко много са книгите — продължих аз. — Просто няма как да ти опиша планините от книги. И продължават да идват още.

— Колкото повече клиенти имате, толкова повече книги ще напуснат книжарницата.

Пресуших чашата си с вино и отпуснах глава в ръцете си.

— А аз съм фалирала във всички отношения — продължих. — Видя какво беше днес. Работя за 10 долара на час. Ави, нуждая се от работата в „Аргонет“. Ще приема и по-малка заплата. Не ме интересува. Просто не мога да върша това.

Ави взе бутилката вино от ръцете ми и я остави на масата.

— Бордът търси купувач за „Аргонет“. Последната финансова инжекция е само за да продължи да работи, докато не се появи някой, който да го купи.

Това беше краят. „Аргонет“ беше като всички други компании, за които бях работила преди. Просто не бях участвала в създаването на другите компании — качвах се на въртележката, когато вече се въртеше. С „Аргонет“ обаче бях нагласила всичко — бях избрала кончетата и музиката и бях включила въртележката. Аз и Дизи.

— Съжалявам, ако съм те изненадала неприятно — каза тя.

Поклатих глава и се опитах да сподавя риданието, което си беше проправило път с помощта на чашата вино. Мисля, че от известно време се досещах, че в крайна сметка това ще е съдбата на „Аргонет“. Просто не исках да го повярвам.

— Дизи ще се справи — каза Ави. — Хора като него винаги се справят. Купувачът ще му предложи да остане на работа, както и на инженерния екип. Всички останали просто ще трябва да почакаме и да видим какво ще стане. Но те ще получат добри обезщетения, Маги. Ще се погрижа за това.

Помислих си колко отдавна моето собствено обезщетение се изпари.

— Ами аз?

— Ти трябва да продължиш напред. Няма връщане назад. И ще е добре, ако не кажеш нищо на Дизи.

— Той знае, нали? Все пак е главният инженер.

— Разбира се. Но ти не би трябвало да знаеш. По-правилно беше да кажа, че е най-добре за мен, ако ти не кажеш нищо. На никого.

Допихме виното, а аз измъкнах половин бутилка джин от офиса на Хюго и я смесих с кенче газирана лимонада без захар, която най-вероятно беше на Джейсън. Обърнахме креслата в предната част на книжарницата с гръб към улица „Кастро“, така че да гледаме към вътрешността на „Водното конче“.

— Сигурна ли си, че не обичаш това място? — попита ме Ави.

— Добре де, може би малко.

— Дай му малко време. Хубаво е, че има такова място в квартала. Грижи се за него.

Тя се зарови из чантата си „Прада“, която сигурно струваше колкото месечния ми наем, и извади пожълтяла страница от моето копие на „Любовникът на лейди Чатърли“. Разпознах почерка на Хенри по бялото поле на страницата.

Тази сутрин стоях на пътеката и слушах шума от водата. Затворих очи и си представях, че те усещам. Думите ти туптят на страницата, така че въздухът около теб сигурно трепти. Усетих лек полъх и чух пърхане на крила. Отворих очи, сигурен, че ще видя лицето ти. Цветя и аромат на кайсии във въздуха. Може би само една част от теб ме откри там, част от теб, която не мога да докосна. Но беше достатъчно. За днес това беше достатъчно.

Хенри

Обърнах страницата и видях отговора на Катрин.

Миналата нощ те сънувах. Не можех да те видя, но ти беше при мен и ми говореше с тих глас, изпълнен с обещания.

Катрин

— Намерих я под стола, на който седя на последното събиране на читателския клуб. Трябваше да ти я върна по-рано. Просто не бях готова да се разделя с нея.

Тя си тръгна, а аз все още седях на креслото и държах страницата от „Любовникът на лейди Чатърли“ с бележките по нея. Взех раницата си иззад креслото и бръкнах в големия джоб, където държах книгата на Хенри и Катрин. Джобът обаче беше празен. Книгата беше изчезнала.

Следващия вторник сутринта двамата с Хюго бяхме сами във „Водното конче“. Джейсън не беше на работа, защото си беше взел почивка като никога. Беше дошъл моят ред. Отне ми два дни отново да подредя раздела за любовни романи, след като Джейсън ги беше наредил по цветове. На този етап бях сигурна как Джейсън си мислеше, че ще подмина обидата и ще го оставя да се измъкне безнаказано. Грешеше.

Разделът за научна фантастика и фентъзи се намираше по рафтовете на западната стена на книжарницата и стигаше чак до ъгъла и до вратата на офиса на Хюго. Докато останалата част от книжарницата приличаше на лабиринт от улички в средновековен град, разделът за научна фантастика и фентъзи на Джейсън беше като проектиран от римски архитекти. Изданията с меки корици бяха отделени от малкия формат с дребен шрифт, а поредиците като „Стар Трек“, „Междувездни войни“, „Конан Варварина“, „Убежището“, „Светът на крадците“ и така нататък и така нататък, бяха отделени от всички останали в друга секция.

Не знаех много за света на научната фантастика и фентъзито, но бях изкарала достатъчно време с Джейсън във „Водното конче“, за да знам едно нещо. Трябва да уважаваш поредиците. Книги от една поредица трябва да са на едно място, което не е голям проблем, ако са написани от един и същи автор. Но някои поредици, като „Междувездни войни“ например, имаха много различни автори, но все пак вървяха заедно, защото бяха част от една поредица. Днес обаче щях да ги освободя.

Книгите от „Междувездни войни“ бяха много търсени от клиентите на „Водното конче“ и заради това човек си мисли, че

Джейсън би ги наредил отпред на видно място. Той обаче ги криеше на последната редица в най-затънтения ъгъл на раздела, далеч от очите на обикновените зяпачи. Ако някой го попиташе къде се намират, Джейсън се насочваше с бавна крачка към раздела и задаваше въпроси от рода на: „Какво означава акронима СИД в СИД изстребителите?“ или пък „Какво представлява Облачния град?“ Ако отговорите бяха правилни, Джейсън водеше човека до съкровищата си и му правеше отстъпка. Ако отговорите бяха неправилни обаче, той махаше по посока на раздела и не обръщаше повече внимание на виковете за помощ, когато клиентът се изгубеше. Също така там някъде дебнеше Грендел, чието любимо място за спане беше в този раздел, така че не се изключваше и възможността да изгубиш някой крайник.

Аз обаче имах предимство, докато си проправях път към поредицата „Междузвездни войни“. Знаех точно къде се намира Грендел — спеше в уютната си дупка, която Джейсън беше издълбал за него на четвъртия ред на височината на рамото ми точно под поредицата за Конан Варварина. С крайчеца на окото си — никога не беше добра идея да се изправиш очи в очи с Грендел, освен ако не си носиш собствена банка кръв — видях как вирна глава и приклепна готов за нападение. Бях с ръкавици за ски и тъкмо когато се приготвяше да ме перне с лапа, аз го хванах. Зловеци писъци се разнесоха из книжарницата, докато изтичах до задната част на „Водното конче“ и го изхвърлих през вратата до кофите за боклук.

Взех цяла купчина книги от „Междузвездни войни“ и погледнах гръбчетата. Трой Денинг. Отне ми малко време да го напъхам при буквата „Д“ в основния раздел за научна фантастика до романите на Кори Доктороу. Джеймс Лучено, Кевин Уейн Джетър, Роджър Макбрайд Алън, Тимъти Зан. Всички тези автори от поредицата за „Междузвездни войни“ си намериха нов дом сред братята си по азбучен ред. А когато свърших, преместих няколко от авторите с „Я“ на празния рафт най-долу, за да прикрия стореното.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита ме Хюго.

— Повече от това, че искам да изглеждам като Салма Хайек.

— И си сигурна, че не го правиш, защото си разстроена, че изгуби „Любовникът на лейди Чатърли“?

— Не искам да говоря за това.

Бях прекарала последните двацет и четири часа в търсене на книгата. Дватама с Хюго не успяхме да я открием никъде — нито във „Водното конче“, нито в апартамента ми. И колкото и да се опитвах, не можех да се сетя къде съм я оставила за последно. Винаги я слагах в раницата си без изключение. А сега беше изчезнала, най-вероятно след като хората от Meetup наводниха книжарницата, а моята раница през цялото време беше на разположение на всеки, който е искал да открадне нещо от нея. Глупачка, глупачка, глупачка. Сега Хенри и Катрин бяха в нечии чужди ръце, изгубени за мен. Искаше ми се крадецът да беше взел портмонето ми вместо книгата.

Хюго беше отишъл до „Къпа Джо“, за да купи кафе мока, а аз се бях захванала с книгите за доктор Ху, когато следобедният бриз донесе лек мирис на скъп парфюм. Обърнах се и видях едно двацетинагодишно момиче с лице, озарено от трепетно очакване, което човек би си помислил, че пази само за малки кученца или за член на Coldplay. Поглади с пръсти краищата на правата си руса коса, която беше вързала с избеляла бандана, за да не пада върху лицето ѝ. Под оръфаните краища на дънковата ѝ пола забелязах чисто нови сандали, които, ако паметта не ме лъже, бях видял на Zappos.com за около 400 долара. Искаха се доста пари и усилия, за да изглеждаш като типичното модерно хипи.

— Тук ли работите? — попита тя.

— Работа е доста относително понятие тук — отговорих аз, докато се мъчех да напъхам една книга в новото ѝ местообитание. — Може да се каже, че съм упълномощена да ви помогна.

— Търся Джейсън.

— Днес го няма. Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Не — отговори тя и продължи да зяпа наоколо. — Искан просто да се видя с Джейсън.

Огледах я подробно. Добре оформени мускули на ръцете и плосък корем от ходене с години на уроци по танци, според моята преценка. Прекалено силен загар на кожата за района на Сан Франциско, където плажовете виждаха повече мъгла, отколкото слънце, затова реших, че наскоро е ходила с родителите си до Мексико или пък Карибите. Меката кожа на ръцете и новият маникюр с блестящ розов лак ме наведоха на заключението, че пътуването не е включвало строене на домове за бедните. Дори и тениската с лика на Че,

завързана точно над пъпа с пиърсинг, не можеше да прикрие миризмата на пари. Как Джейсън въобще се е появил на радара на такава момиче?

— Мога да му предам нещо — казах аз.

— Ще му оставя бележка — отвърна тя.

Извади малък бележник от лепената си чанта, върху която се мъдреше изрисуван надпис „Свобода за Тибет“. Стараех се да не гледам над рамото ѝ, докато тя подпираше бележника на стената и пишеше. Добре де, не се стараех толкова много.

Скъпи Фредерик,

Пътувах до вашето кралство, сър, за да видя със собствените си очи всички богатства, които ми описахте. Наистина са за чудо и приказ. Все още обаче не съм пристъпила в гората, не и без напътствия. Ще се върна, когато можете да ми посочите пътя.

Нимю

Фредерик? Кралство? Богатства?

Когато приключи, сгъна бележката един път, два пъти, а после продължи да я сгъва, докато не се получи оригами лебед. Сложи го в дланта си и я протегна към мен, все едно беше принцеса, която даряваше нещо безценно на някаква селянка.

— Искаш да го дам на Джейсън, така ли? — попитах аз.

— Да, на Джейсън.

— Нисичък мъж. Леко накуцва.

— Да, това е той.

Взех лебеда, а тя изпърха с пръсти в моя посока за довиждане и излезе през вратата, като почти събори Хюго, който се връщаше с кафетата ни. Проследих я с поглед, когато минаваше покрай „Къпа Джо“, където Групата с прекалено много татуировки и пиърсинг едва не изпопадаха от столовете си.

— Хюго! Тя търсеше Джейсън.

— Нашият Джейсън? — попита Хюго. — Нисичък, леко накуцващ?

— Да.

— Неведоми са пътищата на чудесата във Вселената.

Какви странни формули на Вселената бяха събрали заедно нея и Джейсън, почудих се аз. Излизаха ли заедно? Не можех да си представя Джейсън да излиза с някого. Щеше да му се наложи поне за пет минути да спре да си показва зъбите и да ръмжи и тогава цялото му същество щеше да избухне. Сега се замислих какво струва на човек като Джейсън да впечатли момиче. Никога не бях питала защо накуцва и какво се е случило с ръцете му. Нито пък за странната форма на главата му. Смятах, че ще е нахално от моя страна да питам, но истината беше, че се страхувах от отговора. Не исках да знам нищо за неговата тежка история. Нуждаех се той да си остане моят зъл враг. Но каквото и да беше сгърчило тялото му и изкривило десния му крак навътре, то едва ли беше направило живота му лесен, най-малкото пък що се отнася до любовта. А дори и той заслужаваше любов. Опитах се да си представя Джейсън влюбен, усмихнат, щастлив. Беше ли възможно? Какъв беше Хенри извън бележките му с Катрин? Беше ли като страшилището от детските приказки, което живее под моста? Заради това ли беше започнал да пише тези бележки, защото искаше да покаже на някого, че има красота и в него? Може би тази Нимю беше принцеса в крайна сметка и тук във „Водното конче“ търсеше своята си жаба. Надявах се той да е нейният принц. И най-вече се надявах, че тя си заслужава това превъплъщение.

Мислех си за всичко това, докато вадох книгите, които бях преместила, и ги връщах обратно, където Джейсън ги държеше, там, където им беше мястото.

Същата вечер двамата с Хюго се въртахме около рафтовете с книги в „Аполо“, близо до мястото в средата на книжарницата, разчистено за среща с местна писателка. Мемоарът ѝ тъкмо беше издаден от едно малко издателство в Бъркли и от „Аполо“ бяха наредили почти двайсет реда със столове, въпреки че се бяха събрали само десетина жени, облечени по последната мода от фестивала за изкуства и занаяти.

— И така, седях, изоставена в пустинята, сама с тялото, което ме беше предало, далеч от съпруга ми, който ме беше зарязал, децата, които сега не ми обръщаха внимание, и остатъците от една добра

работа, която беше отишла при по-млада и жизнена жена. Тогава за първи път се замислих за самоубийство.

Беше ми малко странно да ръкопляскам, когато някой говори за самоубийство, но ентузиазмът на Хюго и на останалите беше заразителен и се присъединих.

— От колко време я познаваш? — попитах Хюго, докато ръкопляскахме.

— Порша? От края на 80-те, ако не се лъжа. Срегнахме се в един курс за пет начина да забавиш оргазма си в „Хюманист Сентър“. Излизах с инструкторката и тя ме използваше за демонстрациите. Оpozнах Порша, а и другите от курса, доста добре.

Бях молила Хюго много пъти, ако може да представя някои събития от живота си във версия, подходяща за деца. Той обаче често забравяше. Или пък може би това беше версията, подходяща за деца.

— И изгубихте връзка през годините? — попитах аз.

— Както става с повечето хора — отвърна той. — Когато видях, че идва тук... ами... всички тези спомени се върнаха.

Изчакахме всички хора, които искаха автограф, да си тръгнат и отидохме до масата, за да поздравим госпожица Порша. Беше висока над 1,80 и въпреки че не беше пълна, беше закръглена като палеолитната Венера с коса като захарен памук, боядисана в червен цвят, който не може да се намери никъде в природата. Прегърна Хюго със сила, която би задушила малко дете.

— Не съм мислела, че ще те видя да стъпиш в тази книжарница — каза тя, като го държеше за раменете и го гледаше така, все едно е намерила дизайнерска блуза в кофи за боклук. — Аурата ти изглежда много по-добре отпреди години. Прочистваш се от токсините, нали така?

Хюго ни запозна и тя обхвана с ръце лицето ми, все едно ме миропомазваше при някакъв обред.

— Скъпа моя започна тя, — надявам се да намериш толкова мъдрост във връзката си с Хюго, каквато намерих аз на твоите години.

— Порша — каза Хюго. — Маги не е...

— О, Хюго, тя е прекрасна — прекъсна го Порша като стисна бузите ми и заприличах на риба балон. — Ще пораснеш, моето момиче. Ще разцъфнеш така, както никога не си си и представяла.

Богинята в теб ще се събуди и всичките ти бъдещи любовници ще ликуват, че си прекарала това специално време с Хюго.

— О, Порша — отвърна Хюго този път доста по-жизнерадостно, — това е толкова мило.

— Истина е — каза тя и стисна още по-силно бузите ми. — Тя е една млада жена с много късмет. Голяма късметлийка и много, много млада. На колко години е всъщност?

— Порша — каза Хюго и нежно отдръпна ръцете ѝ от лицето ми. — Маги и аз не сме...

Мисля, че Хюго се зае да убеждава Порша, че не сме заедно, но не съм много сигурна, защото изпаднах в състояние близко до кататония за около две минути, а не знам каква беше причината: дали само мисълта, че с Хюго може да сме любовници, или липсата на кислород. И двете бяха еднакво възможни обяснения.

Следващото нещо, което си спомням, е как Порша чете на Хюго стихотворение от книгата си, докато служителите в „Аполо“ раздигат сгъваемите столове около нас.

— *Отпихах от жизнерадостния нектар на твоята
музика
и танцувах с призрака на любовта,
нашата сладка любов беше узряла
със заслепящото удоволствие на страстта.*

Когато свърши, двамата с Хюго се усмигнаха един на друг и той я потупа по ръката. Смяташе, че е написала стихотворението за него. Независимо дали беше така, или не, тя, изглежда, нямаше нищо против. Те си спомняха други времена, може би не по-добри от сега, но когато са били млади и може би по-неопитни.

Представих си бъдещето на Раджит, когато родителите му най-накрая се наложат, оженят го и го вкарат обратно в корпоративния свят. Представих си го в костюм и с къса прическа в някой скъп ресторант в кехлибарени цветове с бъдещата си съпруга и родителите ѝ, а умът му се изплъзва от разговора и се връща към нощта ни заедно, или пък към други предстоящи нощи. Смятах, че имаме около два месеца най-много. Може би дори три. Малката ни игра — без контакти, без срещи

— беше съвършена. Винаги я имаше изненадата, винаги имаше желание. Нямахте ги ежедневните изморяващи предателства. Щях да съм жената, която той желае, когато мислите му бягат от живота му, нямаше да съм тази, от която бяга. Никога нямаше да съм предадената или другата жена. Щях да съм единствената жена в един друг възможен негов живот.

Хюго и госпожица Порша се хванаха за ръце и изглеждаха леко замаяни и много щастливи. Казаха ми довиждане, като продължаваха да се гледат в очите, и си тръгнаха от „Аполо“. Изглеждаха толкова привлечени един от друг, колкото блондинката и червенкосата на първата им среща у Хюго. А аз отново бях сама и си мислех за уравненията на движението, които ни тласкат далеч един от друг и отново ни събират заедно.

Огледах се наоколо и видях всички тези хора, които вървяха из „Аполо“ с книги в ръце, разглеждаха канцеларските материали и списанията, докато песента на Нина Симон се носеше леко от колонките над нас. „Искам малко захар в чашата си. Искам малко сладост за душата си^[2].“

Седях на малко столче близо до литературните списания, където бях сигурна, че ще остана сама. Докато Нина пееше, аз разглеждах и си спомних списанието от студентските си години. Не пишех за него, но поддържах сайта, което си беше голяма работа по онова време. Всеки семестър излизаше нов брой и всички студенти, които работеха в него, поглъщаха историите с имена като „Ръкавицата на Венера“, „Мандрагора“ и „Червената река“. Това бяха истории, които четяхме с приятели на маса в „Уофъл Хаус“ в два сутринта, докато ядяхме задушени картофени кюфтенца и си сипвахме в кафето бърбън от манерка. Пресегнах се и извадих една купчинка списания от рафта, почетох малко, избрах си три, въпреки че всяко от тях струваше повече от надницата ми за един час работа. Само докато ги държах в ръце, усетих, че се възражда една моя версия, която бях забравила.

Отвори се пропаст дълбоко в мен. Хенри и Катрин ми липсваха. Липсваше ми книгата. Липсваха ми техните бележки. Имах ги всичките на снимки в сайта, но не беше същото. Липсваше ми да прокарам пръсти по мастилените букви на страниците. Липсваше ми докосването до същите страници, до които се бяха докосвали и те.

Мисълта, че книгата е в нечии чужди ръце, ми беше омразна, и ме болеше, че най-вероятно никога повече нямаше да я видя.

— Не е ли незаконно да си тук? — погледнах нагоре и видях Раджит надвесен до мен с няколко навити на руло списания в ръка.

Забелязах, че усмивката му избледнява в нещо друго, когато видя израза на лицето ми, все още зареяно в спомена на онези късни дивни нощи. Погледът му загуби онзи палав блясък и стана по-мек и сериозен, застана на едно коляно, така че вече трябваше да повдигне леко глава, за да ме погледне. Протегна ръка и прокара пръст по кориците на списанията, които държах пред гърдите си, като едва-едва докосваше кожата ми.

— Какво четеш? — попита той.

Сложих списанията в скута си и той се приближи, за да отвори страниците и да прочете заглавията на историите. Въздъхна дълбоко, а аз се наведох напред и го целунах.

Отдръпнах се назад, но той ме спря, като плъзна ръка по моята. Стана, огледа се наоколо, придърпа ме към себе си, а после се скрихме в малкото пространство зад рафта с буквата „П“. И тогава ме целуна, но това не бяха нежните и закачливи целувки отминалата нощ. Този път целувките му бяха дръзки, можеха да изкачат планини. Притисна се към мен, така че усещах тялото му и книгите зад гърба ми. Прегърнах го по-силно, погълщах го с кожата си, така че чувството да остане винаги с мен.

— Моят апартамент? — промълвих в ухото му.

Той поклати глава.

— „Водното конче“ — прошепна ми.

[1] *Meetup* — сайт за създаване на различни групи, който помага на хората да си организират срещи и да се запознават с други хора със същите интереси. — Б.пр. ↑

[2] *I Want a Little Sugar in My Bow!* — песен от албума на Нина Симон *Sings the Blues* от 1967 г. — Б.пр. ↑

7

ВЕРНИЯТ

*Дали се разминаваме с теб всеки ден? Как
може да не те позная? Да не видя думите,
изписани на лицето ти?*

Хенри

В осем сутринта все още не се бях разсънила, когато отключих вратата на „Водното конче“. Опитвах се да ходя по-рано на работа, за да оправям поръчките по eBay, преди книжарницата да отвори в десет, но днес за първи път наистина успях. Снощи, когато се прибрах вкъщи след късното посещение във „Водното конче“ с Раджит, намерих бележка на вратата от Хюго, в която ме молеше да отида по-рано на работа и ми обещаваше кифлички с малини и прочутите си малки кишчета с бекон и червена чушка.

— А! Маги! — Хюго се появи иззад рафтовете, докато аз се прозявах. — Може вече да започваме.

Когато затворих уста и отворих очи, видях, че Хюго държи стар очукан тиган в едната ръка и дървена лъжица в другата, неща, които бях виждала върху един рафт в офиса и бях предположила, че се намират там случайно. Очевидно обаче не беше така и това ме притесни. Зад Хюго стоеше Джейсън и държеше кибритена кутия и две завързани клечки от някакво сиво-зеленикаво изсушено растение и изглеждаше така, все едно някой току-що му е казал, че ще бъдем нападнати от фенове на „Здрач“.

— Какво става? — попитах аз.

— Трябва да докосваме книгите — отговори Джейсън.

— Става дума за нещо много повече — каза Хюго, като удряше тигана с дървената лъжица. — Ще прехвърлим енергията си на книгите.

— Трябва да докосваме книгите — каза Джейсън отново, като протегна ръка и перна с пръсти една редица с мистерии.

— Значи ги докосваме с тигани и лъжици, така ли? — попитах аз.

— Не, не — отвърна Хюго. — Тиганът и лъжицата служат за енергизиране на въздуха.

— Няма ли въздухът да се енергизира от самите книги? — попитах аз.

Хюго отпусна ръце и раменете му провиснаха.

— Вече не те разбирам какви ги говориш.

Млъкнах и реших да не задавам повече въпроси.

През следващия половин час Хюго ходеше покрай лавиците с книги, удряше по тигана с лъжицата, а Джейсън и аз го следвахме със запалени пръчици от градински чай и опушвахме книжарницата като помощници на свещеник.

— Старите книги — започна да обяснява Хюго — носят със себе си миналото на собствениците си. Не са излезли току-що от печатницата, наредени в кашони, за да отидат директно в книжарница. Изоставени са тук от хора, които вече не ги искат. Като сирачета от някой роман на Дикенс. Захвърлени са, докато хората продължават напред. Прекалено са тежки, че да се местят или пък заемат прекалено много място. И така свършват тук. Ние трябва да ги освободим от предишния им живот, така че да продължат напред и да попаднат в ръцете на хора, които ги желаят.

На лицето на Джейсън беше изписано такова изражение, каквото придобива Грендел, когато му засенчех слънчевата светлина. Изглеждаше, че този път поне двамата с Джейсън сме на една страна.

— Това са просто книги, Хюго — казах аз. — Хората или си ги купуват, или не. Не мисля, че книгите имат голям избор.

Джейсън ме удари по ръката и сложи пръст на устните си. Дотук с нашия съюз.

Хюго се спря и се обърна към мен с ръце на хълбоците, като все още държеше тигана и лъжицата.

— Понеже много се интересувах от числата напоследък, кажи ми с колко се вдигнаха продажбите на любовните романи, откакто почисти този раздел?

— Нямам сигурни данни какви са били продажбите преди това — отвърнах аз.

— Колко?

— С около трийсет процента горе-долу.

Джейсън отстъпи назад и мисля, че видях как зяпна, преди да се усети и да си затвори устата. Опитах се да не се ухилия. Не исках да мисли, че ми пука дали е останал впечатлен.

— Това доказва моята теза — отвърна Хюго.

— Това доказва, че хората купуват повече, когато могат да намерят търсените книги — казах аз.

— А какво ще кажеш за това, което не търсят? — попита Хюго. — Книгите, които имат нужда да бъдат открити, са тези, които ни интересуват днес. Ти си им предала своята енергия. Сега хората са привлечени от тях — той се обърна и силно удари тигана с дървената лъжица. — Заради това енергизираме въздуха с тигана. Заради това го прочистваме с градински чай. А след това какво правим, Джейсън?

— Докосваме книгите — измърмори Джейсън, като дори не се постара да прикрие недоволството си.

— Всичките ли? — попитах аз шепнешком и се притесних, че сутринта ми ще премине в пипане на книги.

— Само най-клетите от най-клетите — отвърна той. — Избираме различен раздел всеки месец.

— Точно така — каза Хюго. Вече беше стигнал до офиса и това беше краят на енергизирането и почистването на рафтовете. — Сега ще претопля кифлите и кишовете в печката, а вие решете кой раздел да е този месец.

Едва беше излязъл през вратата, когато се обърнах към Джейсън и казах:

— Уестърните.

— Има раздел за уестърни? — очите на Джейсън се разшириха.

Заведох го до мястото, където пътеката завива, в края на любовните романи до един малък рафт с драми след историческия раздел и му показах самотната редица с каубойски книги. Нямах много заглавия тук — повечето бяха тънки евтини романи от Зейн Грей и Луис л'Амур — с избелели от времето каубои на кориците и оцветени в зелено краища на страниците. Получавахме малко такива книги и малко от тях излизаха от книжарницата. Не бяха по вкуса на

квартал, който би избухнал, ако безплатният WiFi в града спре за петнайсет минути. Аз обаче харесвах тези книги със заглавия като „Ездачът от Самотната звезда“ и „Последният керван от фургони“ и от време на време вземах по някоя, било то и за да избърша праха на забравата от тях.

— Всичките са разбъркани — каза Джейсън.

— Цялата книжарница е разбъркана — отвърнах аз.

— С изключение на раздела за любовни романи.

— И раздела за научна фантастика и фентъзи.

Загледахме се за минута в натъпканите с книги рафтове, като се опитвахме да не обръщаме внимание на факта, че току-що сме си направили взаимно комплимент.

— И как действа това? — попитах аз. — Просто трябва да ги докоснем с пръсти, така ли?

— Ни най-малко. Хюго предпочита да вземеш книгата от рафта и да я разгледаш, да я опознаеш — сви рамене Джейсън.

— Трябва да направим база данни — казах аз. — По ISBN. Така ще можем да търсим лесно инвентара и да го преглеждаме. Ще можем да казваме на хората кои заглавия имаме и кои не. Тогава вече наистина ще познаваме книгите си.

— Хубаво, супер — отвърна Джейсън. — А после ще въведем скенери и стикери против кражба и онези неща на вратата, които активират алармата всеки път, когато някой пръдне. Нямаме нужда от проклетата база данни, за да ни казва какво имаме тук. Аз знам какво имаме в книжарницата.

— Та ти дори не знаеше, че има раздел с уестърни — казах аз.

— Нямаме нужда от база данни. Просто трябва да ни е грижа за книжарницата.

И с тези думи ме остави сама. Изглежда аз бях единствената, която я беше грижа.

Уестърните заемаха само един рафт, но понеже повечето книги бяха тънки, всъщност имаше доста от тях. Въпреки това нямаше да ми отнеме много време да дам на тези приятелчета малко любов и да зарадвам Хюго.

Започнах да разчиствам един рафт, за да подредя книгите по автори, когато чух звука от разнебитената количка на ъгъла с поезия.

Джейсън натисна спирачката с крак и извади няколко постера, маркери и календар отпреди пет години със снимки на Стария запад.

— Получихме ги с една кутия преди няколко седмици — каза Джейсън. — Може да използваме снимките, за да покажем на хората, че имаме раздел с уестърни.

Работихме без прекъсване около час и нещо, докато Хюго ни носеше кишчета и кифлички. Не можех да разбера от кое е по-доволен Хюго: от това, че двамата с Джейсън работим заедно почти без да се заяждаме, или че си повярва, че сме приели теорията му присърце и наистина сме започнали да докосваме книгите. Работата беше там, че харесвах тези книги. Или по-скоро ми харесваше идеята на тези книги — отпечатаната цена от 25 цента на корицата, решителността, изписана върху лицата на каубоите, самият внушителен брой романи, които Зейн Грей и Луис л'Амур бяха написали през живота си.

— Обичах тези книги като дете — каза разсеяно Джейсън.

Имаше много неща, които очаквах Джейсън да каже в катакомбите на „Водното конче“. Обаче да заяви, че е обичал тези книги, когато е бил малък, не беше и сред първите стотина предположения.

— Четях ги в училищната библиотека. Докато чаках някой да ме вземе.

Образът на малкия Джейсън, който люлее крачета на стола си в библиотеката на фона на изстрелите от Зейн Грей, извика вцепенението от моето собствено детство. Мислех как незабелязано да кача книги в стаята си, четях на фенерче под завивките и с кърпа под вратата, за да не се вижда светлината. Спомних си самотата да криеш от родителите си кой си всъщност. Все едно им заявих, че съм обратна, когато им казах какво искам да уча в колежа. Заплашвах ме, че няма да ми платят таксата. Като погледна назад, почти ми се иска да не бяха плащали за образованието ми. Може би, ако ми се беше наложило да работя по-усилено за това, което исках, нямаше да му обърна гръб толкова лесно, когато вятърът на промените на стоковия пазар духна в моята посока.

— Маги! — чух гласът на Дизи да ме вика.

— Отзад сме! — изкрещях аз.

— Къде отзад?

— Марко^[1]! — отвърнах аз.

Дизи се ориентира къде сме по моите викове.

— Леле! — възкликна той, като се оглеждаше наоколо. — Тук отзад има тонове книги.

В града, в който израснахме с Дизи, дори нямаше книжарница. Вземахме книги от библиотеката, мятахме се на колелата и карахме до езерото Суитуотър, където сядяхме на брега с няколко бутилки кола и плик, пълен с варени фъстъци, и четяхме. Винаги бяхме двамата с Дизи, през цялото ни детство. Всичко имаше смисъл само когато бяхме двамата.

— Я виж ти — каза той, като взе от ръцете ми „Самотните богове“. — Прочете я поне седемдесет и осем пъти.

— Леле! — възхити се Джейсън и ме погледна. — На колко си години?

Ръгнах го в ребрата.

— Има само едно нещо, което вбесяваше майка й повече от четенето в следобедните часове — каза Дизи, — и това беше, че чете нещо толкова евтино като тези любовни романи с разкъсани корсажи и истории за каубои.

— Спри се най-накрая — измърморих.

— Може да го обсъдим този роман на някоя среща на читателския клуб — каза той.

— Кой роман? — попитах аз, докато връщах книгата обратно на рафта.

— „Самотните богове“. Всеки път срещите са в къщата на различен член на клуба, нали така? Ти обичаш тази книга. Трябва да избереш нея, когато дойде твоят ред.

— Не мисля, че...

— Хайде де! Луис л'Амур е мъртъв бял мъж. И е американски класик. Това влиза в критериите, нали? Искаш ли да впечатлиш Ави? Бъди смела. Избери нещо, което не е в списъците на Уикипедия за стотте най-добри книги на всички времена. Ави ще го лапне като топъл хляб.

— Тя не иска — намеси се Джейсън.

— Защо не? — попита ме Дизи. — Обичаш тази книга. Сама го каза.

— Глупако, никой не предлага любимата си книга за обсъждане в читателски клуб — заяви Джейсън.

— Защо не? — попита Дизи.

— Ами, ако не я харесат? — отвърна Джейсън.

Беше прав. Човек трябва да защитава любимата си книга, да я държи на разстояние от мнението на другите, близо до сърцето си, обвита с хартия, която мирише на люляк, или пък опаковащо фолио с балончета.

— Добре, добре, както и да е — примири се Дизи. — Но ето какво ще ти предложи. Току-що ми се обади Ави. Патриция не-знам-си-коя няма да може да посрещне клуба в дома си при следващото събиране. Ави се опитваше да се свърже с теб, за да попита дали ще можем ние да сме домакините, но ти си в тъмница под земята, където няма покритие. Така че ми се обади на мен.

— Искане да сме домакините? — попитах аз невярващо.

— Ами, да, нали все си вървим заедно? Ти и аз. Само че не можем да ги поканим в моето жилище, нито пък в твоето, но си помислих, че може да наемем някое задно помещение на ресторант.

— Ще ги поканим тук — отговорих аз.

— Тук? — едновременно възкликнаха Дизи и Джейсън. Погледът на Дизи казваше: „В тази дупка?“, а Джейсън: „В това свещено място?“.

— Ще се получи — отвърнах аз. — Мястото се нуждае от почистване така и така.

— Хайде на лимонената свежест — изпъшка Джейсън.

— На Ави ще ѝ хареса — не му обърнах внимание аз.

— Откъде знаеш? — попита Дизи.

— Просто знам.

— А какво ще вземем за пиене и ядене? — попита Дизи.

Подадох му една от кифличките на Хюго и го наблюдавах как се опитваше да не издаде удоволствието си, докато я ядеше.

— Ще се погрижим и за това — отвърнах аз. — Коя е книгата все пак?

— Има само още две седмици и не знаеш коя е книгата? — попита Дизи, докато се опитваше да спре потока от трохи, който се изсипваше от устата му.

— А ти знаеш ли коя е? — попитах го аз.

— На уебсайта е — отговори, докато вадеше телефона си. — Няма да говоря по телефона — допълни той, преди Джейсън да му

направи забележка. — „Мадам Бовари“?

— Супер! — отвърнах аз. — Френска храна и безвкусна книга.

— Има ли сериал? — попита Дизи.

— Книга! — каза Джейсън, като застава на пръсти, за да погледне Дизи в очите. — Това е книга!

Насочихме се към предната част на книжарницата, където бях сигурна, че ще намерим романа на лятната маса за четене, когато видях, че Дизи взе няколко уестърна от купчинката до количката на Джейсън.

— Мога ли да си купя тези? Готови ли са?

— Всяка книга в книжарницата е готова — отговори Джейсън, като взе книгите от ръцете му и грабна един роман на Макс Бранд, докато го водеше към касата. — А тази е подарък, защото успяваш да изтърпиш Маги.

— Със сигурност ще напиша коментар за това място в Yelp.

Жилището на Раджит се намиреше на две преки от улица „Кастро“. Според рекламната листовка в кутията под надписа „Продава се“ подът в кухнята и в дневната на долния етаж беше от бамбук, жилището беше с три спални, а на горния етаж беше мокротото помещение, имаше голям килер, уреди от неръждаема стомана, градинка в предната част на къщата и малка работилница в задната част. Вътре беше празно, като изключим дневната, където имаше канапе, стойка за колело, на която сега висеше моето колело, а в ъгъла беше опънат брезент с малко гробище от части за колела. Погледнах една снимка, закачена на хладилника, на Раджит и родителите му, и на нея се виждаше, че преди време това жилище е било пълно с мебели, по които майка ми със сигурност би точила лиги. Сега обаче не беше останало нищо от тях и Раджит изглеждаше щастлив от този факт, въпреки че не бяхме обсъждали табелата „Продава се“.

Седях на канапето, облечена в лятна рокля до коленете, която бях купила в магазин за дрехи втора употреба, и четях „Нейният херцог“, докато Раджит оправяше нещо по колелото ми. Харесваше ми да го гледам как работи по колелата, изражението му беше едновременно загрижено и концентрирано, все едно се опитваше да накара колелото да му сподели какво не е наред. Измерваше доколко е износена

веригата. Заслуша се, докато въртеше педала. Намаза я с олио, все едно я мажеше с лекарство. Не му беше скучно да върши всички тези неща, защото бяха изцерителни.

— Защо четеш такива книги? — попита той.

Погледнах корицата с жена, чийто гол гръб се виждаше от полуразтворената отзад рокля.

— Имаш предвид любовни романи ли?

— Изглеждаш по-... — сви рамене той, като завъртя с ръка задното колело.

— Литературен тип?

Усмихна ми се иззад въртящото се колело, а аз оставих книгата в скута си.

— Забавни са. Героините са решителни, независими и упорити. Начело са на пиратски кораби, дуелират се и шпионират за родината си. Приятно четиво са.

— И сексът няма нищо общо с това, че ги харесваш.

— О, сексът има много общо.

Изправих се и отидох до колелото. Стоях боса на скъпия му под от бамбук. Между нас имаше едно колело и поне метър разстояние, но все пак усещах как тялото ми се стреми към него.

— Влюбвала ли си се някога? — попита Раджит.

— Това пък откъде дойде?

— Не казвам нищо — отвърна той и продължи да гледа задното колело, докато се върти, и да проверява дали не се е изкривило. — Просто питам. Била ли си влюбена някога?

— Предполагам, че да. Може би.

— Сигурен съм, че щеше да си спомняш, ако си била влюбена.

— Няма никаква гаранция за това.

Той свали колелото от стойката. Седна на него, обви кръста ми с ръце и ме придърпа към себе си.

— Казвала ли си на някого, че го обичаш? — попита той.

Замислих се върху тези думи и как биха звучали от моята уста. Големи думи, трудни за произнасяне, щяха да излязат тромаво от устата ми. Думи, за които човек трябва да ходи на уроци, за да се научи да ги казва.

— Не — отвърнах. — А ти?

Сви рамене и аз получих отговора си.

— Така — казах аз, докато навивах кичур от косата му около пръста си. — Мой ред е. Колко още жени се размотават из града на някое от твоите колела?

— Какво?

— Голяма работа. Не живея с никакви илюзии. Знам за Дебора и предполагам, че е имало и други.

— Говорила си с Джейсън — смръщи чело той.

— Всъщност Джейсън говори с мен.

— Маги, ние сме възрастни хора. И двамата имаме предишни връзки.

— Знам. Това казвам и аз.

— Не мисля така.

Затвори очи за секунда и пое дълбоко въздух.

— Това... — започна той, като размаха няколко пъти ръка между мен и него — ти и аз. Не е най-традиционната връзка.

— Не, не е — съгласих се, като се надявах, че това ще ни върне обратно там, откъдето бяхме започнали.

— Знаеш, че бих искал да ми дадеш телефонния си номер — каза той.

Успяхме да се удържим около десет секунди, преди да избухнем в смях. Като се имаше предвид какво бяхме правили двамата с телата си през последните седмици, наистина изглеждаше странно, че се срещаме случайно и при определени обстоятелства. Извадих телефона от джоба си и понечих да го попитам за номера му, така че да му изпратя моя като съобщение, но нещо в думите „Раджит“ и „съобщение“ в едно и също изречение, ме накара да спра.

Да, можехме да си разменим номерата, имейлите, фейсбук/туитър/айчат акаунтите и всякакви други акаунти в социалните мрежи. А после какво? Щеше да се обади, щяхме да започнем да правим планове. Щеше да ме вземе в уговореното време. Щях да прекарам един час преди това в приготвяне и да се тревожа дали изглеждам добре. Щяхме да си говорим за несъществени неща, докато ядем пиле „Пармезан“, а после щяхме да седим заедно с останалата част от хората в Маунтин Вю и да се преструваме, че диалогът в екшъна, който гледаме, си заслужава да оглушеем. Щяхме да се притесняваме кога да се обадим на другия (твърде рано беше отчаяно, твърде късно пък беше грубо). Щяхме да планираме още срещи и да си правим още

планове, и да се държим за ръце, докато се разхождаме из „Потъри Барн“^[2], и той щеше да се опитва да ме впечатли със знанията си за Шекспир. Или просто можехме да...

Опрях се на него, прокарах ръка по тила му и го придърпах към себе си, така че устните му срещнаха моите. Това. Искрах точно това. Чуденето. Очакването. Изненадата. Ръцете му обаче хванаха моите и той ме задържа на милиметри от устните си.

— Опитваш се да смениш темата — каза той.

— Опитвам се да премина на физическо ниво с теб.

— Повярвай ми, оценявам го. Просто ми се иска да престанем с тези игрички.

— Игрички?

— Нямам предвид, че това са лоши игри, от тези, с които хората си играят с психиката на другия. Имам предвид забавната част. Обаче след определено време...

Отдръпнах се от него. Не се отдалечих много, само от другата страна на кормилото. Почувствах, че трябва да го погледна право в очите. На лицето му се четеше лека загриженост и знаех, че същата загриженост се е изписала и на моето лице.

— Не съм добра в това — отвърнах аз, — но не е проблем за мен. Не мисля, че всеки трябва да е като мен. Мисля, че е добре да има хора, които не са като мен. Всички останали изглеждат толкова нормални.

Той придвижи велосипеда напред, докато предното колело не застана между коленете ми. Беше толкова близо до мен, че ако искаше, можеше да ме целуне. Но не го направи.

— Това не е жената, която познавам — отвърна той.

— Всъщност не се познаваме. Или поне все още не.

— Мисля, че се познаваме — каза той, а на лицето му се изписа тревога. — След всичко.

— Виж, много се радвам, когато хората се влюбват. Това е нещо голямо. Браво на тях. Ще ми се да знаех как става. Наистина. Когато Хюго ми даде книгата и видях всички онези бележки между Хенри и Катрин... Не знам. Просто продължих да ги препрочитам отново и отново, като се опитвах да ги разбера. Имам предвид, ето го пред мен, нали така? Целият процес. Това не е измислена история. Истинско е. И беше в ръцете ми. Чета тези бележки постоянно и се опитвам да

разбера. Но не мога. Всички други го разбират. Но аз не. И знаеш ли какво? Приемам го. Може би има причина книгата да изчезне. Може би се е върнала при Хенри и Катрин. Тя трябва да е при тях. Имах чувството, че не е правилно да е при мен, при човек, който не може да разбере.

Осъзнах, че не е направил опит да ме прекъсне или да спори с мен, а аз бях прекалено надъхана от собственото си бръцолевене, за да го забележа по-рано. Но сега, когато вече осъзнах това, видях какво съм направила. Той стоеше притихнал, неподвижен, с празен поглед. Не се опита да спори с мен, да ме разубеждава. Беше на някакво място, където аз не съществувах.

Очите ми започнаха да горят и знаех какво ще последва. Измърморих, че трябва да отида до тоалетната и се затичах по стълбите нагоре. Останах там известно време, приведена над мивката. Не бях сигурна какво точно се случи преди малко, но трябваше да има начин да го спра, за да не стане по-лошо. Вече обаче чувствах раздялата с Раджит.

Вратата към спалнята му беше отворена. Както в останалата част от жилището му, и тук не беше останало много — легло, в което никога не бях спала, будилник до него и една орфана стара книга. Книгата. Моята книга. Книгата на Хенри и Катрин.

Лежеше на нощното шкафче, наполовина висеше във въздуха, сякаш я беше оставил там, след като я беше чел вечерта. Била е у него през цялото това време. Беше я взел, без дори да ме попита. Просто ей така. И точно тогава ми се прииска да бях оставила нещата между нас каквито бяха след първата ни нощ заедно — една сладка, нежна и чиста нощ. Но не. Бях прекалено алчна. Искях повече от него и впих зъби в това желание, докато не стигнах до горчивата сърцевина.

Страстта си имаше цена. Чувах го всеки път в гласа на майка ми, когато ми се обаждаше, останала сама в онази огромна къща. Замислих се какво ли е изпитала при първото предателство. Може първия път въобще да не е била жена, може да е било нещо малко като например да излъже, че ще работи до късно, а всъщност да отиде да пие с приятели. Кога за първи път е разбрала? И кога е разбрала, че предателството е отишло по-далеч?

Грабнах книгата и слязох долу.

Изглеждаше, че Раджит не е помръднал от мястото си, след като се бях качила горе. Не ми пукаше.

— Това беше в твоята спалня — казах аз и протегнах книгата към него.

Той вдигна поглед към мен все едно въобще не беше забелязал, че съм напускала стаята.

— Книгата. Книгата на Хенри и Катрин. Ти си я взел. Полудях, докато се опитвах да я намеря. А тя е била у теб през цялото време. Просто ей така си я взел. Откраднал си я.

Раджит няколко пъти се опита да каже нещо, когато най-накрая осъзна какво му казвам. Ръцете му се протегнаха към мен, но се спря.

— Маги, аз исках... Бележките, исках ние да...

— Какво? Искаше да сме като тях? Хенри и Катрин? Ами не, не сме като тях. Сигурно никога не са се срещнали и наистина ще е страхотно, ако не са. Никога не са преживели това, което ние сега.

Изваках го да каже нещо, каквото и да било. Но той просто ме гледаше с леко отворена уста.

— Задръж проклетата книга — казах и я бутнах в ръцете му. Опита се да я хване, но не успя и тя полетя във въздуха.

Хванах колелото си за кормилото и се опитах да го обърна към вратата, но кракът ми се заплете в брезента, който Раджит беше сложил отдолу, за да предпази пода. Паднах на земята сред листовите, покрити с бележките на Хенри и Катрин. Раджит ме хвана за раменете и ме питаше дали съм добре. Погледнах настрани. Видях една драскотина, дълбока резка в красивия под. Потърках я с ръка, все едно можех да я изтрия. Той ме хвана за китката и ме спря, вдигна ме от пода.

— Вината не е твоя — каза той. — Вината не е твоя.

— Вярвате или не — каза Джейсън, като подрънкваше с две зарчета в ръката си, — един ден Джордж Лукас ще умре и някой, фрашкан с пари, ще се срещне с наследниците му и ще каже: „Ето, вземете всичките тези пари и направете отново Епизод I, II и III. Умолявам ви. Просто не стават. Нямам думи, с които да опиша колко са зле“.

Седях зад касата и проверявах адреса за доставка на един купувач през *eBay* на първото издание на „Долината на куклите“. Погледнах към източника на удивените и радостни възгласи, които Джейсън беше предизвикал с хвърлянето на зарчетата. Беше вторият петък на месеца, което означаваше, че Джейсън щеше цяла нощ да играе бордови игри във „Водното конче“. Тази вечер играеха на *Axis & Allies*^[3] и Джейсън беше осигурил половин дузина нездравословни, запушващи артериите снаксове и толкова газирани напитки с кофеин, че бяха достатъчни да огреят цял Сан Франциско. Приятелите му бяха сбирщина от IT специалисти, програмисти, адвокати по интелектуално право, финансов съветник, Нимю, други книжари и най-странният от всички — Дизи. Явно той и Джейсън се бяха сприятелили, докато играли *Magic: The Gathering*^[4] в „Къпа Джо“ и Джейсън го поканил във „Водното конче“ за вечерта на игрите.

— Той е на ниво за състезания — каза ми Джейсън. — Как може да си приятелка с толкова готин тип?

Всички се появиха, когато стана време да затваряме книжарницата, надрусали се с виндалу^[5] и изстуден перлен чай^[6], и си търсеха поредната доза книги, преди да започнат да играят мръсни номера на Третия райх. Никога не съм го казвала на Джейсън, но тези хора бяха любимите ми клиенти. Рядко идваха за размяна и купуваха цели камиони с книги, които четяха със скоростта на светлината, скорост, пред която моята торба с любовни романи на седмица, изглеждаше като детска игра. За мен беше пълна мистерия кога намираха време да четат между всичките тези повторения на „Доктор Ху“, воденето на войни в онлайн форумите за това кой е най-добрият доктор, докато работеха по 60 часа на седмица в кабините си в интернет фермите, пръснати из Долината. А те наистина прочитаха книгите, които си купуваха, а не пропускаха тривиалните неща, докато не стигнат до наистина хубавите места, както правех аз. Помнеха невероятно сложни имена, съюзи, езици, култури и родови дървета. А харесваха само една четвърт от това, което четат. Постоянно търсеха точната книга, специалната, която щеше да задоволи желанието им за умопомрачителен сюжет, изключителни магии и емоционални обрати и всичко това в едно. Когато го намереха, те се отнасяха с автора като с бог, пътуваха из цялата страна, а понякога дори и отвъд океана, за да присъстват на събития и да се срещнат с всеки, свързан с толкова

обичаните истории. Живееха в постоянен страх, че неверниците, които управляваха издателските къщи, може да решат да изхвърлят на боклука продълженията на любимата им книга или пък че авторът може да умре, преди да завърши поредицата. Смейте се, ако искате. Наречете ги жалки дори. Обаче ми се иска да видя как Джонатан Франзен ще предизвика такава страст у читателите си.

В тази общност знанието беше всичко, а Джейсън беше великият владетел, убиецът на дракони, междупланетарният, многоизмерен, слушащ келтски пънк рок Харолд Блум на всичко, което включваше мечове и лазери. Всички те идваха заради Джейсън. Преди два дни седях на същото място, когато една клиентка дойде и попита за книга с „един мъж в инвалидна количка, който живее в замък“, а като допълнителна информация каза, че: „на корицата има голяма къща на един хълм, а момиче и момче течат в обратна посока“. След по-малко от две минути книгата вече беше в ръцете ѝ. Докато записвах продажбата, тя повтаряше с навлажнени очи: „Обичах тази книга като дете. Не мислех, че някога ще я намеря.“ В „Аргонет“ спестявах милиони долари на клиентите ми, но никога не съм ги докарвала до сълзи от щастие.

— Винаги съм смятала, че Люк трябваше да мине на тъмната страна — каза Саша, червенокосата жена от партито на Хюго, която разбрах, че работи в раздела за детски книги в „Аполо“. — Тогава Лея щеше да спаси Републиката.

— Аз пък винаги съм смятал, че Люк трябваше да нареди в една редица всичките онези еуокита, а после да се качи на един от глайдерите и да се вреже в тях — каза Дизи, легнал по гръб до играта, като галеше Грендел с ръка.

Джейсън започна да пищи, като имитираше виковете на умиращите еуокита, гърчещи се в предсмъртна агония. Малкото му възлесто тяло се тресеше, претърколи се на една страна, държейки се за корема.

— Дори по-добре — предложи Дъг, високият IT специалист с прическа тип Луи XIV, който постоянно пращаше по дяволите звънящия си телефон, — може да си завържеш на всеки крак по едно еуоки и така ще си имаш чехли, които да ходят вместо теб.

— Еуоки-чехли — каза Джейсън.

— Еуоки-чорапи — каза Дизи.

Дизи се разходи из предната част на книжарницата с походката на Франкенщайн, все едно имаше еуокита на краката. Всички се разсмяха. Всички освен Дей-Юнг, пазителят на раздела за научна фантастика в „Аполо“.

— Аз харесвам еуокитата — каза Дей-Юнг, като потърка кафявата си тениска с надпис: „Не мога да заспя, клоуните ще ме изядат“. Само аз бях достатъчно близо до него, за да го чуя, преглеждаше една маса, отрупана с книги на Кони Уилис, близо до мен. Имаше навика да става и да се разхожда наоколо, докато не дойдеше неговият ред да хвърля заровете, вместо да седи с останалите.

— Аз също харесвам еуокитата — каза аз, въпреки че не беше вярно.

Обаче харесвах Дей-Юнг. Не исках да се чувства изолиран — като Плутон от Слънчевата система. Усмихна ми се и леко сви рамене, връщайки се отново към книгата, която разглеждаше.

Нимю идваше във „Водното конче“ все по-често и по-често, за да „помага“ на Джейсън да реди книги в дълбините на книжарницата. Мярнах ги един ден над една редица книги в раздела с президентите — лицата на всички онези лидери на свободния свят ги зяпаха от кориците. Беше обвила с ръце врата му, пръстите ѝ бяха преплетени, точно както другите момичета в средните класове те учат как се целува момче.

И, разбира се, натискането отзад сред книгите отново ми напомни за Раджит. Не го бях виждала от седмица след сцената в дома му. Непрестанно си представях книгата там с него и се опитвах да си обясня защо я беше взел. Толкова странно повтаряше, че вината не била моя.

— Много мило, че си се сетила да ми вземеш суши — каза Нимю, когато Саша ѝ подаде от торбата с покупките пластмасова кутия. — Нямаше ли с кафяв ориз? Обикновено в „Хол Фуудс“ имат калифорнийски ролца с кафяв ориз.

През по-голямата част от времето лицето на Саша беше замръзнало в безразличие, но видях как сега едната ѝ вежда се извива нагоре от раздражение и тя повдигна торбата от „Сейфуей“, за да ѝ покаже логото на магазина.

— О, разбирам. Няма проблем. Предполагам, че не са имали и соев сос с ниско съдържание на натрий? От обикновения соев сос

винаги ми се подува коремът.

Лицето на Саша вече не изглеждаше толкова пасивно.

— Има малко в минихладилника в офиса на Хюго — намесих се аз, преди тя да успее да отговори.

— О, супер. Благодаря! — Нимю започна да търка дървените си пръчици една в друга и ми стана ясно, че очаква аз да отида и да ѝ донеса соевия сос.

— В минихладилника е — повторих аз.

Този път разбра какво ѝ казвам, стана иззад Джейсън и се плъзна покрай купищата с книги, все едно ми правеше услуга.

Саша беше дошла до касата, за да си плати последната книга от поредицата за „Тъмната кула“.

— Какво става между Джейсън и нея? — попитах шепнешком.

Саша хвърли поглед назад през рамо, а после се наведе към мен над тезгяха.

— Излиза с него, за да изкупи греховете си.

Дей-Юнг, който явно си въобразяваше, че е невидим, се приближи към нас откъм масата с романи на Кони Уилис.

— Никой не знае дали това е истина.

— Моля ти се — отвърна Саша. — Това е нейното разбиране за доброволческа работа. Тя излиза винаги с най-големия жребец, който може да намери, сред рицарите. Обаче ѝ излезе лоша слава на пълна кучка, след като направи свирка на онзи оръженосец, който нейният рицар беше пратил да я доведе на уикенда „Дванайсета нощ“. И какво прави тя сега? Гушка се с Джейсън. Нали се сещате — разтапя барда със сърце от стомана. Той никога не е писал любовни стихове, преди да се появи тя. Само епоси за битки.

Това, което Саша каза преди малко, звучеше като на човешки език, но все пак... Толкова много въпроси се въртяха в ума ми. Рицари? Оръженосци? „Дванайсета нощ“? Най-големият жребец? Започнах с най-смуцаващия от всички:

— Джейсън е написал любовно стихотворение?

— Стихотворения. Доста такива написа — отвърна Дей-Юнг. — Много са добри. Той е бардът в нашето кралство.

Все още се опитвах да възприема множественото число на „стихотворение“, когато останалото, което каза, достигна до съзнанието ми.

— Той е какъв във вашето какво?

— Той е бард в Кралството на мъглите — отвърна Саша. — Част е от ОТА. Обществото за творчески анахронизми^[7].

— Казваш ми, че Джейсън не само пише поезия, но също така... ами, не съм сигурна точно какво прави един бард. Носи ли чорапогащник?

— Наричаме ги клинове — каза Саша, като изразително завъртя очи. — Бардовете пишат, изнасят представления. Понякога свирят. Понякога пеят. Джейсън е поет. Наистина е страхотен. Трябва да го помолиш да ти покаже някои от стиховете си.

Джейсън дори не би ми позволил да се приближа до неговия Хайнлайн. Нямахме начин да ми позволи да прочета неговите стихотворения.

— Никой не очаква да продължи дълго — каза Саша. — Но тя ще се сдобие с престиж и уважение за усилията и преди края на лятото отново ще е в редиците на кандидатките за кралица.

— Виж! Виж! Това са твоите хора! — Дей-Юнг протегна към мен „Книга на Страшния съд“^[8], а после я стовари на тезгяха, като че ли щеше да изяде ръката му.

— За какво говориш? — попитах го аз.

— Твоите хора!

— Моите хора са от Южна Каролина.

— Не семейството ти. А хората, които пишат. Не, не хората, които пишат книги, а тези, които пишат в книгите.

Грабнах книгата и светкавично запрелиствах страниците. Дали Хенри и Катрин са писали и в друга книга? Нямахме логика „Книга на Страшния съд“ излезе едва през 90-те.

— Ето тук е — каза Дей-Юнг и посочи титулната страница. Останалата част от групата се беше събрала около мен, дори и Нимю, увесена като дрипа на раменете на Джейсън.

— „До непознатата влюбена — прочетох. — Днес усетих вътрешен подтик да оставя тази бележка за теб с надеждата, че ще ме откриеш. Ела и стани музата на моята мъжка песен и двамата ще възпяваме Богинята за нейната благословия, точно както Хенри и Катрин. Любов във всичко, Ралф.“

Всички мълчаха до момента, когато Саша зададе въпроса, който си задавахме всички:

— Какво е „мъжка песен“?

Дизи постави ръце на хълбоците си, изпъчи гърди и разтърси проскубаната си червена грива.

— Свириш мъжка песен на мъжката си флейта. Това е древно изкуство, което само най-безстрашните мъжки момчета могат да изпълнят. Предупредени сте, тя кара фитнес маниачките да си вдигат полите от щастие.

— Понякога ми се иска да ти отворя главата и да погледна какво има вътре — каза Джейсън.

Дизи протегна ръка напред.

— Внимавай, приятелю. Много хора са дръзвали да пристъпят там и са се завръщали завинаги травмирани.

— И този Ралф е избрал точно „Книга на Страшния съд“? — попита Дей-Юнг, като взе книгата от ръцете ми. — Повечето хора в тази книга не умират ли от чума? Не можеше ли да избере „Да не говорим за кучето“^[9], където има поне малко романтика.

Дизи взе „Дъщери на мрака“^[10] от една количка близо до касата.

— Боже, намерих още една. „Знам, че си някъде там. Знам, че ме търсиш. Ще се спотайвам из рафтовете с книги и ще те чакам да се появиш. Ще те наблюдавам. Внимавай, хапя. Джордж“. Да, ами, това е много... хм... — Огледа се назад към рафтовете. — Добре де, малко е плашещо, но и секси в същото време. Някой има ли химикалка? Ще му отговоря.

— Тази книга е за лесбийки вампири, пън такъв — каза Дей-Юнг, като взе книгата от Дизи и я остави обратно в количката.

— Не може да ги виниш, че се пробват — каза Нимю. — Имам предвид, че е изумително да намериш любовта в книга, нали така? Книгите са толкова секси. Книжарниците също. А да не говоря за хората, които работят в тях...

Тя се обърна и се усмихна на Джейсън като моделите от модните списания. Зад нея Саша напъха пръст в гърлото си. Обаче Джейсън гледаше Нимю все едно току-що беше направила научно откритие.

— Може би има и още — каза Джейсън, напълно омаян.

Всички се обърнаха бавно назад и загледаха куповете с книги, сякаш наистина бяха вълшебната гора, която Джейсън беше описал на Нимю, с омагьосаните катерици, които пръскат блестящ прах от дупетата си. Тихо, без да продумаме и дума, всеки от нас бавно тръгна

към лавиците с книги, все едно някое по-рязко движение би изплашило бележките.

Не ми отне много време да намеря книга с бележки. Беше в „Обладаване“ на А. С. Байът и беше лична обява от жена на име Сара, която търсеше човек да я разсмива и да се гушка с нея на дивана, докато слушат „Този американски живот“^[11]. Бележка в друга книга пък цитираше стихотворение от Неруда. В трета пишеше, че авторът ще бъде в отдела с творбите на Шекспир всеки петък следобед в 14:00 ч. и ще чака някой, който и да било, да се появи.

Върнах книгите там, откъдето ги бях взела. Застанах по средата на пътеката. Виждах книжарницата така, както в онзи ден с Раджит сред книгите — покривът на „Водното конче“ го нямаше, а аз гледах надолу към хората, които се движеха между рафтовете. Виждах как Джейсън, Нимю, Дизи и всички останали ходят сред книгите и ги разгръщат, за да намерят още нежни признания, изпълнени с копнеж. Усещах всички истории около себе си. Не само историите, измислени от авторите или дори от авторите на бележките, а историите на самите книги. Всички те са били купени от някого, докато още са били нови и са миришели на прясно мастило от печатницата. Имало е нещо в книгите — корицата, отворена напосоки страница, описанието на книгата от четвърта корица, което е накарало хората да си ги купят. Но това беше само началото на пътуването им. И каквото и да беше това пътешествие, „Водното конче“ беше само спирка по пътя им. А в този момент всички книги около мен носеха надежда, че не сме сами.

Коленичих на земята, седнах на стъпалата си и докоснах с пръсти слепоочията си, опитвайки се да разбере какви сили бях отприщила. Но мислех единствено за Раджит. Исках да изтрия последната седмица и отново да се върна към момента, преди всичко между нас да се промени. Искаше ми се да се върна и да кажа нещо друго, нещо, което нямаше да го накара да произнесе онези думи: „Вината не е твоя“. Или пък да кажа нещо и вината да е моя, а това означаваше, че можех да се поправа. Умът ми се опитваше да измисли нещо, което да направя, нещо, което да му кажа. Можех да му оставя бележка. Да, бележка. Бележка в книга. Не като тези между Хенри и Катрин с всичките им излияния и фойерверки. Ние щяхме да сме си ние, щяхме да започнем отначало с наша собствена книга. Коя обаче? Трябваше да открия перфектната книга. Нямаше да я оставя във

„Водното конче“. Щях да отида до тях и да я оставя на прага, да я мушна под мрежестата врата.

После обаче се спрях. Какво щях да му напиша? „Липсваш ми!“ със сърчице вместо удивителна? „Чакай ме в парка по обед“? „Обади ми се“ с номера на телефона ми? Какво щеше да си помисли той, ами другите какво щяха да си помислят, какво щях да си помисля аз. Боже, хич не ме биваше в това.

Станах и се отърсих от моментната слабост и липса на достойнство. Тръгнах обратно към продажбите си по *eBay*, обратно там, където бях, преди да започне всичко това, там, където бях себе си. И тогава ги видях. Дизи и Дей-Юнг. В края на пътеката. Деляха ни шест метра, изпълнени с книги. Дей-Юнг се беше облегал на рафта срещу мен, а Дизи стоеше срещу него. Гледаха надолу към някаква книга по онзи начин, от който разбираш, че всъщност искат да се гледат един друг.

[1] Марко Поло — игра, която напомня на „сляпа баба“. Обикновено се играе във вода и този, който гони, е със затворени очи и когато извика „Марко“, другите отговарят с „Поло“, така че този, който гони, се ориентира по звука. — Б.пр. ↑

[2] *Pottery Barn* — верига американски магазини за мебели и „всичко за дома“. — Б.пр. ↑

[3] *Axis & Allies* (от англ. ез. — „Оста и съюзниците“) — стратегическа бордова игра, базирана на събитията от Втората световна война. — Б.пр. ↑

[4] *Magic: The Gathering* (от англ. ез. — „Магия: Събирането“) — първата събирателна игра на карти. Според последните данни от 2011 година *Magic* се играе от 12 милиона играчи по цял свят. *Magic* може да бъде игран от двама или повече играчи с истински или виртуални карти. — Б.пр. ↑

[5] Виндалу — индийско ястие, произлизащо от южния щат Гоа. Терминът идва от португалското „*vinho de alho*“ — чесново вино. В традиционния вариант месото е задължително свинско, но съществуват и много варианти, в които то е заменено с пилешко, агнешко и др. — Б.пр. ↑

[6] Перленият чай или бъбъл тий (от англ. ез. *bubble tea*) е измислен през 80-те години на миналия век в Тайван. Прави се от леко

подсладен черен чай и мляко. Особеното е добавката на неутрални на вкус топченца — тапиока перли, извлечени от скорбялата на корените маниока. При смесването на чая с топчетата се получават мехурчета. — Б.пр. ↑

[7] Обществото за творчески анахронизми (на англ. ез. — The Society for Creative Anachronism) е международна група, която има за цел да изучава и пресъздава най-вече културата на Средновековна Европа и историята ѝ преди XVII век. — Б.пр. ↑

[8] Роман от Кони Уилис, издадена през 1992 г. — Б.пр. ↑

[9] Отново роман на Кони Уилис. — Б.пр. ↑

[10] Поредица романи за вампири от различни автори. — Б.пр. ↑

[11] *This American Life* — седмично радиошоу, в което се четат и есета, къси разкази, мемоари. — Б.пр. ↑

8

СЪДБИ И САБИ

*Стара любов, нови любови. Никога не сме
такива с един човек, каквито сме били с друг.*

Катрин

Докато паркираше волвото си на алеята пред къщата, фаровете на колата му ме заслепиха и вдигнах пред очите си ръката, с която държах чаша бърбън. Хюго спря до най-долното стъпало на верандата, а после слезе от колата и седна на най-горното.

— Почти не се вясваш в книжарницата тази седмица. Има ли нещо, което трябва да знам? — попитах аз.

— Не се сецам за нищо — отвърна Хюго. Кимна към чашата в ръката ми. — Има ли нещо, което ти искаш да ми споделиш?

— Не се сецам за нищо — казах и я пресуших.

Бях оставила другите във „Водното конче“ да играят и се бях прибрала вкъщи. Нощният въздух тежеше след горещия ден, беше рядко топла лятна вечер. Беше грях да не я прекарам в пиене.

— Аз съм вещица със студено сърце, непробиваемо за тайнствата на любовта — казах аз.

Сълзи напълниха очите ми и се търкулнаха по бузите ми. Докато ги изтривах, усетих ръката на Хюго на рамото си. Облегнах се на него и отпуснах глава на коляното му.

— За какво говориш? — попита той, като отмести кичур коса от лицето ми. — Не става дума за любовните романи, нали?

Поклатих глава.

— Яла ли си тази вечер?

Хванах се за стомаха. Болеше ме от глад. Но исках да усещам болката още малко.

Седяхме там в пълна тишина, а Хюго ме галеше по гърба, все едно бях шестгодишно дете и си бях ударила палеца.

— Когато бях на двацетина години — каза той, — прекарах няколко години в Париж. Добре де, последвах една жена в Париж. Тя напусна града, но аз останах.

— Тази история ще завърши щастливо, нали? Имам нужда от щастлив край.

— Да, там се влюбих в друга жена.

— О, добре.

— По-възрастна. Омъжена. С две деца.

— За бога, Хюго.

— Срегнахме се в „Мелоди График“, магазин за канцеларски стоки на улица „Пон Луи-Филип“. Не можех да спра да мисля за нея. Всеки ден ходех там с надеждата, че ще я видя отново. Един ден погледнах в книгата за клиенти, като си мислех, че може да е оставила името си вътре в деня, в който я видях. Докато разлиствах книгата, видях съобщение. „Чакай ме в «Ла Винчи»“. Знаех, че го е оставила тя. Това беше ресторант в латинския квартал. Обаче датата беше отпреди два дни. Бях я изпуснал. Отидох в ресторанта и попитах за нея, но там не знаеха нищо за жената, която търсех. Бях отчаян. После един ден се разхождах из някакъв парк, който въобще не беше близо нито до магазина, нито до ресторанта, когато я видях. Седеше на една пейка и четеше роман на Джон льо Каре. Седнах до нея. И всичко започна оттам.

— Станали сте любовници?

— За няколко месеца. Оставяше ми съобщения в книгата за клиенти на магазина за канцеларски стоки къде да се срещнем. Тогава нямах никакви пари. Мисля, че тя харесваше точно това. И маниерите ми на типичен мъж от Айдахо. Обаче един ден общенията спряха. Ходех в магазина всеки ден, а понякога по няколко пъти на ден. Собственикът на магазина ми каза веднъж: Спри да задаваш толкова много въпроси и се послушай за отговорите. Време е да се прибереш вкъщи.“

Чаках Хюго да добави още нещо, големият финал. Той обаче просто си седеше тихо до мен.

— Не че не оценявам, че сподели с мен личната си драма, Хюго, но се чудя как тази малка история трябва да ме накара да се чувствам

по-добре.

— Извинявай — отвърна той. — Това ли трябваше да правим?

— Нямах си и идея колко си зле в това отношение — казах му аз.

— Това не ми е точно силата. Обикновено, когато някоя жена е нещастна в мое присъствие, правя неща, които ние с теб не правим.

Изправих глава и го потупах с ръка, натежала от алкохола, по коляното, което ми служеше допреди малко за възглавница.

— И защо така? Не, че ти отправям покана. Обаче ти се държиш като Казанова с всеки друг, който има вагина и все още диша.

Устата му се разтегна в усмивка. Протегна ръка и ме щипна по брадичката.

— Ти си просто много, много ценна за мен.

Усетих, че след малко наистина ще се разрева, а не исках да плача. С толкова много бърбън в мен, щеше да боли. Отново положих глава на коляното му.

— Не се харесвам — казах аз.

Той ме погали по главата.

— Тогава ще ми се наложи да те харесвам и за двама ни.

Споделих му за караницата ми с Раджит. След като му разказах всичко, Хюго се изправи и ми подаде ръка. Отидохме в апартамента му и скоро нудълите, които бях изяла, се просмукаха от бърбъна на Хюго. Той ме зави през раменете с едно избеляло одеяло на лосове от времето, когато е бил бойскаут в Айдахо.

— Донесох ти подарък — каза той.

Подаде ми една книга с твърди корици, малък формат. Още един от романите на Уейвърли „The Tale of Old Mortality“. Беше част от същата поредица, която четеше вече от седмици. Изданието беше от 1898 г., а шрифтът беше в горскозелено и закачливо златно.

— Отвори я — каза той.

От вътрешната страна на предната корица пишеше: „*Бети Валънтайн, Пета улица 514, Индиана Сити, Айова*“. Буквите бяха издължени и тесни като фигури от картина в стил артдеко, а под името ѝ имаше училищна програма и списък на оценките ѝ по всеки предмет. Бети не е била отлична ученичка. Но пък е била талантива художничка. На следващите страници имаше рисунки с молив на млади жени с дълги вълнисти коси, които се бяха навели към

балетните си пантофки. Всяка от рисунките носеше заглавие: „Екзерсис А“ или „Никога няма да се справя с това“. На тези страници тънките им ръце и крака се огъваха на всички страни, неподвластни на гравитацията. А на страницата с копирайта беше нарисувала лицата на приятелите си около годината: 1897. Дарлет с огромни очи и червени като роза устни, Розета — с къдрица, която се спускаше покрай челото ѝ, Лодоак, с къса прическа и с панделка, Ямтия, с бенка на лицето, и Рикардо — със заострена брадичка и бакенбарди. А на празната страница срещу предговора Бети беше изоставила нежните пируети и беше нарисувала хористка, която стоеше сама на позлатена сцена с кадифени завеси, костюмът ѝ беше на гърба с дантела, беше вдигнала единия си крак с обувка на високо токче, а с една ръка държеше високо над главата си шал „Боа“, който закриваше лицето ѝ.

— Защо точно романите от поредицата „Уейвърли“? — попитах аз. — Чудя се през цялото време.

— Искях да ги прочета от доста време — отговори той. — Сега сякаш най-накрая им дойде времето.

— Благодаря — казах аз, като държах затворената книга в ръце. — Красива е.

Останахме така в тишината за известно време и слушахме как Майлс Дейвис свири *Вуе Вуе Blackbird* все едно някаква жена беше изтръгнала сърцето му и го беше прегазила с огромен бин кадилак. А това ме накара да си спомня за един друг разбивач на сърца.

— Откъде ми е познато това име Нимю, между другото? Тази мисъл не ми дава мира.

— Мерлин — отговори той все още със затворени очи и със сплетени пръсти на ръцете зад главата си. — Откраднала всичките тайни на стария нещастник, после го затворила в една пещера, където полудял. Обаче бил толкова влюбен, че не му пукало.

— Боже господи, Иисусе Христе. Кой, по дяволите, кръщава детето си на такава жена?

— Това е просто името ѝ в ОТА. Обществото за...

— Творчески анахронизми. Да, чух за него. Как така знаеш толкова много по тази тема?

— Всичко започна в Бъркли в края на 60-те...

— Предполагам, че е намесена някаква жена.

— Роксан дьо Бувоар — сама си беше дала това име. Срегнах я на лекция по физика. Тя придаде съвсем ново значение на термина „квантово заплитане“ — въздъхна Хюго.

— Моля те, спри, умолявам те.

Той се разсмя и аз след него. Беше непоправим, когато станеше дума за жени — оценяваше красотата на всяка, въпреки че напоследък бях забелязала спад в броя на жените, които идваха в книжарницата да го търсят и които питаха за него и за другите жени. Не можех да си представя, че Хюго е изгубил чара си. Земята щеше да започне да се върти в обратна посока, преди това да се случи. Обаче нямаше повече посещения от г-ца Порша. Дори и госпожа Калън изглежда стоеше настрана.

— Това няма да свърши добре, нали? — попитах го аз. — Имам предвид Фредерик и Нимю.

— Не, няма, ще го удари като товарен влак. Всеки момент.

— Предполагам, че нищо не можем да направим, за да го предотвратим.

— Нищо — Той се прозина, протегна ръце над главата си и изви гръб. В този момент много ми заприлича на Грендел.

Целунах го по гладкото теме, когато станах да си ходя, и му казах, че ще се видим в книжарницата на следващия ден. Опитах се да му върна одеялото на лосовете, но той поклати глава да го задържа. Точно когато стигнах до вратата с навитото одеяло под мишница, думите излязоха от устата ми сами, преди да мога да се спра:

— Какво ще кажеш да си имаш бизнес партньор във „Водното конче“?

Вечерта на срещата на ЧКАЖМСД във „Водното конче“ книжарницата ехтеше от женски смях. Хюго обикаляше из предната част и с една ръка предлагаше фурми, обвити в прошуто, а с другата сипваше вино. Вълни от шепот и сподавен кикот го следваха, докато той се придвижваше от група на група. Беше безкрайно доволен, че са се събрали толкова много красиви и умни жени по едно и също време в книжарницата и мисля, че ЧКАЖМСД беше също толкова доволен от него. Може би се бях докоснала до представата на Хюго за рая, въпреки че беше атеист.

Срещнах погледа на Ави, която вдигна чаша за на здравица. Седеше на един от столовете, взети на заем от близкото погребално бюро. Подготовката ни за тази вечер беше като организирането на инвазия на детска градина в сладкарница. Енергично почистване на прахта, минаване на пода с прахосмукачка, а точно преди срещата — стратегическо поставяне на един фикус, който бяхме взели от „Къпа Джо“, върху някакво странно петно на килима. Хюго беше домъкнал и масичката, която майка ми ми беше изпратила в деня на първата ми сбирка с ЧКАЖМСД. Изглеждаше толкова на място между двете кресла, че се зачудих защо не съм се сетила по-рано да я донеса.

Стоях от страни и си мислех колко прекрасно е, че се намирам точно на това място. Дори и Джейсън не можеше да ми развали настроението, въпреки че, ей богу, опитваше се с всички сили. Появи се до мен с една висока жена от миналата сбирка, която си спомних, че се казва Карън. Беше облечена в черно от главата до петите, като изключим перлите от Таити, омотани около врата ѝ, и един диамантен пръстен, достатъчно голям, че да обърка въздушния трафик, ако в него се отрази светлина.

— Тъъ, твоята приятелка тук се интересува от един роман за викинги — каза Джейсън с тих глас.

— Звучи ми по-скоро да е в твоята област — отвърнах аз със също толкова нисък глас, като наведох глава към него.

— Предложих ѝ „Гренландци“ — каза той.

— Чела съм я — добави Карън.

— Обаче тя казва, че търси нещо по-пикантно.

— И с по-малко природни описания — допълни тя.

— Така че, такава — продължи Джейсън, повдигайки рамене, — мисля, че може би е повече в твоята област.

— Разголени мъже на корицата? — попитах я аз.

— Ти си страхотна — отвърна тя, като чукна чашата си за мартини в моята, което беше странно, защото не помнех да съм донесла чаши за мартини, камо ли пък водка. Но като се имаше предвид колко голяма беше чантата ѝ, можеше спокойно да носи вътре цял бар.

— Сандра Хил — казах на Джейсън и посочих към раздела с любовни романи. Той ме изгледа с празен поглед. — Онзи ден тъкмо

получихме екземпляр на „Хладният викинг“. Върви. Няма да хванеш срамни въшки, обещавам ти.

Карън се обърна да го последва, обаче погледна назад към мен през рамо:

— Как да не обичаш мъже, които разбират от книги?

Тръгна с полюшване на бедрата и леко се разтревожих, че съм пратила Джейсън в задната част на книжарницата сам с нея.

С крайчеца на около си видях как някаква сянка се стрелна по пода. Когато се обърнах да видя какво е това, осъзнах, че Грендел тича покрай купчините книги с шала, който бях видяла Ави да прибира в чантата си по-рано. Шалът се влачеше след него като пелерината на някой зъл магьосник. Минаха ми много мисли през главата. Можех да се направя, че не съм го видяла. Ави пък можеше да забрави, че го е донесла. Или пък Грендел щеше да го разкъса на малки парченца и после да ѝ го поднесе като подарък, точно когато си тръгва. Тръгнах след него.

Успях да зърна как Грендел завива зад един ъгъл. Когато го последвах, вече беше изчезнал. Обаче имаше една скърцаща стълба, опряна на рафтовете до стената. Най-горе на стълбата видях крайчето на шала на Ави, който висеше от малката пролука между две купчини с книги.

Макар и със страх какви опасности дебнат пред мен, започнах да се катеря към леговището на Грендел. Отгоре се чу ръмжене, достатъчно силно, че да ме накара да вдигна поглед. Две зелени очи се бяха вперили в мен от тъмната дупка между книгите. Нямах да ми е лесно.

Вече бях преодоляла първите две стъпала, когато забелязах някакво движение с периферното си зрение. Обърнах се и видях как Раджит идва към мен по пътеката между книгите.

— Не мислиш да се качваш по това нещо, нали? — попита той.

Не го бях виждала повече от седмица, откакто си тръгнах от къщата му. Бях много заета покрай организацията на тази среща, защото исках да се разсея и да не мисля за него. Сега обаче трябваше да се хвана здраво за стълбата, за да не ми се подкосят краката. Тъкмо си беше взел душ. Влажната му коса беше пригладена назад, няколко изсъхнали кичура падаха върху лицето му. Изкушението да ги пригладя беше голямо.

— Трябва да се добера до горе — казах, посочвайки към скривалището на Грендел.

— Ще държа стълбата — отвърна той.

Започнах отново да се катеря, а Раджит се пресегна от двете ми страни, за да задържи стълбата. Усещах мириса на сапун по кожата му.

— Не знаех, че сте организирали парти. Не исках да те притеснявам, но Хюго каза, че едва ли ще имаш нещо против.

— Нямам нищо против — казах аз и се пресегнах към шала.

Ниско гърлено ръмжене се разнесе от дупката и аз отдръпнах ръката си.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита той.

— Може просто да й купя нов шал. Сигурно не струва повече от заплатата ми за шест месеца, как мислиш?

Обърнах се на стълбата и слязох надолу, като попаднах право в ръцете му. Опитах се да се престоря, че не усещам дъха му през тениската си.

— Извинявай за онзи ден — каза той.

Щях да го попитам какво точно се случи, но не исках да усети болката в гласа ми.

— Всичко се променя и то толкова бързо — продължи той. — Преди няколко седмици пуснах за продажба жилището си, после реших да отида в Амстердам за известно време и да чиракувам в магазинче за стари колела там. Да пътувам. Може би след време да се върна отново тук и да си отворя мой собствен магазин. Сега обаче не мисля, че искам това. Или поне не искам да напускам града.

Заля ни вълна от смях от партито и чух, че някой ме вика. Нямахме много време на разположение.

— Защо я взе? — попитах го.

— Цялата тази история с Хенри и Катрин — започна той, гледайки ръцете си, които все още държаха стълбата, — излезе извън контрол.

Свали раницата от рамото си и извади отвътре книгата. Миришеше на кожа от новата подвързия, която й беше сложил, и всички страници бяха залепени.

— Заблудих се — каза той, подавайки ми книгата. — Щях да ти оставя бележка в нея. Мислех, че ще е романтично.

— Не искам да сме като тях — казах му.

— Знам, разбирам. Увлякох се по тяхната история. Същото е като с форумите в интернет, дискусиите, игрите. Хората си казват какви ли не неща. Представят се за някого друго и тези измислени личности ги обсебват.

— Като това да се влюбиш в Кървав елф от света на *Warcraft*? — попитах аз.

— Да, нещо такова. Чувството е освобождаващо. Не позволяваш на реалния свят да ти диктува кой си ти. Разграничаваш се от човека, който другите смятат, че си, и можеш да бъдеш истинското си аз.

— Или истински елф.

— Не искам да сме като Хенри и Катрин — продължи той. — Искам да сме си Раджит и Маги. Искам да съм в този свят. С теб.

Чух, че отново някой ме вика от предната част на книжарницата, и знаех, че след няколко минути ще съм сред гостите си, ще пия вино и ще говоря за книгата, а този момент с Раджит ще е в миналото. Впих пръсти в тениската му, придърпах го към себе си и го целунах. Първоначално беше лека целувка за благодарност, изпълнена с облекчение. Обаче имаше и още нещо. Прегърнахме се по-силно, опрени на стълбата, и усетих как клетките ми се разпръскват из въздуха като конфети.

9

ОБИКОЛКИ

Оставих сърцето си върху тези страници.

Катрин

Бавно отворих вратата на апартамента си, защото не исках скърцащите панти да събудят Раджит, но те не издадоха и звук. Приборите от вечерята бяха измити и наредени на сушилника, в хладилника имаше студен чай и мариновани пържоли, а най-хубавото от всичко — чиста баня. Сърцето ми прескочи няколко удара с невъздържаната радост на жена, на която не ѝ се налага да чисти собствената си тоалетна. Майка ми можеше да си задържи трикаратовите диаманти. Нищо не говореше за истинска любов повече от искрящобял порцелан и под, от който се разнася лекият мирис на препарат за чистене. Беше приготвил храна. Беше почистил. Беше смазал пантите на вратата. Просто един нормален мъж искаше да направи приятелката си щастлива. С тази мисъл замръзнах в коридора и се заслушах в лекото похъркване, което идваше откъм спалнята ми. Отново ли имах гадже?

Не бяхме говорили, след като Раджит дойде вкъщи вечерта след срещата на ЧКАЖМСД. Спа почти през всичките три дена след това, а в кратките интервали, когато беше буден, бяхме прекалено заети да наваксваме със сдобряващ секс, за да обсъждаме по-духовните измерения на нашето събиране. Не го бях питала колко време мисли да остане. Незнанието беше доста освобождаващо. Бях решила да не задавам въпроси. Ако попитах нещо, това щеше да доведе до вземане на решения, които пък от своя страна щяха да изискват предприемане на действия. Не бях подготвена за нещо толкова неизбежно.

Облегнах се на вратата на спалнята и загледах как Раджит спи, свил дългото си тяло под меката бяла завивка. Никога преди не го бях

виждала толкова неподвижен. Винаги изглеждаше динамичен, никога не беше спокоен, леглото беше като похитено гнездо на сутринта след него. Сега обаче лежеше на същото място, където го бях оставила преди девет часа. Излъчваше хипнотично спокойствие. Усетих, че дишам в неговия ритъм — изпълвах докрай дробовете си с въздух, както по време на сън, докато дългите слънчеви лъчи на късния следобед огряваха стаята. *Да те дишам, да станеш най-важна за мен.*

Когато се върнах вкъщи първия ден, в който той остана при мен, открих в ъгъла на спалнята две торби от „Мейсис“ с няколко тениски, дънки, къси панталони, чифт мъжки кожени сандали и боксерки. Държеше ги там: чистите дрехи в една торба, мръсните в друга и никога не ме помоли за шкафче или за място в гардероба. Не знаех дали се притеснява, че ще ми се натрапи, или искаше да е готов за бързо оттегляне, ако се наложи. Беше пътешественик, който не се притесняваше да загуби багажа си и „ставаше част от местните“, където и да отидеше. Може би това бях аз за него — неговата крайна точка.

Когато стигнах до леглото, съблякох евтината си рокля и се мушнах между чаршафите, които се оказаха съвсем чисти. Притиснах се към гърба му, усещайки топлината от съня му върху гърдите си. Той въздъхна и доплува до повърхността, далеч от сънищата си. Пресегнах се и го погъделичках по косъмчетата, които започваха точно под пъпа му и се насочваха надолу.

— Върнала си се — каза той.

— Тъкмо се прибирам.

— Приготвил съм пържоли.

— Видях. И изстуден чай.

— Сложих и захар.

— Както повелява Господ — притиснах се плътно към него.

— Имаш нездрава връзка с изстудения чай, знаеш ли?

Целунах го между плешките и насочих ръката си още по-надолу, където усетих как става твърд под пръстите ми.

— И банята е изчистена.

— Бяха джуджетата. Шумни малки дяволчета. Постоянно пускаха водата на тоалетната и се кикотеха.

Обърна се по гръб и ме целуна. Целувките му бяха по-различни от първата ни нощ — бяха по-чувствени и по-дълбоки. По-различни от

всички други целувки, които бях получавала. Бяха като това да се върнеш в град, където си живял, където всичко ти е познато, но не можеш да разбереш накъде води новата магистрала.

— Липсваше ми — прошепна той и ме целуна по врата.

Нямах представа дали има предвид този ден или времето, докато бяхме разделени. *Не мисли прекалено много, напомни си, остави нещата да се случват.* Насочих ръката му към гърдата си и устата му я последва. Обвих ръце около главата му, извих гръб и се притиснах още повече към устните му, усещайки, че това никога няма да ми е достатъчно. Премести се надолу между краката ми. Усетих косата му, мека като перушина, по вътрешността на бедрата ми. Разсмях се. Той прокара ръка нагоре по тялото ми и аз я хванах, преплетохме пръсти и пристиснахме длани една в друга, а аз с изненада открих, че това беше по-интимно от всичко друго.

Затворих очи и се потопих в удоволствията, които ми доставяше езикът му, и се опитах да не обръщам внимание на тънкото гласче в главата ми, което се чудеше кога ще дойде краят на връзката ни. Той се върна отново върху мен, целувайки ме, и аз усетих собствения си вкус, вкуса на най-интимната си част, върху устните му.

Единствената велика книжарница, която някога е съществувала, се казва Shakespeare and Company. Създадена в Париж през 20-те години на XX век, тя е затворена по време на нацистката окупация през 1941 г., когато, както се говори, собственичката Силвия Бийч отказала да продаде последното си копие на „Бдение над Финеган“ на немски офицер. Мис Силвия била лепилото, което споявало Изгубеното поколение. Торнтън Уайлдър е посещавал Shakespeare and Company, както и Ф. Скот Фицджералд и Гъртруд Стайн. Ърнест Хемингуей пише за мис Силвия и нейната книжарница в „Безкраен празник“. В Shakespeare and Company книгите се продавали и заемали срещу скромна такса за членска карта, а писателите гравитирали около нея. Мис Силвия подхранвала егото и душите им, а понякога им осигурявала покрив над главата в малката стая на горния етаж. Тя финансира първото издание на „Одисей“ на Джойс, като взема предварителни поръчки от свои приятели и редовни клиенти от цяла Европа. И въпреки че отказва да участва в издаването на „Любовникът

на лейди Чатърли“ — тя не смята, че това е най-добрата творба на Лорънс, а и не иска да си навлича славата на издател на еротична литература — мис Силвия продава романа в Shakespeare and Company, когато е забранен в Англия и САЩ.

Хюго беше окачил снимка на мис Силвия зад касата на „Водното конче“. На нея тя беше застанала на прага на Shakespeare and Company заедно с Джеймс Джойс. Понякога се чудех какво би си помислила за „Водното конче“. Представях си я седнала до Хюго зад витрината, развеселена от енергичните ми опити да направя „Водното конче“ приятно за гугъл поколението.

Дните ми минаваха горе-долу по следния начин. Отварях книжарницата около девет. Пиех евтиното си кафе от „Къпа Джо“ и изнасях масите с най-евтини книги пред книжарницата — те привличаха минувачите вътре. Около десет, когато се появяваше Хюго и правеше чай, идваха няколко клиенти и Хюго им помагаше, докато аз се опитвах да намеря място на книгите, които бяхме получили предния ден. Хюго обикновено оставяше кръстословицата от „Ню Йорк Таймс“ на тезгяха при касата и я решаваше през целия ден, а клиентите му помагаша с предложения. Около 12:00 ч. се появяваше Джейсън, а аз си вземах дълга обедна почивка, така че да издържа до десет вечерта, когато затварях. Следобедите бяха доста по-натоварени, постоянно имаше поток от хора до времето за вечеря, когато „Водното конче“ направо се препълваше. Имахме нужда от поне още двама души, които да помагат в книжарницата, но двамата с Робърт се съгласихме, че трябва да натрупаме повече капитал, преди да наемем още един човек. А междувременно книгите продължаваха да идват и да си отиват.

Аз не бях единствената, която правеше промени в книжарницата. Откакто бях разчистила мястото около витрината, Грендел започна да спи следобед точно там, така че Хюго сложи книги за котки около местенцето му при витрината. Джейсън пък имаше една висока купчина с книги, която отказваше да премести и я наричаше „моят проект“. След като за втори път подредих сектора с любовни романи благодарение на Джейсън, започнах да подреждам падащата купчина книги с твърда подвързия до касата. Дори и Ави даде своя принос, като ни подари табелка, на която пишеше „Отворено“, каквато използвали в любимия й магазин за бонбони в Лондон. „О“-то беше отделено от другите букви и се въртеше, така че, когато го обърнеш човек, от

другата страна пишеше „За“. Всяка вечер обръщаме „О“-то, за да изпишем „Затворено“.

Докато седях на пода и отделях Хенри Джеймс от Джеймс Патерсън, мис Силвия ме гледеше отгоре с пронизателния поглед на човек, който знае истината. Мис Силвия беше отказала да издаде „Любовникът на лейди Чатърли“ по няколко причини, но основната е била, че не е имала средствата. Книжарниците са магазини и като всички други магазини имат нужда от приход, за да оцелеят. „Водното конче“ също като Shakespeare and Company балансираше върху тънко въже на огромна височина, а аз бях тази, която тичаше из цирковия манеж с мрежа за пеперуди.

— Ти ме помоли да не ти пращам повече мебели — каза майка ми.

Седях сама в задния двор със синята си пластмасова чаша, пълна с бърбън, и гледах през прозореца как Раджит чете книга в леглото ми.

— Да, така е, но сега е различно. Ще ми изпратиш ли кресло? Знам, че не е същото, когато те моля, и вече няма да ти е забавно, но все още имаш нужда да ми пращаш мебели, а аз пък имам нужда от ново кресло.

— Пияна ли си?

Погледнах дъното на чашата си.

— Все още не, а ти?

Подрънкването на ледени кубчета в стъкло бяха единственото, което чух вместо отговор. Майка ми отново беше сама в тишината, която трябваше да се запълни. Помислих си за Раджит вкъщи, сам в леглото ми. Знаех, че трябва да й кажа за него, но исках да го задържа само за себе си още мъничко.

— Мамо, обичаш ли още татко? — попитах я и в същия момент съжалих, че зададох този въпрос.

— Разбира се, че го обичам. Той се ожени за мен, нали така? Даде ми дете, красива къща, всичко, което исках.

— Да, майко. Разбира се, че е така.

— Намери какво да питаш майка си. Какво ти става?

— Извинявай. Беше грубо от моя страна.

Зачудих се дали е облечена с домашната памучна синя рокля, която се отваряше отпред, онази, която носеше само когато баща ми не беше вкъщи.

— Какво точно кресло искаш?

— Кресло, което да е удобно за четене. И да не си личи, ако се изцапа. И един лампион за под, ако не те затруднявам много. Ще ти дам адреса.

— Знам адреса ти, Маргарет-Виктория.

— Не е за вкъщи.

— Какво си намислила пак сега?

10

СЛАДКАТА ТОЧКА

Нашите несъвършенства ни правят още по-достойни за любов.

Хенри

Джейсън стоеше на платформата при витрината на „Водното конче“ и зяпаше новото кресло, което бях сложила между двете стари. Наведе се и подуши плата — все още миришеше на найлоновата опаковка, която куриерът беше махнал тази сутрин. Беше перфектното кресло за четене. Достатъчно широко, за да се свиеш на него, но не чак толкова, такова, че да можеш да опреш ръце на облегалките отстрани и да държиш спокойно и под правилния ъгъл книгата си. Цветът му беше жълтеникав, топъл, като на жито, с лек десен, който щеше да скрива всякакви следи от разлят чай или други напитки. Беше наистина красиво кресло. Майка ми се беше справила отлично.

Когато Хюго ми каза, че ще говори с Джейсън за това, че ще ставам съдружник в книжарницата, се притесних не на шега. Въпреки че двамата с Джейсън вече се разбирахме, примирието ни беше крехко. Едно е да сме колеги, но съвсем друго — да съм му шеф. После обаче ми дойде идеята да помоля майка ми за помощ. Най-накрая имахме три кресла в книжарницата. С един куршум, два заека — Джейсън беше щастлив, майка ми — също.

След продажбата на „Аргонет“ акциите ми не струаха много, но бяха достатъчни за Хюго и Робърт, счетоводителят супергерой. Не споделих на Раджит за това. Също така не говорих нито с Ави, нито с Дизи. Беше хубаво да взема това решение съвсем сама. Откакто станах съдружник на Хюго, чувствах, че съм си намерила мястото. Чувствах се преродена, нова. Отново правех нещо с живота си.

След като за втори път подуши Дамаската, Джейсън се обърна и бавно настани кльощавото си четирибуквие на фотьойла. Друсна се леко нагоре-надолу, а после се облегна назад в меките дълбини на креслото, като се опитваше да не изглежда прекалено доволен.

— Значи Хюго вече е говорил с теб за това, че ставам партньор в книжарницата — казах аз, като седнах до него.

— Да не би да искаш благословията ми? — повдигна рамене той.

— Не, аз съм партньор вече, независимо дали ти харесва, или не.

— Значи не се опитваш да ме подкупиш с това кресло? — попита той.

— О, подкуп е. Не очаквам да си много радостен от факта, че ставам партньор. Но така се опитвам да намаля щетите и да предотвратя насилието.

Отпусна се на креслото и придърпа коленете си нагоре, така че седна с кръстосани крака. Протегна ръце напред. Появи се и Грендел и се отърка в креслото, мъркайки.

— Ще ми повишиш ли заплатата? — попита той.

— Ако продажбите се покачат с 10 процента през следващите три месеца, може да говорим.

Изглежда беше доволен от този отговор. Отвори някаква книга и започна да чете, а аз отидох до касата, за да прегледам едни сметки и да ги дам на Робърт, когато дойде на следващия ден. Щях да повиша заплатата на Джейсън. Беше си го заслужил. Научната фантастика и фентъзито държаха книжарницата на повърхността. Някой ден може би щях да си повиша и собствената заплата, но дотогава надницата на Джейсън от 12,50 долара на час щеше да бъде по-висока от моята.

Звънчето над вратата звънна, аз вдигнах поглед и видях познатите, навити като дълги макарони, къдрици на Глория. Този вторник обаче не беше сама. Един мъж вървеше след нея. Не беше много по-висок, косата му беше малко по-сива от нейната, а очите му бяха почти затворени и гледаха в нищото. Беше сляп. Тя отвори вратата с дясната си ръка, а с лявата го водеше. Той носеше нейната платнена чанта.

— Добро утро — казах аз, като се надявах да ни запознае, но тя ме изгледа лошо както винаги.

Сплете пръсти с пръстите на мъжа и придърпа ръката му близо до тялото си, като се отправи към рафтовете с книги.

Огледах се наоколо. Джейсън все още се опознаваше с новото си кресло. В предната част на книжарницата беше тихо. Последвах Глория навътре сред книгите.

Беше вторник, така че щеше да е при мистериите. Стоях на разстояние от тях, като вадох книги оттук-оттам и ги разглеждах. Казах си, че правя това, което харесваше Хюго — докосвах книгите, но всъщност единственото, за което можех да мисля, бяха Глория и съпругът ѝ — сигурна бях, че този мъж ѝ беше съпруг.

Докато преглеждаше рафтовете с книги, тя му каза нещо тихо, така че само той я чу и се засмя. Не можех да си спомня да съм чувала Глория да казва каквото и да било и със сигурност не можех да си представя да каже нещо забавно. Може би обаче ние показваме истинското си аз само на хората, които ни обичат. Имаше нещо в приглушения му смях и в това как засия лицето му. Беше техният смях, когато бяха само двамата. Щом тя се изправи с две книги в ръка, той протегна ръка към лицето ѝ. Пръстите му намериха бузата ѝ, тя ги погали разсеяно, все едно това ѝ беше навик. Малкият жест на нежност беше като дишането или храната, основна и най-важна нужда.

Да станеш най-важна за мен.

Натрапвах се, заради това се обърнах леко засрамена, че ги шпионирам, но и малко по-щастлива, защото щом ги видях, и вече знаех, че дори и безмълвната и начумерена Глория може да е голямата любов на някого.

Тази нощ не можах да заспя. Лежах в леглото до Раджит и слушах как леко похърква. Светлината от фаровете на преминаваща кола заигра по стените през тънките пердета. Върнах се в моята половина от леглото и се опитах да си намеря място. Само преди час се бях сгушила с гръб към Раджит, той ме беше прегърнал, а зъбите му нежно докосваха кожата ми между плешките, краката ни бяха оплетени като клонките на жасмин, полюшван от вятъра.

Опознавахме се с Раджит и вече свиквахме един с друг, надграждахме знанието, което бяхме получили от други любовници, бяхме в деликатната фаза преди онзи момент, когато вече си казвате: „ако започнем, може би ще ни се прииска да правим секс“, или „така и така сме будни, защо да не пробваме“; преди момента, когато се

усещате, че не сте правили секс от дълго време. Сексът с Раджит беше забавен и ме правеше щастлива и сега, докато лежах отново притисната до него, за момент си представих, че винаги ще бъде така. В същото време обаче задушавях всякакви надежди за щастлив край. Нашата връзка щеше да приключи. Нямахме как иначе. Алтернативата беше още по-немислима.

Това, което не ми даваше мира и ме държеше будна, беше моментът след секса. Лежахме един срещу друг. Беше положил глава на ръката си и галеше бедрото ми с другата. Гледаше ме право в очите, а аз се удържах да не кажа нещо по навик, да не се пошегувам, да наруша тишината и да сложа край на този миг. Гледахме се, не се наблюдавахме, не си хвърляхме по някой поглед между хапките на вечеря, не говорехме, не мислехме за следващите си реплики. Гледахме се един друг и очите ни не казваха нищо и в същото време казваха всичко. Усетих как една дума се заформя на езика ми.

Любов. Тази дума сякаш премина през цялото ми тяло. Любов. Можех да я произнеса точно в този момент. Можех. Това не означаваше завинаги. Хората се влюбват и разлюбват. Връзката ни не беше по-различна. Щеше да има едно недоизказано „засега“ в края на изречението. Той щеше да го разбере. Усещах вкуса на думите, усещах вкус на морска сол от разстоянието, което бяха пропътували през живота на други хора, за да дойдат при мен. Аз обаче стиснах устни, защото знаех, че и най-малката въздишка щеше да ги накара да се търкулнат от устата ми. Не можеш да поправиш наново счупеното, беше написала Катрин на Хенри. Това, което си казал, не може да се забрави. Така че не казах нищо. Но желанието да го произнеса отново, се върна. Щях да му го кажа, но ръката му се отпусна и падна между нас. И така аз не успях да заспя и го слушах как похърква.

Измъкнах се от леглото и отидох в тъмната кухня. Налях си чаша бърбън, изпих я на един дъх и си налях втора. Телефонът ми иззвъня на плота и екранът светна със съобщение. Беше от апликация за бюджет, която бях свалила. „Обичаме те! А ти нас? Дай ни оценка в App Store“. Супер. Някакви анонимни инженери можеха да го кажат, а аз — не. Оцених ги с една звезда.

Почувствах го. Сигурна съм, че го почувствах. Човек ще помисли, че с хилядите романи, които съм изчала, с всички тези хора, които се влюбват, щях да съм по-сигурна в симптомите при мен

самата. Но може би това беше проблемът. Може би не бях влюбена. Може би просто правех и опитвах това, което всички вече бяха пробвали — като да отидеш да пробваш как е храната в „Чилис“.

В тихата нощ произнесох думите без глас. Аз. Те. Обичам. Не беше чак толкова трудно. Отново ги произнесох. Нищо не се случи. Все още беше тъмно и тихо, а бутилката с бърбън беше почти пълна. Промъкнах се в коридора и погледнах в стаята. Раджит спеше. Върнах се в кухнята и отново направих опит, този път обаче на глас.

— Обичам те — казах аз на нощта, а след това се затичах по коридора към стаята, за да се уверя, че не се е събудил.

Отново се върнах в кухнята, за да се упражнявам. Ставаше все по-лесно и по-лесно. Думите набираха инерция и се препъваха из устата ми като малко дете, което тепърва прохожда. Чувствах се горда със себе си. Върнах се на страницата на App Store и промених оценката си на апликацията за бюджет на пет звезди.

Пресегнах се към „Любовникът на лейди Чатърли“, която лежеше на плота. Държах книгата затворена в ръцете си като магическа топка ⁸[1], притворих очи, казах „Обичам те“ и отворих книгата напосоки.

Какво чакаме — да се превърнем в нашите най-перфектни същности, да изчезнат всичките ни белези, времето и науката да се пренаредят, за да се заличат всичките ни рани? Дали ако изчакаме повече време, преди да се срещнем, ще успеем да извлечем по-голяма доброта и задоволство от душите си? Не, хората не се влюбват в перфектното. Нашите несъвършенства ни правят още по-достойни за любов.

Хенри

Чух тихи гласове отвън. Погледнах през прозореца на кухнята и видях Хюго да седи на горните стъпала между апартаментите ни. Госпожа Калън беше в двора, облежната на дървото, и говореше тихо в мрака. Приблужи се към Хюго и отпи от чашата, която той държеше. Понечих да се отдалеча от прозореца, като си мислех да се облека и да отида при тях. Имаше обаче нещо в начина, по който Хюго я гледаше,

с отчаяние и умора, като рицар, прекарал прекалено много време в пътуване и търсене и не можеше да си спомни пътя към дома. След като си размениха няколко думи, които не успях да доловя, тя протегна ръка и нежно докосна наведената му глава. Имах чувството, че за първи път виждам двама души, които да изглеждат наистина заедно, откъснати от света.

Пуснах пердето и се върнах в леглото. Дори и след бърбъна усетих как нервите ми се напрягат. Отново и отново виждах в ума си Хюго и госпожа Калън и се опитвах да разбера на какво съм станала свидетел.

Лежах до Раджит, облегната на лакът. Наведох се към него и прошепнах в ухото му всичко, което исках да знае.

[1] Прозрачна топка, която съдържа думите „Да“ и „Не“. Разтръсквате я, задавате въпроса си и поглеждате какъв е отговорът. — Б.пр. ↑

11

СТЪКЛОТО СЕ ЧУПИ

Не може да промениш миналото. Не може да събереш в едно парченцата стъкло, след като веднъж е било счупено.

Катрин

Седях в „Пайъниър Парк“ и вдигах глава от книгата си, за да гледам хората, които вървяха насам-натам. Въпреки че жилищният комплекс през улицата беше тих — всички работещи в Гугъл вече бяха на работа и крояха как да променят живота ни из основи — паркът все още беше пълен с хора, които бързаха към офисите си с обяд в едната ръка, с телефон в другата.

Пет седмици. Толкова време ми беше отнело да събера отново парченцата от живота си. Бях тръгнала от нежеланието да призная, че прекарвам много време във „Водното конче“, и стигнах до това да съм съдружник. Преди пет седмици отчаяно преследвах Ави за помощ, за да си намеря работа. Сега двете с нея пиехме чай, който наистина става за пиене. В офиса на „Водното конче“ преглеждахме с Робърт отчетите и търсехме начини да подобрим финансовото положение на книжарницата. Преди пет седмици разговорите с Джейсън бяха толкова неприятни, колкото постоянен сърбеж на място, където не е възпитано да се почешеш пред други хора. Сега бяхме сключили примирие. Най-накрая прие сайта, който бях създадал, и се занимаваше с блога ни под псевдонима Лумокс. Отговаряше на въпроси за книги (да, имаме „Хари Потър“ на испански), за новото ни работно време (от 10,00 сутринта до 10,00 вечерта) и кого трябва да убиеш, за да се включиш в игрите в петък вечер (списъкът беше дълъг). Също така хората питаха дали сме открили нещо за Хенри и Катрин (не... пада... нула). Преди пет седмици все още бях, ако не наранена, то поне

разочарована. А сега седях под любимото си дърво на одеялото с лосове на Хюго само на няколко крачки от мястото, където Хенри е чакал Катрин, и усещах как се разтапям, защото знаех, че Раджит е наблизо.

„Пайъниър Парк“ беше на няколко преки от „Водното конче“, между кметството и библиотеката, и единственият път до него беше по странична уличка, така че можеше да разбереш за парка само ако отидеш до библиотеката за книги. На малка табела на входа му пишеше, че първоначално това място е било гробище и е било дарено от Мария Тринидад Пералта де Кастро през 1861 г. Сега обаче паркът беше изпълнен с тревни площи и преяли катерици. Имаше широки дървени пейки по пътеките и големи дъбове гледаха отвисоко на околните сгради, все едно бяха гости, които са прекалили с престоя.

Любимото ми дърво беше грамаден дъб с един клон, който висеше почти до земята и с малко помощ човек можеше да седне на него. Докато чаках Раджит и двата дюнера с агнешко, се бях опънала на едно одеяло и бях свалила обувките си, пръстите на краката ми докосваха тревата. Четях роман на Лори Колуин. (Как бях живяла досега, без да съм чела нищо от Лори Колуин?) Раджит закъсняваше, не с много, но все пак закъсняваше. *Обяд в парка?* Бях оставила бележка в джоба на дънките му миналата вечер и когато пристигнах във „Водното конче“ тази сутрин, видях едно жълто листче, закачено от вътрешната страна на раницата ми. *Да.*

Изправих се, протегнах се и тръгнах по алеята към фонтана. Фонтанът на Хенри и Катрин. *Неделя е първият ден от лятото. Чакай ме в „Пайъниър Парк“ до фонтана в 12:00 ч.* Това беше единствената бележка, която задържах само за себе си — една малка част от Хенри и Катрин само за мен.

Бях прочела отново и отново бележките, търсех някакви повтарящи се мотиви, опитвах се да открия онзи момент, когато са разбрали, че са свързани. Не можех обаче да го намеря. Все едно гледах някоя от онези модернистични картини само от един цвят и исках да изпитам всички онези емоции, които художникът е предал върху платното. Вместо това обаче виждах просто един лилав квадрат и се чувствах глупава.

Фонтанът се намираще близо до задния вход на библиотеката, в една закътана японска градинка, която беше малка, с модерно

излъчване (без надничаци херувимчета, слава богу). Тръгнах по чакълестата пътека около нея. Това беше мястото, където Хенри се е срещнал с Катрин през онзи първи ден от лятото, във времена, когато мъжете са ходели облечени с костюми и шапки на бейзболните мачове, а жените са си слагали перли следобед и са ходели с малки чантички и бели ръкавици. Представих си Ван Джонсън в ролята на Хенри... не, по-скоро Монтгомъри Клифт, как крачи неспокойно напред-назад и се опитва да не гледа часовника си постоянно. Една жена се приближава към него и той се надява, че тя ще спре при фонтана и най-накрая ще се открият с Катрин. Опитва се да не зяпа, да не се хили, да не изглежда като глупак в това малко градче, поне не и докато не се увери, че това наистина е тя. Една по една обаче жените го подминават и той ги изпраща с поглед и докосва шапката си. После Елизабет Тейлър от слабия си период се появява иззад ъгъла и той разбира. И двамата разбират. Първоначално са срамежливи, защото вече са разкрили толкова много от себе си и губят смелостта, която им дава анонимността. А после той взема ръката ѝ в своята и нищо не остава недоизказано.

Зачудих се дали има нещо останало от тях по земята, по която са ходили в парка. Може би можех да организирам археологически разкопки. Щях да открия ДНК доказателства, които да изследваме със суперкомпютър, един от онези измислени компютри във филмите, които правят невероятни изчисления и логически връзки, за да може героят да получи данните, които му трябват. Щях да навържа данните и да дам на последователите на „Водното конче“ това, което искаха.

Само че аз не исках да знам какво се е случило с Хенри и Катрин. Исках истината за тяхната съдба да се изгуби в морето като бутилка с писмо. Те не бяха герои от някой от моите любовни романи с меки корици. Имаше голяма вероятност, ако са се срещнали тогава, сега да ближат раните си от години, изпълнени с предателства — някои малки, други големи. Въпреки здравия разум, се надявах, че са се справили и са намерили щастие заедно.

Тръснах глава, за да се опитам да прогоня тези мисли. Раджит. Раджит. Това бяхме двамата с него, не родителите ми, не Хенри и Катрин, не аз и Брайън. Това бяхме аз и Раджит. Съсредоточих се върху звука от водата, върху това как тя блещукаше на слънцето. Бавно заобиколих фонтана, като повтарях тихо имената ни, съсредоточавайки

мислите си върху това, което беше от значение. Маги и Раджит. Маги и Раджит. *Ние решаваме кои да сме*, беше ми казал той. *Само ние двамата сме от значение.*

След като заобиколих фонтана и се върнах отново в предната му част, усетих, че горещината ми се отразява. Наведох се, потопих ръка във водата и си напръсках лицето. И тогава видях малката табела.

ПОДАРЪК ОТ ИВАТА, ЯПОНИЯ,
ГРАД ПОБРАТИМ НА МАУНТИН ВЮ.
ФЕВРУАРИ 2009 г.

Изправих се. Сигурно не бях прочела правилно. Беше горещо, а аз се бях навела. Сигурно съм била леко замаяна. Наведох се пак към табелата и я прочетох, отново и отново.

ФЕВРУАРИ 2009 г.

Февруари 2009 г.? Преди пет месеца? Това сигурно беше само датата на посвещението. Фонтанът трябва да е бил тук от по-дълго време, десетки години, за да се срещнат Катрин и Хенри при него. Огледах го по-отблизо. Гранитът изглеждаше съвсем нов, плочките по земята също бяха нови, нямаше мъх и почти никаква мръсотия. Забелязах малка черна жица, която стигаше до задната част на фонтана. Проследих я е поглед до един соларен панел в храстите, който сигурно хранваше помпата. Фонтанът беше нов.

Помощ. Имах нужда от помощ. Наблизо минаваше една жена в униформа на „Градски паркове“ и се подпираше с пръчка за събиране на боклуци. Носеше шапка с широка периферия, под която се подаваше сребрилата ѝ коса и обрамчваше лицето ѝ във формата на лале. Беше с розово червило. Имаше бадж на тениската, на който пишеше „Парков лесничей доброволец“.

— Извинете ме — извиках след нея, а тя се обърна усмихната. — Можете ли да ми кажете от колко време е тук този фонтан?

— Мисля, че от няколко месеца — отвърна тя. — Церемонията по откриването беше много хубава. Нямахме много хора, но сладките бяха от онази новата индийска пекарна на „Ел Камино Реал“ Онази, в която не използват яйца.

— И преди този не е имало друг фонтан в парка? Може би през 60-те?

— О, не, миличка. Никога преди това не е имало фонтан. По онова време все още е било гробище. Децата ми играеха на жмичка тук всеки Хелюин. Според мен беше по-добра идея от това да хвърлят яйца по вратите на хората. Съпругът ми Албърт обаче...

Тя продължи да говори, но аз спрях да я слушам. Все още осмислях чутото. Фонтанът е бил открит през февруари. Тук не е имало нищо преди това. Не е имало фонтан преди февруари тази година. Паркът е бил гробище през 1961 г. Извадих телефона си и запрехвърлях снимките си, като гледах само онези на бележките от книгата. Имаше една на титулната страница, онази с датата. 1961 г. Постоянно се чудех кой от двамата е написал годината. Когато увеличих снимката, най-накрая разбрах отговора. Никой от двамата. Мастилото беше различно. Почеркът беше различен. Никой от двамата не беше написал годината. Хенри и Катрин не си бяха разменяли бележките преди почти 50 години. Писали са ги това лято.

— ... но след като Албърт почина, въобще не ми пукаше какво би казал той... — жената продължаваше да говори.

— Извинете, можете ли да ми кажете кога е бил първият ден от лятото тази година? — попитах я аз.

— Първият ден от лятото, първият ден от лятото — замърмори си тя, като потупваше слепоочието си с ръкавица. — О, чакайте. Можем да проверим в календара.

Тя свали малката кожена раница от гърба си.

— Не се тревожете — казах аз. — Ще проверя в телефона си.

— Задръж това, скъпа — подаде ми две червила, пакетче с кърпички и кочан с купони, докато ровеше из дъното на чантата. — А, ето го.

Извади един бележник с календар и го запрелиства.

— Ето, 21 юни. Разбира се. Лятното слънцестоене. Сега си спомних. Организирахме си прекрасна церемония, само аз и момичетата, нали се сещаш, на открито на парцела на Бренда в Санта

Круз. Накладохме голям огън, танцувахме около него голи, почетохме богинята Гея. Поне си мисля, че беше Гея. Както и да е, страхотна нощ. Не беше обаче като преди, когато всички бяхме с мъже. Тогава какво беше само. Добре ли сте?

Трябваше да седна. Сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. Благодарих ѝ и седнах на пейката срещу фонтана. Две малки деца тичаха около него, прокарваха ръце през струите вода, смееха се, пръскаха се с цели шепи вода едно друго. Опитах се да навържа всичко, което знаех.

Добре, казах си аз, можеш да различиш тази история. Първият ден от лятото е бил на 21 юни. Срещата на ЧКАЖМСД беше на... Кога беше? Отново погледнах в телефона си и проверих календара. 20 юни. Хюго намери „Любовникът на лейди Чатърли“ във „Водното конче“ и ми я даде предишната вечер, на 19 юни. Колко дни преди първия ден на лятото Хенри е написал бележката? Четири? Пет? Седмица? Имала ли е време Катрин да я види, преди Хюго да ми даде книгата? Колко време ѝ е било нужно? А ако не я е видяла?

— Мамка му, защо просто не използват Match.com^[1], както правят нормалните хора? — казах аз на доста висок глас.

Децата, които играеха около фонтана, се спряха и ме загледаха.

— Да — казах им аз. — Аз съм лоша жена, която съсипва живота на хората и псува на обществени места.

Изчаках отрядът от майки да се нахвърли отгоре ми, но изглежда бяха прекалено заети да си разменят клюки, седнали на едно одеяло наблизко.

Трябваше да върна „Любовникът на лейди Чатърли“ там, откъдето Хюго я беше взел онази вечер. Може би не беше прекалено късно. Може би Катрин идваше в книжарницата всеки ден с надеждата, че книгата ще се появи отново. Опитах се да си спомня всички клиенти на „Водното конче“, преди да стане известна книжарница. Не бяха толкова много. Нямах да е трудно. Имаше ли някоя жена, която идваше твърде често? Хюго щеше да си спомни. Трябваше да говоря с него. И за бога, трябваше да сваля сайта. Трябваше да сваля всичко. Помислих си за всичките тези бележки — толкова мили, толкова нежни — които бях изкарала на показ пред целия свят.

Скочих на крака, готова да си събера нещата, но тогава видях, че към мен се приближава Раджит. Раджит. Не бях сама. Раджит щеше да ми помогне. Видя изражението ми и забърза към пейката.

— Какво има? — попита той, хвана ме за ръцете и ме насочи отново към пейката. Имах чувството, че държи цялото ми тяло да не се разпадне.

— Трябва да се върна във „Водното конче“ — казах аз, като го сграбчих за ризата.

— Добре — отвърна той, но не се помръдна, а изражението му стана още по-разтревожено. — Обаче първо ми кажи какво не е наред. Добре ли си? Нещо случило ли се е?

— Трябва да върна книгата обратно. Трябва да говоря с Хюго.

— Не е в книжарницата. Срегнах го, докато минавах покрай „Водното конче“. Каза, че имал среща. Маги, моля те, кажи ми какво не е наред.

— Хенри и Катрин. Те са истински. Имам предвид, че са тук. Днес. Тези бележки не са от 1961 г. От тази година са. Само отпреди няколко седмици. Те са някъде тук. А аз не знам дали тя я е видяла. Неговата последна бележка. Ами, ако не я е видяла? Ако си мисли, че той просто я е изоставил? Не мога да повярвам, че това се случва. Какво направих?

Ръцете му пуснаха моите, а аз наблюдавах лицето му, когато си пое дълбоко въздух. Защо не беше по-изненадан? Затова пък изглеждаше много тъжен. И в този момент разбрах, че всичко е много по-зле, отколкото си мислех.

— Как разбра? — попита той.

Изправих се и го заведох до табелата на фонтана.

— Трябва да тръгваме — казах аз и го задърпах за ръката, но той не се помръдна, като ме задържаше да остана до него.

— Маги, чакай — каза той, без да ме поглеждаше.

Имаше нещо в безчувствения начин, по който държеше ръката ми и това ме накара да спра. А когато се обърнах да го погледна, разбрах, че това е моментът, преди всичко да се промени.

— Аз съм Хенри — каза той.

Погледна ме, държеше ръката ми, а аз усетих как кръвта в тялото ми се плисна във всички посоки — не знаеше накъде да поеме. Мигът увисна във въздуха като хартиено самолетче, което е достигнало

прекалено високо, преди да се предаде на гравитацията. Той ме дръпна за ръката и ме насочи обратно към пейката. Всички звуци около нас в парка изчезнаха.

— Но аз не съм Катрин — казах, докато се опитвах да наредя всички нови величини в старото уравнение.

— Мислех, че си — отвърна той. — Онази вечер в задния двор, с пурите. Книгата беше изчезнала, Катрин не дойде на срещата при фонтана. И изведнъж се появи ти с книгата и аз си казах: „Тя знае кой съм“. Обаче не каза нищо и заради това те попитах за заглавието. „Нежност“. И ти каза точно това, което тя беше написала, а аз си помислих: „Била е тук през цялото време“.

Умът ми се зарови из разхвърляни късчета от спомени. Онази вечер с пурите, обществената пералня, партито у Хюго. Трябваше да има нещо там, нещо, което да му покажа. „Виждаш ли, ето заради това е трябвало да осъзнаеш, че не съм Катрин. Ето заради това не е трябвало... не е трябвало.“

— Качих бележките из целия интернет — казах аз. — Ти ме остави да го направя. Ти ме остави да кача нейните бележки.

— Реших, че ме питаш за разрешение онази вечер в пералнята. Мислех, че не казваш нищо, защото искаш да се преструваме, да играем поредната игра. Бях очарован от това.

Понечи да ме хване за ръката, но се спря.

— Онзи ден, когато оправяше колелото ми — казах аз. — Когато намерих книгата у вас. Тогава ли разбра истината?

Той кимна.

— Тя е някъде там. И смята, че си я изоставил. Смята, че си ми дал книгата, за да правя реклама на „Водното конче“. О, боже!

— Опитах се да я намеря. Оставих писмо на мястото, където...

— Където сте си писали.

— Където беше книгата. Но тя не дойде за него.

— Твоето писмо до нея — казах аз и въобще не прозвуча деликатно.

— Държиш се така, все едно съм ти изневерил. Не съм.

— Не, не си изневерил на мен. Изневеряваш на нея с мен. Ти си я обичал — казах аз, като изплюх последната дума към него.

— Обичам теб.

— Защото си смятал, че аз съм Катрин.

Той отпусна глава в ръцете си. Наблюдавах как раменете му се повдигат и спадат.

— Когато реших, че си Катрин, се почувствах благодарен. Не можех да повярвам на късмета си.

Усетих лекият вятър да гали врата ми. Децата си играеха и пръскаха във фонтана. Някакъв гушер се мушна бързо под близкия храст.

— Аз не бих могла да напиша такива бележки.

— Не можеш да си сигурна.

— Мога. Знам, че никога не бих отговорила на бележките ти. Знам.

— Но сега би го направила.

Беше прав. Щях да му отговоря. Щях да го направя, защото бях сляпо влюбена против собствената си воля. Щях да му отговоря, защото сърцето ми забързваше ритъм всеки път, когато чуех стъпките му да приближават вратата ми. Щях да му пиша, защото всеки път, когато отворех очи и той беше до мен, се изпълвах с почуда и благодарност. Щях да му пиша, заради това, което той означаваше за мен. Само че нищо не беше истинско. Човекът, в който се превръщах, когато бях с него, съществуваше единствено защото той мислеше, че съм Катрин.

— Всичко е лъжа — издишах целия въздух от дробовете си, за да произнеса тези думи.

— Моля те, не говори така. Моля те, Катрин.

И двамата спряхме да дишаме. Той пусна ръцете ми, аз станах, отстъпих и се понесох далеч от него като балон, пуснат от детска ръка. Погледнахме се и разбрахме, че нищо не може да се върне назад, а аз усетих как всичко се разпада.

[1] Сайт за запознанства. — Б.пр. ↑

12

НЕОЧАКВАНИ ВЪЛНИ

*Няма смисъл да гледаме напред за това,
което идва. То ще дойде независимо от нас.*

Хенри

— Идеята беше на Джейсън — казах аз. — Първоначално Хюго не я одобри. Било много негативно. Обаче Джейсън използва всичките си козове за ин и ян и му каза, че щом препоръчваме книгите, които обичаме, трябва също така да предупреждаваме хората за книгите, които не харесваме.

Стоях в средата на малка група, събрала се около готвача на тепаняки, който приготвяше вечерята у Ави в кухнята ѝ на открито. С плотове от мрамор и барче за алкохол, приличаше на грил за барбекю, който се е взел много на сериозно. Готвачът наля олио във вулкан, оформен от наредени във височина кръгчета лук, и към небето изригнаха пламъци. Добре почерпената с вино публика го аплодира. Нямах представа колко плаща Ави за кетъринга, но сигурно щеше да спести пари, ако вечерята беше в „Бенихана“^[1].

— Защо да има надписи в книжарницата, които да предупреждават хората да не си купуват това, което продавате? — попита един мъж с посивяла коса на име Лари, който работеше за компанията на Ави и цяла вечер стоеше до мен и ме разпитваше за „Водното конче“.

— Не ги предупреждаваме да не си купуват книгите. Просто им предлагаме идеи за хубави подаръци за хора, които не харесват — например свекърва или някой съсед, чието куче припикава хортензиите. Джейсън гледа на това като на обществена услуга.

Хората около мен се разсмяха. Бях тук сред главни изпълнителни директори и рискови инвеститори. Докато работех за „Аргонет“, това

никога нямаше да ми се случи и да срещна всички тези хора. Заемах високо място в йерархията, но не бях изпълнителен директор. Членовете на борда на директорите, инвеститорите? Никой от тях не знаеше коя съм аз. „Водното конче“ беше причината да съм тук. Заради него тези хора се смееха на разказите ми за работата в книжарница. Бях уникална и готина. Не бях една от тях и не се опитвах да бъда и заради това се чувствах удобно. Ето това ми липсваше в гимназията.

Когато Ави ме покани на вечерята, ѝ отказах. Не ми се ходеше на парти. Исках да си направя коктейл, да се свия под завивките и да не мисля за Раджит. Работех по дванайсет часа във „Водното конче“ без почивка, без да чета, без почти да се храня. Само работа. Работата щеше да ми помогне да вляза отново в релси. През първите няколко дни се тревожех, че Раджит може да се появи. Треперех през цялото време и в главата ми се въртеше само една мисъл: „Не искам да го виждам“. Обаче той не дойде, слънцето все така изгряваше и залязваше, без значение какво се бе случило, все едно лъжата беше просто леко препятствие по пътя към щастливия край на романтичните комедии. По дяволите, слънцето. По дяволите, романтичните комедии. Болката беше точно онази, от която цял живот се бях опитвала да избягам. Раджит се беше загнездил в костите ми, течеше във вените ми. Аз му го бях позволила и заради това бях толкова бясна на себе си, колкото и на него. Не бях споделила с никого. Дори и с Дизи. Болката беше само моя. Моя и на Катрин.

Хюго и Джейсън усещаха, че нещо не е наред, и се държаха на разстояние, но Ави все ми се обаждаше и обаждаше, за да ми каже как всички тези хора искат да се срещнат с мен, за да им разкажа за „Водното конче“. Не исках. Казах ѝ го поне десет пъти. Докато не осъзнах нещо. Софтуерните стартъпи постоянно търсят такива хора за финансиране. Защо да не направим същото с „Водното конче“? Може би някои от тези инвеститори искаха да си купят одобрението на общността. И така се оказах тук като водеща на късен рекламен блок, която говори за „Водното конче“ все едно беше мултифункционално ренде, на което можеше да се направят картофки във всякаква форма, а тези хора бяха моята публика — като страдащите от безсъние зрители с кредитни карти с висок лимит.

— А какво ще кажеш за „Аполо — книги и музика“? — попита Лари. — Какво знаеш за тях?

— Независимо в коя книжарница от тяхната верига отидеш, тоалетната винаги се намира в раздела за детски книги.

Отново ме заля вълна от смях. Ядяха като птички от ръката ми — бях толкова неустойимо чаровна.

— „Аполо — книги и музика“ е собственост на семейство Макнийл — продължих аз. — Имат 25 книжарници в Северна Калифорния и Западна Невада. Предлагат книги, сидита и дивидита. Книжарниците им са прекалено големи. Над 2800 квадратни метра, за да продаваш книги? Моля ви се. Само в половината книжарница се продават книги. Имат нужда от всички онези боклуци, които не са книги, за да се държат на повърхността, предполагам. И да предлагаш дивидита и сидита в ерата на iTunes? Пълна глупост. Убедена съм, че трябва просто да изчакаме да фалират.

— Ние? — попита Лари.

— Ами, да, ние от „Водното конче“.

— Мислиш, че можете да ги изместите.

— Смятам, че можем да постигнем всичко.

Нямаше да го кажа пред всички тези хора, които се надявах да инвестират във „Водното конче“, но няхах нищо против къде хората си купуват книги. „Аполо“, „Амазон“, „Барне енд Ноубъл“, електронни книги, „Водното конче“. На кого му пукаше? Не смятах, че проблемът е къде хората си купуват книги, а че не купуват достатъчно. Все още имахме нужда от хубава витрина, за да напомняме на хората, че сме там и че вътре има служители, които си разбират от работата. Нямаше начин някога „Аполо“ да фалира заради „Водното конче“, а и не смятах, че такова нещо трябва да става. Това обаче не ме спря да демонстрирам високо самочувствие и да се перча така, както бях виждала да правят хиляди изпълнителни директори. Почти очаквах гостите да извадят карти за бинго за оценяване на корпоративно държане и да започнат да отмятат квадратчета.

Докато сервираха храната, аз погледнах над чашата си с вино към Дизи. Ави беше настояла да го доведе и в момента той говореше с двама мъже с тениски с якички. Рисуваше нещо на една салфетка и жестикулираше с ръце, докато обясняваше. Не трябваше да го чувам, за да знам, че говори за програмиране. Лицето му светеше и беше радостен, а усмивката му беше леко изкривена на една страна, както когато говори вдъхновено за алгоритми. И се смееше с онзи свой див

смях, който беше неговата запазена марка. Сърцето ми се поотпусна малко, докато наблюдавах приятеля си. Когато Ави ни покани, ми обеща, че ще има хора, с които Дизи да си говори, и аз бях благодарна, че това се оказа самата истина.

Грабнах още една чаша вино от един поднос наблизко и седнах на шезлонг от тиково дърво до басейна. Покрай ромона на падащата вода от басейна чувах лекия фюжън джаз и разговорите на хора, които не се тревожеха как ще си платят сметките за тока. Беше една от малкото вечери около залива на Сан Франциско, когато можеш да седиш навън, без да се налага да си с връхна дреха. Нямаше да се учудя, ако Ави беше поръчала специално заедно със суши хапките и тропически температури. Това ми харесваше. Исках повече такива вечери.

Чух звука от високи токчета и когато отворих очи, видях как Ави събу обувките си и седна на шезлонга до мен. Държеше чашата си близо на ръба, все едно я предизвикваше да се изхлузи от пръстите ѝ и да падне на земята. Нямаше да има значение дори да паднеше. Имаше още дузина чаши, които чакаха върху подноса на сервитъора. В къщата на Ави винаги имаше още от всичко.

— Забавляваш ли се? — попита ме тя.

— „Миравал“ е за загубеняци.

Тя се протегна към мен през шезлонга и ме хвана за ръката почти по сестрински.

— Толкова се радвам, че дойде — каза тя.

— Благодаря ти. И нямам предвид само тази вечер — отвърнах.

— Надявам се, че вече ме приемаш за приятелка.

— От най-добрите. От онези, които ми дават добри съвети и чиито къщи са като спа курорти.

Тя се засмя, седна на края на шезлонга си и се наведе напред над заключените си пръсти.

— Исках да изчакам до по-късно и да ти споделя нещо, но не мога да издържа. Ела с мен.

Взехме обувките си в едната ръка, а чашите с вино в другата, хилейки се като ученички, които се вмъкват в стаята на директора, за да задигнат конфискуваната марихуана. Влязохме в къщата и аз я последвах към стая, която явно служеше за офис. Както всичко друго в дома на Ави, стаята излъчваше женственост, но и сила. Беше стая на жена, която знае точно коя е и къде е мястото ѝ в света. Каdifена

крепост, която показваше, че Ави не се интересува какво мислят другите за нея. *Някой ден, казах си аз, някой ден.*

Взе от бюрото си кожена папка и ме подкани с жест да седна на дивана отсреща. Притисна папката към себе си, седна върху бюрото и се усмихна.

— Винаги съм смятала, че моментът, преди да получиш това, което искаш, е по-приятен от това, което следва. Искан ми се да изживееш момента точно сега. Това, което ще ти дам, не е просто подарък, а нещо, което си заслужила. Точно този момент обаче е моят подарък за теб. Искан да го почувстваш, така че да го запомниш завинаги.

Въздухът не помръдваше. Гледайки назад, се чудех защо в ума ми не изскочиха никакви идеи за предстоящото. Имаше обаче нещо в Ави, нещо съблазнително и вълнуващо, нещо, което ме караше да очаквам с нетърпение предстоящото, независимо от цената.

Попададе ми папката. Поех я с цялото нетърпение, което породиха у мен думите ѝ. Отворих я. В десния джоб имаше писмо, адресирано до мен. Беше писмо с оферта. Заплатата, подчертана още в първия параграф, надхвърляше многократно това, на което се бях надявала в „Аргонет“. Логото в началото на писмото беше променено, но все още разпознаваемо. Книжарница „Аполо“.

Ави коленичи пред мен и седна на петите си, усмихвайки се на обърканото ми изражение.

— Купихме ги — каза тя. — Аз, Лари и още няколко партньори. Вложихме собствените си пари, за да сформираме група от купувачи, и събрахме допълнителен капитал от един от фондовете на фирмата. Запозна се с Джим по-рано тази вечер. Той управлява фонда.

— Купили сте „Аполо“.

— Да. И искаме да ни помогнеш с книжарницата. Да я превърнем в много повече, отколкото е сега. Вярно, верига е, но само защото имат много книжарници. Всъщност е семеен бизнес и те все още ги управляват по този начин и губят купища пари. Ние обаче ще издигнем бизнеса на друго ниво и ще се конкурираме с най-големите вериги. И ти ще ни помогнеш.

В главата ми забръмчаха хиляди въпроси. Не можех да се съсредоточа върху никой от тях и да го задам, преди някой друг да ме връхлети.

— От първия ден, когато се срещнахме, разбрах, че си специална — каза Ави. — Нищо не ме прави по-щастлива от това да откривам таланти на неочаквани места. Само за няколко месеца ти превърна тази книжарничка в ценна собственост. Е, колкото ценна може да бъде една книжарница за стари книги, разбира се. Идеята ми е, че ние ти вярваме. И искаме „Аполо“ да се превърне в нещо повече от магазин, в който се продават книги и музика. Искаме да използваме новите медии. Искаме да започнем една нова епоха със стаи за медитация, места, където хората да се събират и да обсъждат идеи, да организират дебати, да водят философски разговори. Културата на почитателите на книги, която ти създаде във „Водното конче“, може да се разпространи и да се разрасне. Издателите ще ти се молят да излагаш книгите им на витрината. И ще плащат много добре за това. Можеш да дадеш поле за изява на автори, които смяташ, че трябва да станат известни на хората. Ще имаш влияние над нашите клиенти. Ще се превърнеш в една от най-влиятелните жени на Западния бряг.

Думите ѝ бяха по-красиви от всичко, което си бях представяла. Щях да печеля много добре от продажби на книги в чисти и нови книжарници, в които можех да заведа майка си. Никога повече нямаше да ми се налага да преживявам на макарони и сирене. Никога повече нямаше да опитвам бързи японски спагети. Щях да имам кола, медицинска осигуровка и книги, когато си поискам. Нови книги.

— А какво ще стане с „Водното конче“? — попитах аз.

— Остави го зад себе си. Или още по-добре — вземи това, което обичаш от него, със себе си. Идеята е брилянтна, не виждаш ли? По-малки книжарници в кварталите. Точно както ти го каза. Хюго и Джейсън могат да работят в която си поискаш книжарница. Те са невероятни. Ще наемеш още стотици като тях. Намерила си перфектната формула. Сега дойде времето да я повториш още стотици пъти.

Представих си Джейсън и Хюго в еднакви тениски с якички.

— Те са хора. Не мога да ги копирам и да ги поставя, където пожелаея.

Ави се изправи и отиде до бюрото си. Спря се за момент и после се обърна към мен.

— Маги, имам да ти казвам още нещо — заяви тя, все едно казваше на прохождащо дете, че цената на зъбчето под възглавницата

му току-що е паднала. — За да финансираме сделката, трябваше да продадем някои недвижими имоти. Купувачът направо ни обра, но човек е длъжен да прави каквото трябва в такива времена.

— Какво общо има това с...

И тогава разбрах. Писмото, което Хюго не искаше да ми покаже. Онова от нашия агент по недвижими имоти.

— Сградата е твоя.

— Да. Е, беше на нашата група. Беше част от активите с недвижимо имущество, които Лари инвестира в компанията. Знам, че обичаш тази малка книжарничка, Маги. Аз също я обичам. Много е сладка. Хората скоро ще заобичат и новото „Аполо“, както обичат „Водното конче“. Сигурна съм в това. Това е малка цена, за да получиш всичко, което си искала, не е ли така? Маги?

Гледах я, знам, че я гледах, може би дори съм кимала. Но това, което чух, ме изцеди и исках просто да легна, да се завия с одеялото с лосове на Хюго и да заспя. Нямах го повече „Водното конче“. Беше изчезнало.

Ави взе някакво стъкло преспание и го завъртя в ръцете си, гледайки него, а не мен.

— Маги, надявам се, че не си от хората, които не могат да оценят, когато им се предоставя невероятна възможност.

Може би за пръв път през живота си не знаех какво да кажа. В главата ми нахлуваха хиляди мисли. Представих си как приемам и се чувствам като предател. Представих си как не приемам и се чувствам като глупачка. Така че не казах нищо и си представих една друга реалност, където „Водното конче“ щеше да продължи да съществува, а аз можех да приема работата, все едно целият ми живот зависеше от оцеляването на книжарницата. Ако „Водното конче“ съществуваше, аз също можех да съществувам някъде извън книжарницата. Но ако изчезнеше, тогава?

Тя ми се усмихна, издърпа ме от дивана и ме заведе до прозореца. Отвън видях как Дизи говореше пред голяма група хора, които бяха очаровани от серията му рисунки върху салфетки.

— Той също идва — каза тя. — Купихме „Аргонет“ също така и ще го превърнем в нашето ново подразделение за социални медии. „Силвър Нийдъл Холдингс“ има нужда от него. Той може да промени софтуера изцяло и да си избере каквото поиска екип. Достатъчно дълго

време беше заровен в посредствени бизнес модели. Двамата заедно сте непобедими.

Ави ме пусна и отиде да вземе папката от дивана.

— Пропусна най-хубавата част.

Тя извади брошура от един джоб и ми я подаде. Беше реклама.

КНИЖАРНИЦА „АПОЛО“

Важна за теб

На сутринта след партито у Ави отидох рано във „Водното конче“, както ми беше станало навик след раздялата с Раджит. Беше спокойно и хилядите задачи за вършене ме разсейваха от мислите ми. След изненадващото предложение на Ави имаше допълнително нещо, за които не исках да мисля, така че отидох в книжарницата още по-рано. Исках да съм сама на тихо място. Но когато пристигнах, там вече беше и Дизи, седеше на тротоара с отворен лаптоп, облечен в суичър с реклама върху качулата на някаква компания, за която беше работил преди години, а до него имаше две чаши от „Къпа Джо“. Осем часа сутринта, а той вече преливаше от амбиция и кафе. Съмнявах се, че въобще е спал миналата нощ.

— Хей, здрасти — каза той, когато го ритнах. — Мока?

Взех кафето и отключих вратата. Той ме последва и тръгна да сменя буквите от „ЗАТВОРЕНО“ на „ОТВОРЕНО“, но аз го спрях с жест. Дизи много обичаше да сменя буквите на табелката. Аз обаче не исках да влизат клиенти толкова рано. И една малка зловна част от мен не искаше Дизи да се забавлява.

— Може ли да повярваш? — попита той. — Цялата проклета инфраструктура от самото начало. Знаеш ли колко често човек получава такава възможност? Монасите правят секс по-често. Добре де. Будистките монаси. Добре. Будистките монаси, които живеят сами под някой вулкан без кози наоколо, правят секс по-често. Все едно някой да ти предложи верига книжарници, които да управляваш, както искаш.

— Точно това ми предложиха — казах аз и му магнах да спре да говори.

Въпреки че бяхме сами във „Водното конче“, аз се огледах назад към рафтовете, все едно книгите можеха да попият думите му и да ме издадат, когато Джейсън и Хюго дойдат. Това беше краят на „Водното конче“ и вината беше моя.

Той обърна лаптопа и ми показа екрана, изпълнен с кутии и форми, които изглеждаха като попарт от 60-те. Беше преработената схема на системата на „Аргонет“ в ярки цветове. Беше мечтата на софтуерния архитект — да се върнеш назад и да създадеш наново онова, по което си работил преди. Поучил си се от всички минали грешки и можеш да ги избегнеш.

Работата е там, че никой не сяда да пише програма, която да се окаже боклук. Първо, визионерът създава нещо, което да отговаря на нуждите. Мениджърите правят проучване как ще се приеме на пазара и създават бизнес проект за детайлите и пишат изискванията. После софтуерният архитект съставя план как ще работи програмата и софтуерните инженери я пишат. След срещи, на които се обсъжда дизайна, и след прегледи на програмата и хиляди сметки за доставки на големи пици, програмата се тества. Хората, които я тестват, казват, че софтуерът не отговаря на изискванията, а инженерите отвърщат, че работи според заданията. Изброяват се бъговете. Правят се още срещи, които изяждат времето на всички. Технописците казват, че не ги интересува как работи софтуерът, просто искат някой да вземе решение. Всички си тръгват от срещата, мислейки си, че са се съгласили за различни неща. Дизайнерите на потребителския интерфейс мислят колко клика ще отнеме на потребителя, за да стигне до центъра на захарната близалка. Маркетинговите специалисти се нападат като кечисти за какво трябва да харчат парите за реклама. И ако всичко мине добре и планетите са в правилна подредба, и всички са били послушни, разочарованието след пускането на продукта на пазара е кратко.

И скоро идва време за следващата среща. С див ентузиазъм е планирана нова версия. *Ще оправим всички неща, които не бяха както трябва миналия път. Няма да допускаме същите грешки отново. Този път всичко ще е наред.* Но компромисите идват много бързо. Има технически спънки, които са прекалено стръмни за преодоляване. Не

може да се постигне „отличен“ резултат, заради това всички приемат „много добър“, но след това се оказва, че е постигнат един анемичен „среден“ резултат. Когато идва времето за пиците и партито по случай пускането на продукта и се раздават тениски с името на проекта, за който знаят само 50 души в света, всички пият скъпа бира и евтино вино и се опитват да не изглеждат ужасени от това какво ще кажат потребителите. Плановете за новите версии са вече пуснати в ход, съблазнителни като нежни обещания в минутите преди полунощ. *Този път ще създадеш шедьовър. Този път ще е различно.*

— Това е един невероятен проект, захарче — каза Дизи. — За теб също. Никога не съм вярвал, че ще ми се падне проект с верига книжарници. И ти го направи. Нищо от това нямаше да се случи, ако не беше впечатлила Ави в онзи проклет читателски клуб. Исусе Христе! А после книжарницата! От всички възможни начини да се върнеш, това е златна възможност. Не искат само мен, искат също и теб. И не като миналия път. Те наистина смятат, че ще се справиш.

— Преди някой съмняваше ли се?

— Ами, имам предвид, че това също е невероятно предложение за теб, нали? Това си завършила, а пък работи във всички онези компании и накрая в „Аргонет“. Това си е голям скок.

Той хвърли празната си чаша в кошчето за боклук и ме задуши в мечешката си прегръдка. Беше толкова развълнуван, че забрави, че трябва да дишам.

— А ако не искам тази работа? — попитах аз, а думите ми прозвучаха приглушено от качулката му. — Ами, ако искам да... — едва не казах да остана във „Водното конче“, въпреки че това беше краят на книжарницата. — Ако искам нещо друго?

Не знаех, че го мисля, преди да го кажа. Почувствах се добре, когато го казах. Бях изплашена и всички страхове да не приема най-добрата оферта, която някога щях да получа, ме заляха като вълна. Погледнах приятеля си с надеждата, че той ще разбере. Изморих се Дизи да е винаги Програмистът войн. Исках да е просто моят приятел, порасналият Барт Симпсън^[2] с огромния мозък и голямото нежно сърце. Обаче думите отскочиха от него като плоско камъче по повърхността на езеро.

— Ще приемеш работата — каза той. — Това е умният ход. А ти си умна, така че...

— Не е умно. Удобно е.

— Господи! — Дизи затвори лаптопа си и се обърна рязко към мен. — Какво искаш? Месеци наред хленчиш, че са те изритали от „Аргонет“, а сега можеш да се върнеш и то на много по-добра позиция. Ще получаваш повече пари, отколкото някога си мечтала. Ще си лицето на нова компания. И сега ми казваш, че не искаш това. Не искаш да получаваш всичко на шибан сребърен поднос като в приказка. Казваш ми, че искаш да останеш тук в тази малка скапана книжарница, вместо да си уредиш живота. И какво стана с онзи мъж? Какво си мислиш? Че не знам, че вече не се виждате ли? Онзи, по когото беше полудяла? Какво направи, Маги? Просто спря да излизаш с него, защото беше прекалено добър? Кажи ми, защото всички умираме да разберем, какво, по дяволите, ще те направи щастлива?

Не бях запалила още лампите в книжарницата, а някой вече ме питаше за отговори, които не можех да дам. Двамата с Дизи седяхме така и се гледахме в сивата тишина на „Водното конче“. Отвън минаваха хора. Някакво куче залая на вратата, спомняйки си, че имаме храна при касата. Часовникът зад мен отброи още една секунда. И тогава телефонът му позвъни.

Дизи вкара слушалката в ухото си и отговори на обаждането точно когато вратата се отвори и Джейсън влезе вътре, бутайки колелото си. Изглежда се подразни, че аз съм вече тук, но си помислих, че поне Дизи може да оправи настроението му. Или пък можеха да се разсейват взаимно и да ме оставят на мира. Толкова ми се искаше обаче те да забравят за мен, че аз забравих за две неща: Дизи говореше по телефона си, а аз не го бях предупредила да не казва нищо за предложението за работа.

— Да, да, нов център за данни — каза Дизи по телефона. — Хората, с които работим сега, не могат дори да отворят чадър, когато вали.

— Пич, без мобилни телефони тук — предупреди го Джейсън.

Дизи се огледа наоколо и разпери ръце все едно казваше: „Няма никого тук. На кого му пука?“.

Джейсън дойде при касата и ме изгледа въпросително с ококорени очи. Аз му отговорих със свиване на раменете, което означаваше да го остави този път на мира, докато се опитвах да измисля как да изкарам Дизи от книжарницата.

— Да, да, ще работи с нас — каза Дизи и се обърна да ме погледне.

Поклатих глава, опитвайки се да го накарам да млъкне, и стрелнах с поглед Джейсън, който пък ме гледаше с любопитство.

— Човече, затвори телефона — каза Джейсън, като подозрително ме изгледа.

Дизи го перна с ръка.

— Сигурен съм, че Маги може да започне от другата седмица. Има да свърши това-онова и ще започне.

— Излез навън — каза Джейсън, като посочи с пръст вратата.

— Изчакай за момент — каза Дизи, натисна слушалката, за да задържи разговора, и се обърна към Джейсън: — Виж какво, аз съм с нея — продължи той, като ме посочи, явно без да осъзнава, че такива не му минават на Джейсън. — Работя по сделка с книжарница „Аполо“ за милиони. Докато успееш да ме убедиш, че разговорът ми пречи на бизнеса ти, ще съм свършил с проклетия телефон — той отново докосна слушалката. — Извинявайте за това...

Лицето на Джейсън почервения от яда, който се натрупваше в него. Познавах тази физиономия. Бях я виждала достатъчно пъти в училище, когато хулиганите, два пъти по-големи и по-глупави от него, са го заключвали в шкафчето му. А сега той приличаше на тях.

Заобиколих касата покрай Джейсън с тежка стъпка и грабнах телефона от колана на Дизи. Чувах гласа от другата страна на слушалката. Изключих връзката със слушалката на Дизи, а после включих високоговорителя. Дизи се обърна рязко, за да ме види как се отправям към вратата с телефона му. Човекът от другата страна говореше за тактики по време на преговори и предварителни договори.

— Хей — казах аз по телефона, докато излизах. — Знаеш ли, че Дизи се беше облякъл като Мей Уест за един Хелюин в гимназията? Веднага мога да постна снимки във фейсбук.

— С кого говоря? — попита човекът от другата страна.

— И изкара на четенето с разбиране на САГ много ниски резултати — допълних аз.

Усетих, че някой ме докосва по рамото. Дизи ме беше настигнал. Протегна ръка към телефона, но аз бях няколко сантиметра по висока от него и успях да задържа телефона далеч от него. Чувах гласа от другата страна:

— Дизи? Дизи? Какво, по дяволите, става?

— Магс, спри с детинщините — каза Дизи, подскачайки за телефона си, но аз се обърнах и го отблъснах. — Какво, по дяволите, правиш?

— Извини се — казах аз.

— Добре, добре, извинявай. Моля те, мамка му, прости ми. А сега ми дай проклетия телефон!

— Не на мен. На Джейсън.

Все още се протягаше към телефона си и се опитваше да открие слабо място в защитата ми.

— Съжалявам, човече! — каза той през рамо.

Обърнах се и го погледнах, а той спря с опитите да се докопа до телефона си, когато престанах да го държа далеч от него. Джейсън стоеше точно пред „Водното конче“ и се чудеше как да постъпи.

— Защо ме доведе тук с теб? — попитах Дизи.

— За какво говориш?

— Беше успял. Не се нуждаеше от мен.

— Да, но ти се нуждаеше от мен. Боже господи, Маги. Ти се излежаваше по цял ден на дивана. Не можеше дори да си платиш питието в бара. Спеше с наркомани. Какво се очакваше да направя?

Обърнах се към минаващите коли и хвърлих телефона му под едни приус. Дизи застана до мен, докато черните гуми минаваха през апарата. Хрущящият звук беше толкова приятен, както когато мачкаш празно кенче, а аз усетих вълнението, което усеща всеки, когато премине някаква допустима граница.

— Сърдиш се, защото ти казвам истината — каза Дизи.

— Сърдя ти се, защото смяташ, че това е истината.

Дизи трябваше да изчака да минат още няколко коли, преди да успее да събере това, което беше останало от телефона му — миш-маш от пластмаса и електроника.

— Някой ден ще ми благодариш за това — казах му аз. — Дотогава дръж задника си далеч от книжарницата ми.

Върнах се във „Водното конче“. Джейсън отскочи, за да ми направи място на вратата. Отпуснах се в едно от креслата и се хванах за главата. Огромни сълзи се затъркаляха по лицето ми.

Джейсън седна на края на креслото си с ръце между коленете, докато Грендел не скочи от мястото си при витрината в скута му.

— Наистина ли имаш вземане-даване с „Аполо“? — попита Джейсън.

— Направиха ми предложение.

— Добро ли е?

— Да.

Той сви рамене и залюля краката си, които не докосваха пода. Грендел мушна глава под мишницата на Джейсън.

— Ще го приемеш ли?

Исках да му кажа за договора за наем, че скоро „Водното конче“ няма да съществува и аз нямаше да има къде да отида, ако не приемех работата. Обаче исках да говоря с Хюго преди това. Така че просто свих рамене и продължих да плача. Джейсън се размърда — не знаеше какво да прави.

— Скъсахме с Раджит — казах аз.

Той кимна.

— Боровинков бейгъл?

Нямаше го по-дълго време, отколкото очаквах, но когато се върна с плика на „Пош Бейгъл“ в ръка, носеше и две големи чаши.

— Синята или червената напитка? — попита той.

Взех синята.

Копринена мъгла се спусна над ранната вечер, докато премигнах и се опитвах да видя знаците за парка през предното стъкло на волвото на Хюго. Бях в планината Санта Круз. Нямах представа къде точно се намирам. Най-накрая фаровете на колата осветиха през дърветата участъци от павилиони в цветовете на „Лего“ и разбрах, че съм намерила мястото.

Денят беше специален за Хюго и Джейсън. Никой не се изненада, когато стана ясно, че Хюго е присъствал на онова парти в Бъркли през 60-те, което е дало началото на Обществото за творчески анахронизми. Сега го почитаха като Anno Societatis I, член на обществото от първата година на основаването. Тази сутрин едва се съдържях, когато се появи наперено в облекло на благородник от епохата на Елизабет I, което Джейсън беше намерил отнякъде.

— Мисля, че много ми отива — каза Хюго и вдигна един златен бокал за здравица сред бурните аплодисменти на клиентите в

книжарницата. — Ще го нося всеки ден.

Всичко беше по идея на Нимю. Когато разбра, че Хюго е бил на онова култово парти в Бъркли, започна постоянно да го кани на всякакви събития, но той винаги отклоняваше поканите галантно. И когато казвам „галантно“, имам предвид, че се покланяше, обръщаше се към нея с „милейди“ и всички останали джентълменски трикове. Понякога си мислех, че тя продължаваше да го кани само за да ѝ откаже по този начин. Обаче Джейсън най-накрая успя да го облече в клин. Днес щеше да се проведе церемонията за онези, които са допринесли през изминалата година за Кралството на мъглите. След войната щеше да бъде избран нов крал и той щеше да почете хората, които ще служат в новото му кралство. Хюго нямаше да го пропусне. Нито пък аз.

Спрях на едно свободно място на паркинга и вдишах дълбоко. Джейсън знаеше за предложението за работа, но не и че договорот за наем на „Водното конче“ ще бъде прекратен. Хюго пък знаеше за договора за наем, но не и за предложението за работа. Никой не знаеше, че Раджит е Хенри. Всички тези тайни тежах като камъни в корема ми.

Проверих телефона си за пореден път. Не се бях чувала с Дизи след караницата ни. Според фейсбук вчера беше заминал, за да се срещне с група разработчици в Портланд. „Силвър Нийдъл Холдингс“ искаше да премести там целия екип, за да намали разходите. Не бяха много онези програмисти в „Аргонет“, които искаха да се преместят, така че Дизи беше много зает да търси нови попълнения. Трябваша много повече хора от тези, които бяха останали, за да се превърне в реалност визията на Ави и другите инвеститори. А после идваше и самата Ави. Тя беше на палубата на „Силвър Нийдъл“ и смяташе, че аз съм вече в бара на кораба, където щеше да се присъедини към мен покъсно, но всъщност аз все още бях на дока, седях върху купчина въжета и размишлявах да взема ли билета за първа класа.

Оставих колата и с фенерче в ръка тръгнах по пътеката към павилионите, музиката и миризмата на печено месо, надявайки се, че няма да срещна изгладнели пуми. Подминах една жена, облечена в тиролска носия, която се натискаше с някакъв мъж, сякаш от корицата на някой от моите любовни романи, и разбрах, че съм на прав път.

След като попитах няколко души за посоката, най-накрая открих лагера, където бяха Джейсън и Хюго.

— Денят беше невероятен — каза Хюго. — Група за възстановки на битки от Втората световна война беше запазила полето за същия ден, така че всички се включихме. Рицари от кръглата маса и американски войници се биха цял следобед.

— И тази сутрин избрахме нов крал — напомни ми Нимю. — Това също е важно.

Нимю описа в големи детайли приветственото стихотворение, което Джейсън беше написал за новия крал. Нещо в тона ѝ ми подсказа, че повече се интересува от краля, отколкото от стихотворението.

— Случва се понякога — обясни Джейсън за конфликта с терена. — Опитваме се да сме внимателни с граfiците, но организирането не е най-силната ни черта. Веднъж имахме оръженосец в кралството, който също така беше мениджър на проекти в Oracle^[3]. Опитва се да въведе ред и всичко да върви по ноти. Беше направил таблица в Google Docs с планираните събития и всички имаха достъп до нея. Само че никой никога не я отваряше.

— Звучи ужасно — казах аз.

— Беше ужасно за него — каза той. — След като се ядоса, че никой никога не спазваше крайните срокове, го преместиха на един сал през нощта, а на сутринта се събуди насред езерото Лох Ломонд.

Саша и Дей-Юнг също бяха там и ми показаха какви дрехи и аксесоари са взели назаем от някакъв приятел, които бяха по мой размер. Двамата ме заведоха до тоалетните на парка и ми обясниха как да облека дрехите. Тоалетната беше пълна с прислужници и дами, които се пудреха и контеха и постоянно влизаха и излизаха. Нямахме свободна тоалетна за мен, така че трябваше да се примиря и да застана зад дървената преграда пред вратата, която закриваше гледката вътре.

— Мисли за това като за дървен параван от старите филми — каза Дей-Юнг от другата страна на преградата, след като извикаха Саша да оправи някакъв проблем с печка в лагера. — Ако не бяхме сред природата и пред обща тоалетна, щеше да е много шик.

Харесвах Дей-Юнг. И знаех, че двамата с Дизи се виждат много често. И знаех, че той знае за караницата ни. Така че, докато обличах роклята си и бях само по бельо пред очите на Господ и всички

останали, се чудех дали да попитам този почти непознат за мен човек за най-добрия ми приятел.

— Не мисля, че с Дизи ще продължим да се виждаме — каза той и разреши дилемата ми.

— Добре ли си? — попитах го след кратко мълчание.

— Каза, че се мести в Портланд. Дори не спомена как ще се отрази това на връзката ни. Не че бяхме от дълго време заедно, но той дори не звучеше така, все едно иска нещата между нас да продължат. Това беше миналата седмица и не сме се чували оттогава. Предполагам, че това е краят.

Бях достатъчно облечена, за да мога да изляза иззад преградата и да погледна Дей-Юнг в одежди на оръженосец. Беше се облегал на стената и се опитваше да изглежда така, все едно не му пука, че е зарязан.

— Същото ми се случи и на мен наскоро — казах аз. — Само че аз бях с този мъж две години.

— Какво направи след това? — попита той.

— Появи се друг.

— И сега си с него?

— Ами, не.

— Не си много добра в това, а?

— Така изглежда.

— Дизи е задник, нали? — Дей-Юнг се доближи и ме прегърна.

— Понякога — отговорих аз.

Той се отдръпна от мен, погледна ме от горе до долу и ми помогна с колана, който трябваше да увия около кръста си и после да оставя края да виси отстрани. Роклята ми беше тъмнозелена с падащо деколте, почти същото като на героинята на корицата на „Непокорната“. Дръпнах косата си назад, сложих белия памучен воал на главата си и го прихванах със сребърна диадема. И въпреки че шлейфът беше малко нелеп, а диадемата се местеше постоянно, трябваше да си призная, че ми беше много приятно да съм облечена за една вечер като дама от Ренесанса. Имаше нещо в това да съм с такава великолепна рокля, което ми напомняше колко красива мога да се чувствам. Докато се гледах в потъмнялото огледало в тоалетната, ми хрумна една идея. Подадох на Дей-Юнг телефона си.

— Снимай ме — казах аз. — Ще я кача във фейсбук за ужас на майка ми.

Когато се върнахме в шатрата, Джейсън ни чакаше, облечен в костюм и с лютня в ръце — изглеждаше като истински трубадур от Ренесанса. Заедно отидохме на церемонията и всички, освен аз и Хюго, пееха веселяшка и похотлива пианска песен, чийто текст знаеха наизуст. Церемонията беше точно такава, каквато можете да си представите, организирана от хора, които прекарват всеки час извън работното си време в майсторене на доспехи и бродирание на рокли. Беше толкова пищна и тържествена, че пред нея кралските сватби във Великобритания изглеждаха като малко задушевно празненство. А Джейсън беше застанал пред всички, кланяше се на краля си и приемаше похвалите му, без да каже и дума. Не знаех в какъв точно свят бях попаднала, където Джейсън да си мълчи и да показва уважение, но знаех, че ми харесва.

По пътя обратно към лагера спряхме край един голям огън, за да погледаме танцуващите двойки, което включваше дълбоки поклони и най-безсрамното флиртуване, на което някога бях ставала свидетел, дори като включва опита си от родния ми Юг.

А по средата на групата беше Нимю, която танцуваше с новия си крал и се преструваше на свенлива девица. Двете със Саша едновременно направихме гримаси на погнуса.

С Хюго намерихме някакъв пън, на който да седнем и да гледаме. Един монах ни подаде халби с високоалкохолно крушово вино. Въздухът беше натежал от миризмата на масло от пачули, къна и изгорял дъб. Четирима менестрели^[4] засвириха жига и танцуващите изоставиха величествените си пози, за да подскачат и да се завъртят в кръг с радостна невъздържаност. Увих ръка около тази на Хюго и се облегнах на рамото му, потапяйки се в необичайното и чудно изживяване.

— Каква тайфа от гийкове — казах аз. — И купуват толкова много книги. Господ обича всеки един от тях.

— Ти също си гийк, Маги — каза той.

— Не и по този начин. Това тук е пълно отдаване. Това е да кажеш на света да ходи по дяволите и да те остави на мира. Велико е.

Хюго опря глава на моята и останахме така сред тишината на неизказаните думи. Музикантите спряха за почивка и отново някой ни

наля ейл. Друг пък раздаде опушено месо и фурми. С Хюго станахме, за да отидем да хапнем. А след като пресушихме халбите си, усетих ръката му върху моята. Когато се обърнах, видях, че гледа надолу към земята, и разбрах, че се опитва да събере мислите си като риби в мрежа. За един кратък момент реших, че е разбрал за предложението на Ави. Помислих си, че това е краят на моята нерешителност. Хюго щеше да разбере. Щеше или да ми даде благословията си, или да ми каже защо трябваше да остана. Седнах и зачаках, като усещах само туптенето на сърцето си през вцепенението от ейла.

— Няма да подновят договора за наем на „Водното конче“ — каза той. — Не мисля, че ще мога да започна отначало на друго място. Не и на този етап от живота си.

За първи път си помислих, че Хюго е стар. Кожата около пълните му с болка и тъга очи беше набраздена от бръчки.

— Мислех, че мога да разреша този проблем — каза той. — Но сградата ще бъде продадена. Ще я превърнат във фабрика за чийзкейк. Ще бъде все едно някой да построи огромно казино в някое селце.

Коремът ми се преобърна, когато осъзнах думите му, и всичко, за което можех да мисля, беше как да премахна този товар от плещите му.

— Трябва да затворим книжарницата — казах аз.

— Ти и Джейсън можете да започнете отначало. Ще ви дам моята част от „Водното конче“.

— Направиха ми предложение за работа — казах, още преди да осъзная, че думите са на върха на езика ми.

Той се усмихна, очите му блеснаха и хвана ръцете ми в своите. Без да осъзнава, ми даде отговора и аз наблюдавах как потъва в облекчението на човек, чиито решения са взети вместо него. Забелязах Джейсън от другата страна на огъня — смееше се и гледаше към Нимю, надявайки се да се включи в шегата, но тя зяпаше някъде другаде. Представих си изпразненото „Водно конче“ с натрупани една върху друга кутии и с тъмни петна по килима, където са били рафтовете с книги. Почувствах голямата загуба на всичко. Седяхме така двамата с Хюго известно време сред толкова много хора, които обичаха „Водното конче“, сами и в безопасност с нашето знание за края му. Клиентите ни щяха да го преживеят. След години все още щяха да говорят за „Водното конче“, за Хюго, за Джейсън и дори може би за мен. И все пак има толкова много места, откъдето да се купуват

книги. Щяха да продължат напред. А „Водното конче“ щеше да е едно от онези места, като любимия им бар в колежа или мексиканския ресторант, където са правели онези страхотни гофрети.

— Исках нещо повече за теб и Джейсън — каза Хюго. — Исках нещо повече за „Водното конче“.

— Всички искахме прекалено много — отвърнах аз и се облегнах отново на него, а той ме прегърна.

— Върви и намери вътрешния си гийк, Маги — каза той. — И не се задоволявай с някого, който не обича странностите ти.

Баща ми не беше лош човек. Винаги имаше храна на масата и дрехи на гърба ми. Имах възможността да получа страхотно образование, за което не платих и цент сама. Не ми липсваше нищо, освен моменти като този.

Седяхме така с Хюго известно време, докато той не реши да се върне при другите. Отидох до лагера с него и прекарахме още няколко тихи минути, обвити в решенията си като в одеяло. След като си пожелахме лека нощ, аз се заразхождах покрай огньовете, които още горяха, подхранвани от смях и шумно перчене. Не мислех за „Водното конче“, за „Аполо“ или пък за Хюго. Исках да мисля за Джейсън и какъв щеше да е животът му без „Водното конче“, но в главата ми нямаше място за нищо. Сърцето ме болеше и мислите ми бяха изморени. Исках да се скитам безцелно, докато не заспя.

Внезапно, сред музиката и пиянските крясъци, го чух. Смехът на Дизи.

Трябва да призная, че първоначалната ми реакция беше да се скрия. С болка осъзнах как съм облечена. Напълно бях забравила за роклята си до този момент, но не исках Дизи да ме види така. Отношенията ни бяха достатъчно изопнати. Не можех да си представя мъката, която ме чакаше. После се сетих, че причината да се чувствам толкова добре в роклята, беше, че всички останали бяха облечени като мен. Това означаваше, че и Дизи е облечен като мен. Е, не в рокля, надявах се. Каквото и неудобство да чувствах, то бе преодоляно от любопитството ми в какво е облечен Дизи.

Последвах смеха му през лагера, докато не го забелязах да седи в групичка хора около един от огньовете — беше с каска, облечен в маслиновозелена униформа от Втората световна, а в скута си държеше пушка и вдигаше тост с метална халба. Не мога да си представя как

съм изглеждала в костюма си, когато излязох от мрака и пристъпих в светлината от огъня — може би като някакъв дух от Шекспирова пиеса, дошъл, за да го преследва. Щом ме видя, той изпусна пушката си и падна назад от пъна, на който седеше. Двамата млади рицари от двете му страни се засмяха и залюляха халбите си във въздуха, докато го изправяха с такава лекота и самоувереност, че си помислих, че им се е налагало да изправят много хора по същия начин и преди.

Когато седна отново на пъна, Дизи наведе глава и се опита да скрие лицето си от мен. Заобиколих групата му и докато той се изправяше от мястото си като прерийно куче и се оглеждаше къде съм отишла, аз заставах точно зад него. С жест, който беше станал толкова автоматичен с годините, както миенето на зъби, аз замахнах силно, свалих каската от главата му и го ударих с нея.

Другите около нас се разсмяха шумно, а Дизи се обърна бавно и ме погледна. Посочих му с ръка да ме последва.

— От кога идваш тук? — попитах аз.

— За първи път ми е. Дей-Юнг реши, че може да ми хареса. Познаваше някакъв човек от организаторите.

— Той е тук, нали знаеш? — попитах го аз.

Дизи се направи, че не ме чува.

Посочих му едно дърво и седнахме встрани от лагера. Извади от вътрешния си джоб едно плоско шише и ми го подаде, преди да отпие. Дизи можеше и да е глупак, но това не означаваше, че не е джентълмен. Взех шишето и отпих. Добре че беше бърбън, а не вино.

— Във фейсбук си се отбелязал, че си в Портланд — казах аз.

Той заби приклада на пушката в земята до краката си.

— Не исках никой да знае какво ще правя този уикенд.

— „Водното конче“ затваря — казах аз.

Все едно някой го включи да се зареди. Той се ухили и едва не заподскача.

— Идваш в Портланд. Знаех си! Ще дойдеш в Портланд. Ще сме дяволски страхотни! Точно както преди.

И това ме накара да взема решение. Не мъдрите слова на Хюго или изкушенията на Ави, или дори немоцната ми сметка в банката. Дизи ми показва така, както никой друг не можеше, че вече не бях същият човек от началото на лятото. Не исках да съм дяволски

страхотна. Исках животът ми да има смисъл и да съм от значение за някого. Поклатих глава и видях как Дизи се смалява.

— Няма да приемеш работата на мечтите си, така ли? — попита той.

Отново поклатих глава.

— Тогава какво, по дяволите, ще правиш? Имаш друго предложение ли?

— Може да отворя друга книжарница. Имам инвентара — свих рамене аз.

— Не мога да повярвам, че дойде чак до Калифорния, за да отвориш скапана книжарница за стари книги — каза той.

— Дойдох чак до Калифорния, за да бъда с най-добрия си приятел.

Усетих, че ме гледа отстрани, и тогава се случи. Един удар на сърцето раздели миналото, когато Дизи беше най-добрият ми приятел, от сегашното, когато вече не беше. Трябваше да сме облечени като хора, които не сме, за да го осъзная. Той щеше да отиде в Портланд, а аз щях да остана тук. Щяхме да си пращаме съобщения, щяхме да водим видеоразговори и винаги щях да го обичам. Но нещата между нас никога нямаше да са като преди. Никое от важните събития в нашето приятелство с Дизи не беше запечатвано с думи. Никога не бяхме декларирали приятелство си или привързаността си един към друг. Те просто бяха там. И все още съществуваха, но не беше същото. Тук се разделяхме. Вече плувахме в различни води.

Той ми подаде отново шишето. Отпих и почувствах как горещата лава на бърбъна се разнася по тялото ми и по някаква причина се сетих за разказа на Джеймс Джойс „Мъртвите“ и как Грета стои като хипнотизирана от последната песен за вечерта, която се чува от гостната и която я изпълва с носталгия по младите невинни години.

— Мисля, че така ми харесваш — казах аз. — Като войник от Втората световна, имам предвид. Много мъжкарски.

— Ти ли го казваш, мацката от Шалот — каза той.

— Май имаш предвид дамата от Шалот^[5].

— Да, нещо такова беше.

Първоначално червените светлини в далечината, присветващи в ритъм, изглеждаха като част от нощния пейзаж. После обаче умът ми се проясни след всичкото вино и канабиса във въздуха.

— Изглежда, че има някакъв проблем — каза Дизи, сочейки светлините. — Може би трябва да се върнем.

Тръгнахме надолу и се присъединихме към другите, които се бяха насочили към линейката. В далечината над високите гласове, ми се стори, че чух някой да произнася моето име, но не бях сигурна. Когато стигнахме, видях, че Джейсън тича към мен. Ако ме търсеше, това означаваше, че...

Затичах се към линейката, Дизи изоставаше малко зад мен, спуснах се към парамедиците, които ритмично натискаха гърдите на Хюго.

[1] „Бенихана“ — американска верига за скъпи ресторанти с японска кухня. — Б.пр. ↑

[2] Герой от анимационния сериал „Семейство Симпсън“. — Б.пр. ↑

[3] *Oracle Corporation* — американска транснационална корпорация за компютърни технологии, която е специализирана в разработването и маркетинга на компютърни хардуерни системи и системи за управление на бази от данни. — Б.пр. ↑

[4] Във Франция и Англия през Средновековието — певец, музикант, поет от свитата на феодал. — Б.р. ↑

[5] „Дамата от Шалот“ — балада от английския поет Алфред Тенисън, вдъхновена от легендите за крал Артур. — Б.пр. ↑

13

ДА РАЗРОВИШ ЗАМРЪЗНАЛАТА ПРЪСТ

*Кое е по-лошо? Да преживея всичко това,
но никога да не те видя?*

Или изобщо да не го бях преживявал?

Хенри

Бяхме в чакалнята на спешното отделение малко преди полунощ, когато за първи път чухме думата *инфаркт*. Други хора, загрижени за близките си, ни отбягваха. Първоначално реших, че не искат да имат нищо общо с нашите лоши новини, не искаха нашият лош късмет да ги настигне. После обаче повдигнах шлейфа на роклята си, за да не се заплете в колелата на количката на Хюго, и се сетих, че Джейсън, аз и други приятели, все още сме облечени в ренесансовите си одежди, а Дизи във военната униформа. Изглеждаше странно, че нашето облекло ги притесняваше. А все пак охраната на входа беше прибрала мечовете и огнестрелното оръжие.

В интензивното отделение дадох инструкции на приятелите ни. Да се обадят на Робърт. Да ни донесат дрехи. Да сложат табела на „Водното конче“. Сърцата на всички се изпълниха с надежда, когато се спуснаха да изпълняват мисиите си. Щом имаше какво да се върши, значи всичко щеше да е наред. Нашите рицари и дами тръгнаха, шпори за несъществуващи коне затракаха по плочките. Джейсън и аз останахме сами и гледахме Хюго през прозореца на интензивното отделение.

— Какво ще стане? — попита Джейсън.

— Нямам представа — казах аз, опитвайки се да разгадая изражението на лицето му в отражението върху стъклото.

— Кога ще разберем?

— Докторът каза, че ще дойде към обяд с резултатите. Тогава ще разберем повече.

— Ами, ако нещо се случи преди това?

— Ще дойде друг лекар.

— Сигурна ли си?

Стори ми се странен въпрос, прекалено наивен за Джейсън. Извърнах се от отражението му, за да погледна истинското му лице.

— Да, сигурна съм. Така работят — започнах да му обяснявам, но се спрях, защото осъзнах, че най-вероятно Джейсън има много повече опит с болници и лекари от мен и страхът идваше от опита му.

— Ще се постарая да дойде някой. Обещавам — казах аз.

Свалих наметалото си в чакалнята на интензивното и предложих на Джейсън да го ползва като възглавница. Имаше нужда да полегне. Редовете столове нямаха облегалки за ръцете и можехме да легнем на тях, за разлика от спешното отделение, където изглежда неудобството беше задължително. Нощният пазач почистваше пода и замириса на дезинфектанта, който ползват във всички медицински заведения. Записах си напомняне в телефона да донеса тамяна на Хюго в болничната му стая. Написах съобщение във фейсбук страницата на книжарницата, в твитър и в сайта, че „Водното конче“ ще бъде затворено за няколко дни. Да следят за новини. Щяхме да отворим отново книжарницата, колкото е възможно по-скоро.

Лекарят дойде на консултация. На следващия ден все още таяхме слаба надежда. Позволиха ни да го видим, един по един, по 15 минути на всеки час. Направих му масаж на краката. Робърт седеше до приятеля си и се взираше в мониторите, все едно изписваха счетоводен баланс, който не можеше да разбере. Съпругата на Робърт — Шарлийн, дойде и двамата се хванаха за ръце в чакалнята с наведени за молитва глави. Когато дойде редът на Джейсън, той седна в край на леглото при краката му и му почете на глас разкази на Джек Лондон. Чувах гласа му, приглушен от стъклото. Четеше хубаво, бавно и спокойно, все едно се опитваше да примами уплашено животно да дойде по-близо до огъня. Действаше ми успокояващо да го слушам. В главата ми обаче не изникваха пейзажи на хрущящ сняг и тъжен вой на вълци. Вместо това виждах един 19-годишен Хюго в огромно тъмносиньо палто, който

обикаля мъгливите пристанища на Сан Франциско с „Дивото зове“ в джоба, а меката корица е подвита от постоянно четене. Гледах лицето на Хюго и си представях, че отпуснатите му устни се повдигат в лека усмивка и че той също си мисли за този млад мъж.

Видях, че майка ми ме е търсила няколко пъти по телефона и е оставила съобщения на гласовата поща. Нямах сили да се занимавам с нея сега. По-късно. Сега всичко се отлагаше за по-късно.

Никой дори не си и помисли да постави под въпрос решението постоянно да има човек при Хюго, така че се разбрахме да ходим на смени в болницата. Аз поех нощната смяна. Първоначално беше полесно да съм там, отколкото в апартамента ми. Но третата безсънна нощ ми се отрази и вече не можех да държа очите си отворени. Не знам кога съм заспала, но щом се събудих, видях, че някой ме е завил с одеялото с лосове на Хюго.

Седнах и се огледах. Единственият друг човек в чакалнята седеше до мен и през първите мъгливи моменти, когато се събудих, установих, че зяпам майка ми.

— Косата ти на нищо не прилича — каза тя, като протегна ръка към мен и докосна краищата ѝ. — Толкова много цъфти.

Просто седях там и не знаех дали да се зарадвам, или да се ядосам, че тя е тук. Бях твърде изморена, за да реша, така че само склоних глава на рамото ѝ и придърпах одеялото с лосове до брадичката си.

— Видях поста ти във фейсбук — каза тя. — За това, че книжарницата затваря. Притесних се.

— Ти следваш „Водното конче“ във фейсбук?

— Ти ми каза да пратя онова кресло в книжарницата. Никога нямаше да изкопча информация от теб. Какъв избор имах? А след това някой написа за състоянието на Хюго.

— И ти реши да дойдеш? — попитах аз, въпреки че отговорът беше очевиден.

Тя се протегна и ме потупа по ръката, доста силно при това, без да ме поглежда.

— Реших, че мога да помогна. Постнах съобщение на фейсбук страницата, за да попитам дали някой може да дойде до летището да

ме вземе. И някакъв млад индиец, който приличаше на хипи, дойде. Беше обут със зелени джапанки, но караше инфинити. Сигурно го беше взел назаем.

Заплаках, а тя наведе красивата си глава и я допря до моята. Усетих мириса на сапуна ѝ с лавандула, който използваше цял живот, колосаната ѝ памучна риза и спортните ѝ панталони, косата ѝ, обвита в облак от Шанел №5.

— Заведе ме в апартамента ти. После ще говорим защо той има ключ от него. Каза, че ти би искала това нещо с елените, така че го донесох. Реших, че никой не би пазил таква грозно нещо, освен ако не е важно.

Постепенно мълвата за състоянието на Хюго се разнесе. Предната част на „Водното конче“ беше зарината с цветя и картички, включително огромен букет от „Аполо — книги и музика“. Обадих се на Ави на следващия ден, за да ѝ благодаря, но пропуснах да спомена, че занесох букета в детското отделение на болницата. Не ми изглеждаше правилно да оставям подарък от вражеския лагер в стаята му, въпреки че Робърт изтъкна, че смущението може да е средството, което да накара Хюго да стане от леглото.

Майка ми накара Дизи да се разрови из Маунтин Вю за „нормална храна“, така че винаги имаше нещо за хапване вкъщи и в чакалнята на болницата, което да предложим на посетителите на Хюго. През останалото време, където и да бях, тя беше с мен — четеше „Садърн Ливинг“ на айпада си или пък романа на Барбара Тейлър Брадфорд, който Джейсън ѝ донесе от „Водното конче“.

— Знаеш ли, обикновено не чета много, но тази книга ми харесва — каза тя на Джейсън, докато държеше книгата на разстояние от себе си и я разглеждаше като стар пръстен от антикварен магазин.

— Джейсън има дарбата да избира правилната книга за всеки човек — казах аз.

Нечия друга майка сигурно би разговаряла повече с Джейсън за живота и произхода му. Деликатно би изкопчила детайли от него, за да навърже историята му, и как така са се стекли обстоятелствата, че да се превърне в това, което е сега. Би предложила майчина утеха и вероятно някакъв съвет, за да намери пътя в живота. Но когато видях, че

Джорджина гледа надолу към ръцете на Джейсън, надуших веднага какво ще последва. Майка ми се подготвяше да зададе безцеремонен въпрос.

— Какво ти се е случило? — попита тя Джейсън, като посочи с глава ръцете и крака му.

За моя изненада Джейсън дори не трепна. Той вдигна едната си изкривена ръка, така че тя да може да я види по-добре, а мама я пое и я потърка с палци все едно беше черупка от мида, която беше намерила на плажа. Никога не бях виждала Нимю да докосва ръцете му, а ето я сега майка ми ги галеше.

— Церебрална парализа — каза той. — Това е просто шибан медицински термин, с който лекарите казват, че си нямат никаква идея какво ми е.

— Внимавай с езика, младежо — предупреди го майка ми.

— Извинете.

— Хайде де, продължавай. Не се цупи.

Той сви рамене и ритна стола пред себе си.

— Сигурни са, че причината са наркотиците, които майка ми е вземала, докато е била бременна — продължи той. — Спря ги. Стана зла. И ме отведеха от нея.

Майка ми мълчаливо кимна. Беше трън в задника, но в някои моменти беше същинско чудо.

— Скъпи, не се измъчвай — каза тя. — Хората винаги се държат лошо с теб, когато се чувстват виновни.

Джейсън беше преполовил „Да накладеш огън“^[1], когато Хюго получи втори инфаркт. Мониторите започнаха да пицят, Джейсън скочи на крака и остана като замръзнал до леглото, докато една сестра не го дръпна. Аз се втурнах в стаята и го сграбчих, заставах зад него и го прегърнах, така че да не вижда страха на лицето ми. Лекарят каза, че трябва да се подготвим, и попита дали има документ за забрана за ресусцитация^[2]. Не знаех. Робърт кимна. Джейсън си тръгна и не се върна повече. Майка ми стоеше зад стъклото и ме гледаше, докато държах ръката на Хюго и отброявах всеки негов дъх, до последния.

Дизи ни закара до къщи с кола под наем, така че майка ми нямаше да се вмирише на пържени картофки. Докато тя съставяше списък на нещата, за които трябваше да вземем решение, аз се загледах през задния прозорец и си мислех, че последния път, когато гледах сградите по пътя към дома на Хюго, той беше жив.

Бях притеснена, все едно бях забравила нещо. Обаче не бях. Загубата на Хюго покрусил душата ми. Опитах се да си представя онова, на което не ни позволиха да станем свидетели. Как преместват тялото от стаята. Транспортирането му до крематориума. Това бяха тайни, за които плащахме на други хора да ги пазят вместо нас. Преди векове семейството му би се погрижило за него в смъртта му, точно както е правело в живота. Но сега безлики и безименни хора вършеха това, което аз не можех. За мен щеше в момента да е утешение, за тях беше просто работа.

Вкъщи на дивана усетих очите си раздразнени и сухи, а болката беше студена, все едно бях прекалила със сладолед. Не ми бяха останали сълзи. Погледнах надолу и видях, че се чеша по ръката точно там, където по-рано бях оставила червени резки. Защо усещах мъката като мравки под кожата?

Майка ми не спираше да говори за точния брой на нишките на плата, докато слагаше върху леглото ми новите чаршафи, които беше купила. В кухнята Дизи правеше пържените си сандвичи бълбунни. Излязох навън за глътка свеж въздух и си проверих телефона. Бях звъняла поне дузина пъти на Джейсън, но той не отговаряше. Знаеше, че Хюго си е отишъл. Нямаше как да не знае. Притеснявах се. Джейсън трябваше да е с нас.

В двора отстрани на апартамента на Хюго чух шум. Отидох до японския клен и погледнах иззад ъгъла. Видях в мрака как госпожа Калън изкоренява някакви домати от саксиите и ги пъха в големи торби за боклук. Прибрах се вътре, без да кажа и дума.

„Любовникът на лейди Чатърли“ лежеше на плота за ядене. С химикалка в ръка обърнах на последната страница, точно там, където свършваха бележките, и написах:

Скъпи приятели,
Нашият обичен Хюго си отиде.

Пощата във „Водното конче“ се беше натрупала за седмицата, през която бяхме затворили. Няколко сметки, много съболезнователни картички. Имаше цветя пред входната врата. Рисунки с цветни моливи бяха залепени по витрината. Притиснах писмата до гърдите си, докато отварях вратата.

— Ще ти отнеме доста време да почистиш всичко това — каза майка ми и взе един розов гербер, докато ме чакаше да отворя вратата.

— Хората го правят от добро, мамо.

Докато успя да вляза и да заключа вратата, майка ми вече стоеше до касата — беше се опряла с дясната си ръка като балерина, подготвяща се за танц. Огледа вътрешността на „Водното конче“. За първи път от много време видях книжарницата, както я виждаха другите хора. Дори и след седмици чистене, подреждане, поставяне на табелки и преподреждане, в очите на майка ми сигурно все още изглеждаше като една огромна купчина с книги и каса за пари.

Можех да чуя в мълчанието ѝ как пресмята парите, които са похарчили за образованието ми, колко години съм работила, след като завърших университета, жертвите, които според нея бях направила, за да водя този живот. А сега тя виждаше точно този живот. Беше облечена в кремав костюм и кафеникава блуза, с обувки на висок ток, които бяха в тон с дрехите ѝ. Нямаше и едно косъмче, което да не беше на мястото си, ни една гънка, която да смее да се появи на дрехите ѝ, нито една бръчица по лицето. В сравнение с нея всичко във „Водното конче“ изглеждаше мърляво — дори и собствената ѝ дъщеря.

— Знам, че не е... Искам да кажа... че е рисков капитал — завърших аз.

Майка ми се обърна и ме погледна. Тя не вярваше във венчър капитали, както не вярваше и във Великденския заек или карираните панталони. Вярваше в сигурността, дори когато беше на границата със самозалъгването.

— Мога да направя чай — предложих.

— Много е рано.

— Имах предвид горещ чай.

Погледнах чашите до електрическия чайник и видях, че единствената чиста чаша е тази на Хюго.

— Ще отида до близкото заведение за кафе — каза тя.

Започнах да преглеждам пощата, когато останах сама. Пропусках повечето неща, докато не видях картичка с имената на Тоалетната на ЦРУ, изписани на мястото на изпращача.

Скъпи Маги и Джейсън,

Има картички, специално направени за такива случаи, които можехме да изпратим, така че да не ни се налага да ги измисляме ние. Има книги, които можем да ви препоръчаме, и групи, към които да се присъедините, за да ви помогнат да се справите с чувствата си. Нищо от това не помага. Защото така е с мъката. Ще боли и ще боли, докато един ден ще усетите, че болката е намаляла. Мислете за този ден.

Ваши
Майк, Майк и Джон

Върнах обратно картичката в плика и го залепих на касата, за да ми напомня да го чета всеки ден.

Преглеждах останалата част от купчината писма, когато Джейсън влезе в книжарницата. Останахме като замръзнали на място от изненада и се взряхме един в друг. Той първи се раздвижи. Шмугна се покрай мен и отиде при рафтовете с книги. Аз го последвах.

— Джейсън!

Видях го как се скрива зад ъгъла с литература за самопомощ и го последвах.

— Къде беше? Обаждах се навсякъде. Притесних се. С Нимю ли беше?

Джейсън изведнъж спря и за малко да се блъсна в гърба му. Обърна се към мен, а изражението му беше каменна маска. Отстъпих назад. Той отново ми обърна гръб и влезе в офиса, затръшвайки вратата зад себе си.

— Джейсън! — извиках аз, чукайки на вратата. — Джейсън, отвори!

Чух през затворената врата как столът се плъзна по пода и изскърца, когато той седна в него.

— Джейсън, хайде де. Не съм те виждала с дни.

Зад вратата обаче цареше пълна тишина. Така че я изритах здраво. Усетих как болката лази нагоре по крака ми.

— Мамка ти! — извиках аз както на Джейсън, така и на вратата. Не съм сигурна към кого точно.

Вратата се отвори широко и той втренчи поглед в мен. После се втурна покрай мен и се насочи към предната част на книжарницата.

— Отиде си! — извика той през рамо.

— Отиде си? Мислиш ли, че не знам? Държах му ръката, докато умираше. Къде, по дяволите, беше ти? А? Къде, по дяволите? Седях там и го гледах как умира. Къде беше ти?

— Не говоря за... — обърна се той към мен, дишайки тежко. — Не говоря за Хюго.

— Какво?

Как можеше да говори за някого другото? Как така можеше да мисли за някого другото?

— Грендел, тъпачке — огледах се наоколо като пълен идиот, все едно котката щеше просто да се появи отнякъде. — Няма го от две седмици, а ти дори не си забелязала.

Котката. Хюго умря, а Джейсън мислеше за котката. Дори капчица разум да ми беше останала през последната седмица, се изпари. Усетих онова потреперване в гърдите, когато знаеш, че ще паднеш, но не можеш да направиш нищо, както и спокойствието от факта, че не ти пука. Едно болезнено приземяване е за предпочитане пред това да се сдържаш толкова дълго.

— Искам да се махнеш — казах му аз.

— Да се махна откъде?

— От „Водното конче“. Робърт ще ти изпрати обезщетението.

— Не можеш да го направиш — каза той.

— „Водното конче“ вече е мое. Мога да правя каквото си искам.

Някой чукаше на вратата и молеше да го пуснат. Вратата беше отключена, но все още висеше табелата „Затворено“. Двамата с Джейсън се обърнахме и видяхме Глория пред вратата, обути със

зелени гуменки марка „Кедс“ и тениска, на която пишеше „Много книги, малко време“. Тя ни махаше и сочеше навътре към книжарницата, молейки ни да я пуснем. Джейсън хвана най-близката книга, която му беше под ръка, и я хвърли към вратата. Глория почука с пръст часовника си и посочи работното ни време. Този път аз хвърлих книга по нея. След това и двамата с Джейсън открихме огън с книги, докато тя бързо се отдалечаваше по тротоара. Когато свършихме с обстрела, Джейсън седна на новото кресло и се хвана за облегалките за ръцете, все едно се готвеше за излитане.

— Какво става тук? — попита майка ми, когато влезе с чаша кафе във всяка ръка, а портмонето ѝ се полюшваше от едната от тях.

— Бяхме си много добре без теб — каза ми Джейсън. — Всичко щеше да бъде наред без теб.

— Деца, недейте — каза майка, като остави чашите. — Караницата няма да помогне с нищо.

Погледнах към Джейсън. Тя беше права. Не можех да оправя нещата.

— Дей-Юнг каза, че ще приемеш работата — каза той.

— Каква работа? — мама ме погледна с очакване. — Каква работа? В офис? Ще имаш ли секретарка?

— Той каза, че Дизи му е казал, че Ави има идея да купи „Аполо“ заради теб — продължи Джейсън. — Казва, че това е причината сградата да се продава. Заради това губим договора си за наем. И заради това „Водното конче“ затваря. Заради теб.

— Той ли е казал това? — попитах аз.

— Това казвам аз — отвърна Джейсън.

Лицето му почервения и целият се напрегна. Усещах гнева му от десет стъпки разстояние.

— Наистина ли ме уволняваш? — попита той.

— Уволнен? — намеси се майка ми. — Кой е казал нещо за уволнение? Разбира се, че не си уволнен.

— Много неща могат да се случат, докато си навън за кафе, мамо.

— Уволнен ли съм? — попита отново той.

— Господи! — отвърнах аз. — Не, разбира се, че не си. Не знам вече какви ги говоря.

Това изглежда го успокои и той се облегна в креслото. За първи път го виждах да седи нормално, вместо да се обляга странично на облегалките и краката му да висят във въздуха. Креслото изглеждаше прекалено голямо за малкото му тяло. Той се размърда и се пресегна за нещо, върху което беше седнал. Беше раздърпано копие на „Кенилуърт“ от поредицата „Уейвърли“. Седнах с кръстосани крака на пода. Той ми подаде книгата.

— Хюго е мъртъв — каза Джейсън.

— Да, така е.

— Грендел си отиде.

— Сега го разбрах и аз.

— Тя ще скъса с мен — продължи той. — Просто чака да мине възпоминателната служба. Все едно това е краят и след него тя няма да изглежда лош човек. Все едно всичко отново ще е наред след службата. Предполагам, че така действат хората.

— Да, така правят хората.

Не се опитах да споря с него или да го лъжа, за да се почувства добре. Така или иначе нямаше да се получи. Ако това помагаше, щях сама да се успокоявам с куп лъжи.

— Само още един — каза Робърт и сложи вестника си на масата, като внимаваше да избегне мокрия кръг, който беше останал от чашата ми с чай.

Бяхме седнали на маса до витрината в „Къпа Джо“. Аз хапвах подсладена оризова бисквита, докато се правех, че преглеждам документа. Робърт пийваше от зеления си чай. Той ме беше посъветвал да изчакам да мине време, преди да се захвана с цялата бумащина. Имаше време. Но аз исках всичко да свърши по-бързо. Да сложа точка и нищо да не остава нерешено. Хюго беше оставил книжарницата поравно на Джейсън и на мен. Но партньорството ни беше объркало баланса. С помощта на адвокат Робърт оправяше този проблем. Спомних си колко пораснала се чувствах, когато подписвах документите за книжарницата с Хюго. Сега се чувствах остаряла.

Дойдох сама тук, защото казах на майка ми, че ще ѝ е скучно с всички тези документи. Това беше самата истина, но също така исках да се махна от нея. След избухването на Джейсън за работата в

„Аполо“, тя намери офертата вкъщи и от този момент нататък не спираше да ме тормози по този въпрос. Никога не се беше вълнувала за която и да е от предишните ми работи в софтуерния бизнес. Не можеше да проумее с какво точно се занимавам. Но това? Имаше потенциал в това. Имаше статус. Щеше да донесе пари. Това вече можеше да разбере.

Вдигнах поглед от документите и видях, че Робърт гледа мен вместо химикалката ми. През последната седмица все се навърташе около „Водното конче“. И не беше единственият. Имах чувството, че Джейсън въобще не беше напуснал книжарницата, а също така намерих спален чувал в офиса. Все едно очакваше да хване Грендел или Хюго, докато се промъкват в книжарницата.

— Добре съм — казах аз.

— Трябва да поговорим за възпоминателната служба.

— Все още не.

— Знам, че е трудно, но хората очакват да има такава служба — каза Робърт.

Беше прав. Вече имахме доста запитвания в книжарницата. Ставаше все по-трудно да се отказва на толкова много хора. Бях стигнала дотам, че исках да организирам възпоминателна служба, за да споделя скръбта си, да рискувам поне веднъж да не съм смела. Но всеки път си спомнях какво беше казал Джейсън за Нимю — че ще го зареже след службата.

— Все още не — повторих аз.

Последните няколко дни ми бяха като в мъгла, макар че се опитвах да живея поне малко нормално, но вече нищо не беше такова. По филмите дават това време като монтаж от сцени на фона на захаросана поп балада — хора намират вещи, оставени от онези, които са загубили. Всичко е концентрирано в рамките на няколко минути, изкривено във времето възстановяване, защото всички зрители биха напуснали салона, ако беше нещо друго. Никой не иска да плаща пари, за да изживее този вид болка.

— Той не би искал да си тъжна — каза Робърт.

— Вече е покойник, така че няма думата — съжалих за това, което казах, веднага след като излезе от устата ми, но прекалено много ме болеше, за да се извиня. — Откога знаеше?

— Какво?

— Че той е болен. Бил е болен от доста време, нали така? Спря да пуши. Спря да пуши каквото и да било. Прекарваше по-малко време в книжарницата. Срещаше се със стари приятели като Порша например. Знаел е, че този момент ще настъпи.

Робърт кимна.

— Сърдечна болест. Сподели ми преди години. Знаеше, че дните му са преброени. Просто щеше да изкара до края, както може. Нещата с финансите бяха такива, че смяташе, че „Водното конче“ ще изчезне горе-долу по същото време с него. После обаче ти и Джейсън съживихте книжарницата и започнахте да изкарвате пари. А той пък започна да гледа на нея по-скоро като наследството, което ще остави след себе си, което ще остави на вас. Тогава променихме завещанието.

— Как е Шарлийн? — попитах аз, за да се опитам да сменя темата. Беше ми прекалено трудно да говоря за Хюго.

— Моли се за теб. И двамата се молим.

— Не вярвам в това. Нито пък Хюго вярваше.

— Няма значение. Молим се за теб независимо от това.

Той постави ръка на рамото ми и я задържа. Не го погледнах, докато си тръгваше.

Вечерта беше топла и госпожа Калън беше отворила високите прозорци в предната част на кафенето, за да се усети бриза откъм залива. Но вече беше станало време да затваря, така че дръпна прозорците и ги заключи.

Никога не бях оставала сама в „Къпо Джо“ преди. Госпожа Калън също беше с прекратен договор за наем и вече беше започнала да си събира нещата. Кафенето изглеждаше празно и жалко без други хора. Беше просто една голяма жълтеникава стая, която миришеше на кафе, гола и празна. Почувствах се, все едно бях там за първи път.

— Какво ще правиш сега? — попита госпожа Калън. — Отново без работа.

— Ще видя. Джейсън може и да продължи. Не мисля обаче, че аз мога да продължа.

Тя седна на стола срещу мен и отпи глътка кафе от висока чаша. Чудех се как успява да спи през нощта.

— Ами ти? — попитах аз. — Къде ще преместиш „Къпа Джо“?

Тя поклати глава.

— Осемнайсет години е доста време. Трябва да продължа напред. Да започна отначало. Ти трябва да направиш същото — тя посочи към отворената ми раница и „Любовникът на лейди Чатърли“, която стърчеше от нея. — Какво ще направиш с това?

Не я разбрах. Какво имаше за правене? Знаеше ли въобще за Раджит?

— Такава глупост — каза тя, като взе книгата от раницата ми. — Толкова глупава, глупава надежда.

Сложи книгата на масата, без да я отваря. Постави длан на корицата и я притисна. Вече не съществувах за нея в стаята.

— В неделя е първият ден от лятото. Чакай ме в „Пайъниър Парк“ до фонтана в 12,00 по обед. Толкова глупаво.

В неделя е първият ден от лятото. Чакай ме в „Пайъниър Парк“ до фонтана в 12,00 по обед. Тя знаеше за бележката. Само трима души знаеха за нея. Аз, Раджит и...

— Катрин. Ти си Катрин.

Гледахме се една друга. Виждах как лицето ѝ се гърчи в опит да измисли лъжа, нещо, което можеше да каже, което щеше да ме накара да повярвам в обратното, но вече знаех истината и нямаше как да избегнем разговора.

Тя бутна книгата на масата към мен.

— Въобще не те чух. Ти си тръгна веднага след Робърт и вече не си тук.

Задържах книгата до гърдите си и се опитах да се сетя за всичко, за което исках да попитам Катрин, ако някога я намерех, но сега нищо не ми идваше наум. Всичко, което правех, беше да повтарям глуповато:

— Ти си Катрин.

Тя стана, обърна ми гръб, отиде зад касата и започна да сгъва кърпите за съдове.

— Напусни кафето — каза тя.

— Няма да кажа на никого — казах аз. — Не бих направила такова нещо.

Тя не ме погледна, просто продължи да сгъва кърпите. Но аз няхах никакво намерение да си тръгна.

— Знам кой е Хенри — казах аз.

Тя се спря.

— Искаш ли да знаеш? — попитах аз.

Тя поклати глава. Затвори очи и лицето ѝ се вкамени, все едно се опитваше да създаде силово поле около себе си.

Изправих се и бавно отидох до ъгъла, защото не исках да я подплаша.

— През цялото време се чудех коя си, особено когато открих, че бележките не са от 1961 г.

— Не трябваше да ги публикуваш — каза тя. — Не беше редно. Голяма грешка.

— Права си за това — казах аз. — Съжалявам.

Тя наклони глава напред, така че не можех да видя лицето ѝ, но видях как две сълзи капнаха на плота.

— Не трябваше да се караме — каза тя.

— С кого? — попитах.

— Хюго и аз. Той каза, че трябвало да сложим черупки от яйца направо върху пръстта на доматиите. Аз му отказах, защото първо трябва да се разградят. Обаче той настояваше. Заведе ме отново в раздела с книги за градинарство във „Водното конче“, за да ми покаже някаква книга. Посочи ми я, но после Джейсън го извика. „Прочети това, каза той. Искам да я прочетеш.“ Той ми я посочи. И след като си тръгна, аз взех книгата, която мислех, че ми е посочил.

И тогава разбрах. Хюго. Тя е мислела, че Хюго е Хенри. За известно време в колежа се е подвизавал под това име. Каква беше причината? Нещо за някакво момиче, което е харесвало името Хенри повече от Хюго, защото смятала, че Хюго звучи като име на комунист. Той е познавал госпожа Калън в колежа. Хенри. Смятала е, че Хюго е Хенри. А ако тя е мислела, че той е Хенри... тогава бележките...

— Ти си била влюбена в Хюго — казах аз. — Смятала си, че Хенри е всъщност Хюго и че е пишел бележките за теб.

И тогава нейните очи, изпълнени с мека тъга, срещнаха моите.

— Обаче Хенри пише, че не те познава — казах аз. — А ти познаваш Хюго от 40 години.

— Мислех, че това е някаква романтична игра — да ми пише бележки, като използва друго име. Мислех, че по този начин се опитва да изтрие цялата ни история, така че да се погледнем с нови очи.

Доближих се малко по-близо до нея, опитах се да я насоча отново към стола, но тя остана права на мястото си, все едно от краката ѝ бяха поникнали корени.

— Първият ден от лятото — каза тя. — Наблюдавах го през улицата. Не исках да съм първа там. Така че наблюдавах. Когато тръгнеше, щях да изчакам 5 минути и после да отида и аз. Но той не отиде. Просто си седеше на стола и четеше. Стана 12:00 на обяд. После 12:30.13:00 ч. Той се изправи и се опъна, а после дойде тук, за да обядва. Аз дойдох тук и му направих сандвич на грил със сирене.

Представих си я как седи в „Аполо“ и го наблюдава през прозореца. Изчаква един час. С всяка следваща минута всеки следващ дъх надежда умира. А после да се върне и да му направи обяд, а той въобще не е имал и представа през какво минава тя.

— Все още тая в себе си всички онези думи, които никога не казах на никого. Исках мъжете да ме уважават, дори да се страхуват малко от мен. Те идват и си отиват. Исках нещо повече от живота от това да бъда просто нечия съпруга. Харесваше ми да съм сама. Но не ми харесваше да съм самотна. Хюго винаги беше толкова мил. Започнах да си мисля, че доброто му отношение означава нещо повече. И след това открих бележките. Започнахме да си пишем.

— Съжалявам — казах аз.

Не знаех какво друго да кажа. Съжалявах за всичко, което съм направила, за любовта, която тя никога нямаше да има, дори и за това, че се намесих в света на „Водното конче“. Аз бях виновна.

Тръгнах си, но спрях при масата, за да взема документи от Робърт, които беше оставил, и раницата си. „Любовникът на лейди Чатърли“ лежеше на масата. Не взех книгата. Бях свикнала да изоставям.

[1] Разказ от Джек Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Отказ от реанимиране. — Б.р. ↑

14

НЕПЕНФА^[1]

*Понякога мечтая за спокойно сърце —
силно и сигурно.*

Катрин

Хюго Карл Спандорф, дългогодишен и обичан съсед в Маунтин Вю и собственик на бизнес, почина на 12 септември. Родом от Айдахо, Хюго идва в Залива като младеж и учи литература и математика в Калифорнийския университет в Бъркли. След като заживява в Маунтин Вю през 1982 г., Хюго купи книжарницата „Макнийлс“ и я преименува на „Водното конче — стари книги“. Той беше активен член на няколко клуба, включително на историческата асоциация на Маунтин Вю и „Калифорнийци за мир“. Също така обичаше да се занимава с градинарство. Беше на 59 години.

Очаквайте информация за възпоминателната служба.

Джейсън седеше с кръстосани крака на едно от креслата за четене и мачкаше крачолите на нов панталон цвят каки, който си беше купил. Беше му прекалено голям и се набираше на кръста му под кафявия кожен колан. Трябваше да помоля майка ми да му помогне. Той държеше хартиена чиния с лазаня, въпреки че не ядеше много след раздялата с Нимю, която в крайна сметка не изчака да мине възпоминателната служба. Тя дойде все пак на нея, като се опитваше да убеди всички, че е загрижена за бившето си гадже. Докато всички се бяха облекли в цветни дрехи, каквито харесваше Хюго, тя се появи в мелодраматично черно, допълнено с воалетка, все едно беше на официално погребение, а не на неофициална възпоминателна служба.

Роклята ѝ едва покриваше белъто ѝ. Идваше ми да залея голите ѝ крака с гореща храна, но оставих майка ми да го направи.

— Ами, значи това е — каза Джейсън. — Няма повече „Водното конче“.

— Не съм казвала такова нещо. Казах, че съм склонна да ти продам моята половина от бизнеса или да ти стана партньор, който обаче да не се бърка в ежедневната ти работа. Ти си избери кое повече те устройва.

Той остави чинията си на пода и погледна през витрината към букета с карамфили, изпратени от търговската камара.

— Значи отиваш да работиш за „Аполо“?

— Не. Не съм сигурна какво ще правя. Но каквото и да е то, сигурно ще е на друго място, не тук.

Хюго беше оставил апартамента на двама ни с Джейсън, както и книжарницата. Вече бяхме решили да го продадем, което щеше да ме подсигури финансово за дълго време. Представях си как оставям ключа и бележка и изчезвам незабелязано. Как нарамвам раницата си и си купувам автобусен билет. Намирам някое малко градче. Работя като сервитьорка за забавление. Аз съм онова мистериозно момиче с минало, за което се чудят всички хора в града. Може би шерифът ще се влюби в мен, независимо какво си мисли за моето тежко минало. Веднъж Хюго ми каза: „Трябва да можеш да опаковаш нещата си за 15 минути, ако ти се наложи да напуснеш бързо града.“ Започвах да разбирам мъдростта на този съвет.

— Ще остана колкото е нужно, за да събера нещата си и да си намеря ново място — казах аз. — Дори ще ти помогна да наемеш слуги. Винаги си искал да имаш слуги.

Той премести хартиената чиния на пода зад стола си. За малко да му направя забележка, че Грендел ще се докопа до нея. Но се спрях навреме. Мина цял месец, а все още нямаше и следа от котката. Джейсън беше странно мълчалив по този въпрос от онзи ден, когато ми каза за първи път, че котката е изчезнала. Всъщност мълчеше за всичко — за Нимю, Грендел, Хюго. Изглеждаше толкова объркан, влачейки се из „Водното конче“ — като старец, който е загубил пътя към дома.

Мислех, че ще ми се сърди, когато му кажа, че си тръгвам. Смятах, че ще крещи и целият ще почервене, че ще ми каже, че съм

малодушна и ще ме обяви за предател. Надявах се на това. Вече бях репетирала караницата ни в главата си. Представях си как ще остана спокойна и стоически ще изтърпя всичко и ще кажа неща като: „Разбирам, че си ядосан и имаш пълното право.“

— Ти беше тук единствено заради Хюго.

— Не е вярно.

— Както и да е.

Обърнах глава. Ставаше ми навик да не мога да погледна в очите хората, за които най-много ме беше грижа. Замислих се какво ме очаква оттук нататък. Нова работа на друго място, нов живот, нови хора, които също един ден нямаше да мога да погледна. Винаги мислех за трудните моменти в живота ми като за сюжет на роман. Проблемът се разрешава и продължаваш напред. Обаче не става така. Трудните моменти не свършват просто така. Границите не са толкова ясни. Лошите периоди се сливат с хубавите и се преплитат с още по-лоши времена. А нашите загуби се превръщат в тухли от тишина около нас.

— Ще се справиш — казах аз.

— Престани да се държиш, все едно това, което правиш, не засяга никого, а само теб.

Протегнах ръце към него и го придърпах в прегръдка. Усетих как ръцете му се стягат около мен и го чух как преглътна шумно. После ме отблъсна и се насочи към вратата, като спря, за да си вземе раницата.

— Няма да ти се размине така лесно — каза той. — Държиш се мило с мен, така че да се чувстваш добре, когато си тръгнеш. Няма да ти се размине толкова лесно.

Той затръшна вратата с такава сила, че имах чувството, че камбанката няма да спре да звъни. А сега останах сама с майка ми.

— Правиш добре, като се отърваваш от това място — каза тя, като се доближи до мен. — Това е товар, от който не се нуждаеш, Маргарет-Виктория. Остави го зад гърба си.

Сигурна съм, че в главата ѝ гласът ѝ е звучал по майчински загрижен и успокоителен. Ако бях достатъчно съобразителна, щях да си затворя устата. Но както се оказва винаги когато съм около майка ми, не бях достатъчно съобразителна и в този момент.

— Тук се чувствам повече у дома си, отколкото където и да е другаде.

Затворих очи и съжалих, че съм го казала, веднага щом думите излязоха от устата ми. Не защото не бяха истина, а защото щяха да я наранят.

— Е, хубаво е да знам какво наистина чувстваш към мен и баща си — каза тя, като изправи гръб.

— Оставам тук — казах аз.

— Но ти току-що каза...

— Нямам предвид тук, във „Водното конче“. Свършено е с него.

— Тогава не виждам защо да не се прибереш вкъщи.

Погледнах към предния прозорец и празния стол на Хюго и се опитах да измисля какво би казал той в този момент. Съсредоточих се върху дишането си и зачаках да ме осени мъдрост и главата ми да се изпълни с думи от мистичната вселена на Хюго. Това обаче така и не стана.

— Наистина ли? — попитах я аз. — Не виждаш причина защо не искам да се върна в онази къща и да живея с теб и татко.

— Искам само най-доброто за теб — отвърна тя.

— Не, не мисля. Искаш да страдам като теб.

За един дълъг миг очите ни се срещнаха. Усетих миризмата на Шанел № 5, на прах, а после и онази друга миризма. Пастелната миризма на червилото ѝ, точно както в деня, когато открих истината за баща ми. Видях лицето ѝ, както беше тогава — каменно и безчувствено, като броня, и бузите ми се подпалиха от болката фантом.

— Не се и съмнявам, че го обичаш — казах аз. — Обичаш го повече от живота, който той ти осигурява. Обичаш го повече от мен. Повече от самата себе си. Но също така знам, че голямата ти любов те предава отново и отново, а ти не правиш нищо по въпроса.

Не помня израза на лицето на майка ми или дали затръшна вратата на излизане. Единственото, което помня, е, че в следващия момент се озовах на колене, а компания ми правеха само думите в главата ми. Тишината, която беше гноясвала цял живот, се спуска за няколко секунди. Вече всичко си беше отишло.

Огледах книжарницата и най-накрая престанах да виждам „Водното конче“ така, както майка ми го виждаше. Спомних си как книжарницата се изпълни с хора една неделя вечер наскоро. Спомних си група момчета — може би на единайсет или дванайсет години — с пухкави бузки, непораснали още крачета и мисли, които тепърва

започват да осъзнават важността на момичетата, да се щурат из раздела с комикси. Събираха се около някоя книга, сочеха, смееха се, побутваха се по раменете. Тичаха до касата, за да платят, като брояха монетите си и смачканите банкноти, които държаха в желязна кутия. Жена в рокля на цветя, която държеше каишка, обсипана с кристали, закачена за едно померанче, преглеждаше раздела с литература за домашни любимци, а под мишница носеше последния роман на Патриша Корнуел. Там беше и Хюго, очилата му за четене едва се държаха на върха на носа му, а в скута си имаше отворена книга. Отидох до едно от креслата за четене. Усетих леката миризма на тютюна му и точно тогава сълзите ми потекоха. Преди смятах, че поддържаме „Водното конче“ живо. Сега разбрах, че сме поддържали Хюго жив. Но не беше достатъчно.

Чух, че се чука на вратата и бършейки очи се изправих, като очаквах да видя някого, който се връща да си вземе тенджерата от службата. Но видях Раджит. Стоеше навън, облегал глава на ръката си, опряна в стъклото. Гледаше ме и очите му бяха толкова изморени, колкото и моите.

Отстъпи от вратата, докато отключвах. За момент останахме така един срещу друг да се гледаме през отворената врата, а хората от Маунтин Вю минаваха зад гърба му на път за вечеря или питие или пък, за да пазаруват в „Аполо“.

Протегнах ръка към него и той я пое. А след това ме прегърна. Последваха сълзи. Хюго. „Водното конче“. Ние. Хванах го за ръка и го поведох към рафтовете с книги.

Седяхме в раздела за градинарски книги — аз на ниското столче, Раджит на пода с опънати наред пътеката крака. В тишината всичко около нас изглеждаше забравено.

— Не знаех дали ще искаш да дойда на службата — каза той. — Реших, че може да е прекалено трудно. А и с майка ти тук...

— Всичко е по-трудно с майка ми тук — отговорих. — Не трябваше да стоиш настрана. Ти също го обичаше.

Той сви колене и обви ръце около тях. Косата му беше малко по-дълга. Беше си купил нови джапанки от тъмносин плат със знака на „Найк“ на подметката.

— Благодаря ти, че си я взел от летището. Трябваше да се свържа с теб, за да ти кажа какво става.

Той поклати глава:

— Имаше си достатъчно грижи и без мен.

— Да, майка ми може да се окаже голяма хапка за всеки.

— Нямах това предвид.

— Знам.

Облегнах глава на книгите до мен и се опитах да не го гледам. Просто исках да го усещам до себе си — без докосване, целувки, секс — просто да бъда с него.

— Отидох в болницата — каза той. — Когато ти не беше там. Прекарах известно време с него. Исках да го знаеш.

Имах чувството, че сме разделени от река и че ще намеря брод към него само ако знаех правилните думи. Но аз седях безмълвно и усещах как книгите се впиват в тялото ми.

— Отивам в Амстердам — продължи Раджит. — От работилницата за колела, с която се свързах, ми предложиха да стана чирак.

— Колко време няма да те има?

Той сви рамене:

— Не знам. Продадох апартамента си. Имам малко пари, с които мога да изкарам известно време. Мислех си да попътувам малко.

— Яж. Моли се. Поправяй колела.

— Нещо такова.

Станаме и отидохме в предната част на книжарницата. С всяка стъпка променях решението си дали да му кажа, или не. Но когато стигнахме вратата, вече знаех, че ще му кажа.

— Намерих я — казах аз. — Катрин. Знам коя е.

Той поклати глава и леко докосна с пръсти моите.

— Ти си моята Катрин.

И след това си тръгна.

Звукът от клаксона пред апартамента ми на следващата сутрин пропука тежката тишина, с чиято помощ водехме война с майка ми.

Тя се изправи, когато чу клаксона, и тръгна, оставяйки багажа си в средата на дневната ми. Взех чантите ѝ и я последвах.

Навън беше топло и слънцето обливаше в златиста светлина града, но се усещаше, че ще стане по-студено. Идваше есента. Моето лято във „Водното конче“ свърши.

Подадох една по една чантите на шофьора, който ги сложи в багажника, и се върна на шофьорското място, а майка ми го изгледа с неприязън, изненадана, че не е дошъл да ѝ отвори вратата. Пресегнах се към дръжката на задната врата, за да я отворя, но се спрях. След няколко секунди мама щеше да си е тръгнала. Вече се нуждаех от собствено пространство, но не исках да си тръгва по този начин.

Стояхме, гледайки се една друга.

— Не е нужно да се връщаш все още — казах аз.

Лицето ѝ не промени изражението си, само наклони глава леко настрани.

— Можеш да останеш... Е, очевидно не тук, но някъде другаде. Чувала съм, че „Феърмонт“ в Сан Хосе е приятен хотел. Или пък в Сан Франциско. Искам да кажа, че не е нужно да се връщаш.

Наблюдавах как майка ми се бори с усмивката, която се опитваше да се появи в ъгълчетата на устните ѝ. Тя се наклони към мен, докосна брадичката ми с показалеца си и притисна устни до бузата ми. Люляк, червило, Шанел №5. После прошепна в ухото ми:

— Ти си моята най-голяма любов.

И с тези думи се пресегна към вратата, отвори си я сама и се настани на задната седалка. Въздухът около мен все още миришеше на люляк. Няколко златисти листа от амброво дърво паднаха около мен, докато стоях на улицата и гледах как таксито се отдалечава.

— Кога ще дойде камионът? — попита Джейсън.

— Когато им кажем, че сме готови.

Щяхме да дадем книгите на съхранение, поне докато не намерим приемлив купувач, което се оказа по-трудно, отколкото предполагах. Дватамата с Джейсън се съгласихме, че няма да позволим книгите ни да отидат при някого от онези онлайн търговци, които продават книги на безценица по *eBay* или *Amazon* и да направят пари от изпращането на книгите. Те не се интересуваха от книгите. Не ги беше грижа и за хората, които ги купуваха.

Бях седнала на малкото столче и се пресегнах, за да проследя тъмните правоъгълници по килима, очертанятия, където са били рафтовете с книги. Двайсет години хората бяха минавали по пътеките на „Водното конче“, които се бяха изтъркали и приличаха на тебеширените очертаня на мъртвите тела в романите на Реймънд Чандлър. Ако родителите ми ми кажеха, че родният ми дом е бил напълно разрушен от торнадо, нямаше да се чувствам толкова зле, колкото се чувствах сега.

— Имам нужда от въздух — казах на Джейсън, който не ме чу, защото вече се беше зачел в една от книгите от своята купчина.

Налях си останалата половина от бирата в една от чаените чаши на Хюго и излязох навън на тротоара. Облегнах се на витрината на „Водното конче“ и огледах хубаво „Аполо“. Не бях говорила с Ави, откакто отказах предложението ѝ. Дизи се беше преместил в Портланд преди възпоминателната служба. Никой от двамата ни не се постара да скрие разочарованието си от другия.

„Аполо“ — кралството и короната, които отказах — продължаваше напред. Големи плакати на прозорците уведомяваха хората, че магазинът се мести на друго място и всичко се разпродава. Преди Дей-Юнг да замине за Портланд с Дизи (който все пак го беше поканил да отиде с него), той ми каза за плана на „Аполо“ да се премести в по-малки магазини, така че да имат по-уютна атмосфера. Така че ние си събирахме нещата и „Аполо“ правеше същото. Маунтин Вю щеше да остане без книжарница.

Докато гледах туловището на „Аполо“, забелязах някакво движение в една от саксиите с растения, която се намираще отстрани на входа. Беше черно и космато и седеше в пръстта с гръб към пръчката, за която беше прикачено едно окастрено дръвче. Не, не седеше. Беше приклекло. Акаше. Беше черна котка, която акаше в саксиите с растения на „Аполо“. След това видях и едно отхапано ухо. Беше Грендел.

Потропах на витрината на „Водното конче“ зад мен, като не изпусках от поглед котката. Не посмях да се обърна, защото ме беше страх, че ще изгубя Грендел. Почуках по-силно, докато Джейсън не се появи на вратата.

— Какво?

Не обърнах глава към него. Не казах нищо. Просто му посочих.

Бавно, без да си казваме каквото и да било, двамата пресякохме улицата. Опитах се да не го изпускам от очи, но той беше изчезнал, докато стигнем до саксията.

— Трябва да е някъде наоколо — каза Джейсън.

Отидохме в двора на „Аполо“ и заоглеждахме под масите, столовете, саксиите и цендерите с книги. И точно когато тръгнах към една дълга саксия с африкански лилии, видях някакво движение. Погледнах през листата и видях един черен нос да помръдва около цветята в далечния край на саксията.

Той отново зарови глава в растението и чух шумоленето да се отдалечава. Грендел се движеше. Свалих блузата си внимателно и тихо и последвах шума.

Сигурно е имало нещо познато в гласа ми или в миризмата ми, което успокои Грендел, че не е сред непознати, защото за моя изненада, той тръгна към мен. После забелязах, че е приклепнал ниско и го чух как ръмжи дълбоко и гърлено и тогава осъзнах, че не идва към мен. Аз бях плячка за него и той се приготвяше за лов. Дръпнах се далеч от саксията точно навреме, за да избегна нападението му. Той ме подгони и двамата минахме през групичка ученички. Доволен, че ме е прогонил, той се обърна, за да се върне в леговището си. Само че този път аз бях готова. Хвърлих се към него и го хванах с блузата си. Той се бореше и аз едвам го удържах. Една лапа се измъкна и успя да се докопа до мен, но аз продължих да го държа. Грендел трябваше да остане с нас, независимо дали му харесваше, или не.

— Хванала си го!

Джейсън се протегна към котката, чиито нокти все още бяха забити в един от пръстите ми. За момент бяхме като странен китайски пъзел — Джейсън дърпаше Грендел от ръцете ми, Грендел все още впил нокти в мен, аз крещях от болка, Джейсън — от радост, а пък Грендел надаваше такъв вой, все едно идваше краят на света. Най-накрая котаракът ме пусна и аз оставих Джейсън да се погрижи за него.

Тази проклета котка. Живееше си живота в „Аполо“, докато Джейсън се поболя от притеснение за нея. Ние трябваше да събираме парченцата от разрушения си живот, а тази вероломна котка предател се чувстваше съвсем като у дома си през една улица от нас.

И тогава го видях. Както стана преди във „Водното конче“, и сега видях как покривът на „Аполо“ се отваря, така че мога да погледна надолу и да видя всичко, както никой друг. Виждах препълнените с книги рафтове, които не бяха спретнато подредени, а разхвърляни из книжарницата. Виждах себе си и Джейсън как обслужваме клиентите и им показваме различните раздели. Виждах Глория и съпруга ѝ и платнената ѝ торба. Виждах как Тоалетната на ЦРУ седят на големи удобни кресла и спорят, разказват си спомени, ядосват ме. Виждах тази картина толкова ясно, колкото Грендел и Джейсън пред себе си. Тогава разбрах, че ще обичам тази котка вечно.

[1] Непенфа (от гр.) — тревата на забравата в древногръцката митология. — Б.пр. ↑

15

ДА НАМЕРИШ ИЗГУБЕНОТО

Понякога всичко това ми идва в повече.

Катрин

Двамата с Джейсън играехме на скрабъл с думи от Шекспирови пиеси. Почивахме си, след като бяхме свършили с опаковането и на последните книги, когато влезе Ави. По-късно Джейсън каза, че: „внезапно във въздуха се е разнесла корпоративна миризма“. И ако не беше Джейсън, щях да посрещна Ави възпитано и като пораснал човек. Вместо това обаче веднага щом станах да я поздравя, Джейсън скочи от креслото си и зае отбранителна позиция досущ като Грендел. Котаракът пък като никога остана да лежи по гръб на огряното от слънцето местенце върху една купчина кутии, откъдето явно се забавляваше с нашите човешки странности.

— Какво търсиш тук? — попита Джейсън Ави.

Тя не обърна внимание на тона му и отвърна с дизайнерска усмивка. Носеше кремав костюм, подходящ за края на лятото, и с намек за настъпващата есен в блузата ѝ с цвят на препечен портокал. Този път обаче не се чувствах като опърпаната братовчедка от село, докато стоях пред нея в протърканите си джинси с дупки и тениска на „Водното конче“, вързана на кръста. Този път тя беше тази, която не се вписваше с обстановката.

— Укроти топката, каубой — казах аз. — Аз я поканих.

Двете с Ави отидохме в „Старбъкс“, където беше мигрирала и Групата с прекалено много татуировки и пиърсинги. Поръчахме си екстра голямо кафе мока с бита сметана за мен и чай от портокал за нея. Докато вземах поръчките, а тя се настаняваше на една маса, видях през прозореца как Джейсън ръкомахаше яростно на Групата с

прекалено много татуировки и пиърсинги и говореше нещо, което не можех да чуя, но пък можех лесно да отгатна.

Пръст, с който нарисова невидима линия от „Старбъкс“ до „Водното конче“: „Тя си влезе ей така в книжарницата!“. Ръкомахане в наша посока: „А Маги я последва като зомби“. Пръст, с който сочеше себе си, а после „Водното конче“: „Трябва да се върна обратно в книжарницата“. Посочи Групата с прекалено много татуировки и пиърсинги, а след това към мен: „Вие стойте тук и наглеждайте Маги“.

Поставих чашата с чай пред Ави и седнах на масата. Отпих голяма глътка от моката си, като се опитвах да изглеждам непринудено, а в същото време се чудех откъде да започна.

Тя не сваляше очи от мен, докато местеше чашата в чинийката. Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Не е късно да станеш част от новата верига „Аполо — книги и музика“, Маги.

Загледах се в остатъка от моката си по сламката и ръбовете на пластмасовата чаша. Зачудих се дали някъде има някоя стара циганка, която да може да гледа на лепкава пяна от кафе така добре, както на листа от чай. Трябваше да разчитам единствено на себе си.

— Оценявам това, което казваш — отвърнах аз.

— Мислих доста върху това и се опитах да потърся креативно решение. Според мен ти не искаш да се присъединиш към нас, защото нещо липсва в офертата ни. Има нещо, което искаш, а ние не ти го предлагаме.

Шумът от околните разговори стигна до кресчендо, а след това изчезна като във вакуум и за момент настъпи пълна тишина, както когато океанът дърпа разбила се в брега вълна обратно към себе си. Преди да успея да обмисля какво ще кажа, думите вече бяха излезли от устата ми:

— Колко искаш за сградата тук в Маунтин Вю?

Тя не се постара да прикрие изненадата си.

— Защо ти е да знаеш?

— Двамата с Джейсън искаме да я купим за „Водното конче“.

Тя ми каза цената, която беше много над границата, след която парите престават да звучат като реални цифри за мен. За двама ни с Джейсън парите бяха нещо, което вземаш и връщаш на клиентите на касата. Те преминаваха бавно като таратайка, сглобена от

употребявани части, от един човек към друг, издавайки дрънкащи звуци, когато ги пускаш в бурканите за бакшиш. Сумите, за които говорехме сега, бяха по-бързи от скоростта на звука. Те бяха като светлинни години за космически ракети.

Наложих си да се успокоя и започнах да я убеждавам, че пазарът с недвижими имоти е все още в застой и че ще е страхотна реклама за „Аполо“, ако направи сделка с „Водното конче“ и ни даде отстъпка. Ави каза нещо от рода, че трябва да го обсъди с партньорите си и че трябва да се направи оценка на имуществото, но думите ѝ бяха като бял шум, докато умът ми препускаше. Нямах перфектна работа, поне не за мен. Нямах перфектна любов или дори перфектна книга. Но имах живот, който обичах във „Водното конче“, и исках да си остане така. Исках да изстрадам лошите времена и да съм щастлива заради добрите.

— Ще оставиш хората тук без книжарница — това беше последният ми аргумент и го казах точно така, както го бях изрепетирала.

— Какво предлагаш? — попита Ави.

Казах ѝ сума, която беше с 15 процента по-ниска от това, което можехме да платим, след като съберем парите от дуплекса на Хюго и малкия бизнес заем, който Робърт ни помогна да вземем. Тя ми отвърна с друга сума и най-накрая се съгласихме на 5 процента по-малко от моя таван.

— Сигурна съм, че това ще удовлетвори партньорите ми — каза тя.

Стиснахме си ръцете.

— Можеше да бъдеш страхотна — каза тя.

— Ти също — отвърнах аз.

Има една част от тъгата, която е неочаквана. След като минат дните, през които смяташ, че никога няма да можеш да станеш от леглото отново и след като си ходил наоколо празен отвътре, а кожата си усещаш тънка като хартия, започваш да си спомняш. Не си спомняш смъртта и това, че си видял човека, когото обичаш, в болнично легло с тръби, стърчащи от тялото му. Спомняш си какъв е бил той преди това, когато е бил добре и ти си бил цял. Тези спомени те сполетяват и

тогава знаеш, че всъщност човекът, който си е отишъл, не е изгубен, а е станал част от теб и ти си късметлия.

— А помните ли онзи път, когато напълно полудя, защото не можеше да намери органична сланина? — попита Джейсън.

Всички се засмяхме, седнали на одеялото, миризмата на прясно дърво от новите рафтове за книги се прокрадваше във въздуха сред ароматите на нашия пикник на закрито — миришеше на самоса, пиле виндало, наан и дъга от ястия с къри. Джейсън, почти всички от участниците в нощните игри в книжарницата, Тоалетната на ЦРУ и аз все още миришехме на пот и прах.

— Ти беше с нещо южняшко, нали така? — попита ме Джейсън.

— Хъш пъпийз^[1] — отвърнах аз. — Обади се в офиса на „Садърн Ливинг“ за рецептата, защото не искаше да я потърси онлайн. Но все не се решаваше да ги направи, защото не можеше да е сигурен, че прасето е живяло свободно и щастливо в органична ферма, преди да даде живота си в полза на пържените храни.

Всички бяха дошли в новото „Водно конче“, за да помогнат със сглобяването на рафтовете, от които имахме нужда, защото имахме страшно много книги. Двамата с Джейсън обикаляхме разпродажби на имоти, изоставени складове и всякакви други места, откъдето можехме да оборудваме помещение, пет пъти по-голямо от предишното „Водно конче“. Сегашното място беше прекалено голямо. Сетих се за онзи разговор с Ави как никоя книжарница няма нужда от 2800 квадратни метра. Така че вместо да я пълним със стока, построихме стени, за да направим стаи за четене, стаи за срещи, които хората можеха да наемат и, разбира се, бар и кафене, които да даваме под наем на няколко души от Групата с прекалено много татуировки и пиърсинги. Наехме персонал, включително Саша и приятелката ѝ с късата прическа, като се надявахме, че те ще пълнят вечер книжарницата с приятелите си. Бъдещите герои в новото „Водно конче“.

Робърт ни подари две снимки в рамки. Една на Хюго, който стоеше пред старото „Водно конче“. Сигурно е била направена точно след като е купил книжарницата през 80-те. Изглеждаше толкова млад. Косата му едва бе започнала да оредява, брадата му бе почти черна. Другата беше на трима ни — Джейсън и Хюго, седнали в креслата за четене, а аз на пода, облегла се на краката на Хюго, и тримата забили нос в книги. Хюго щеше толкова много да хареса новото

„Водно конче“. Сигурна съм, че щеше да се чувства като победител, че е изгонил „Аполо — книги и музика“ от града, а ние никога нямаше да се опитаме да го убеждаваме в обратното. Щеше да се влюби в новите рафтове, в новия офис. Щеше да хареса това събиране на нашето семейство. Щеше да се влюби във всичко това.

Мисля, че винаги ме е било страх от любовта, защото съм се ужасявала, че ще ме контролира, плашеше ме от какво ще трябва да се откажа заради нея. Истината обаче е, че за една достатъчно голяма любов, жертвите не са жертви — те са нужди. Престъпление е да ги правим обаче поради грешни причини.

Докато другите почистваха след нашия пикник на закрито, аз отидох в офиса, за да взема някакви документи за Робърт. Първата ни поща беше пристигнала на новия адрес. Заедно със сметките и каталозите имаше и пакет, голям колкото книга, адресиран до мен. Отворих го и извадих „Любовникът на лейди Чатърли“ на Хенри и Катрин. Вътре имаше и картичка с бележка:

Време е да продължим напред.

Мико Калън

Тази нощ седях в плетения си стол до прозореца на малкия апартамент над новото „Водно конче“, където се преместих, след като продадохме дуплекса на Хюго. Беше вече хладно да държа прозореца отворен, но ми харесваше да чувам как последните пешеходци по улица „Кастро“ си отиват вкъщи и да усещам миризмата от тайландския ресторант през улицата. След като живях до Хюго години наред, тишината и липсата на пикантни миризми щяха да ме накарат да се почувствам самотна.

Отворих „Любовникът на лейди Чатърли“. Препрочетох всички бележки, точно както първата нощ, когато ги открих. После се изправих и отидох до кухненската маса с лист хартия и химикалка. Задържах листа и натиснах химикалката върху него, оформяйки букви, думи, мислите си.

Нямах представа какъв е животът на Раджит в Амстердам. Не знаех дали е намерил друга любов там, или все още мисли за мен и за нашата илюзорна връзка. Той вече се намираше зад един ъгъл, който

все още не бях заобиколила. И все пак му писах. Защото в края на краищата той беше прав. Аз бях неговата Катрин.

Написах писмото, а после го сгънах и го адресирах до магазинчето в Амстердам, за което ми беше казал. Под светлините на нощта отидох до пощенската кутия срещу „Водното конче“, отворих вратичката и пуснах писмото, преди да успея да се спра. След дванайсет години работа в софтуерния сектор, разбирах битовете и байтовете на имейлите, постовете във фейсбук, туйтовете и текстовите съобщения, но пускането на лист хартия в пощенска кутия и пътешествието ѝ до другия край на света за няколко дни? Това беше истинска магия.

[1] Хъш пъпийз са малки и солени пържени топки, направени от царевично тесто. Често се сервират в допълнение към морски дарове и други пържени храни. — Б.пр. ↑

САМО ВЪЗМОЖНОСТИТЕ СА ВЕЧНИ

*Най-накрая трябва да се изправя пред
всичките си въпроси.*

Маги

Събуждам се и откривам Мая да стои до леглото ми и да ме гледа. Започна да го прави напоследък — задига ключа от дома ми, който държа в офиса долу във „Водното конче“. Вълнуваше се, че ще тръгне на детска градина след две седмици, но също така се въртеше повече около нас, все едно щяхме да изчезнем, докато учеше азбуката. Майка ѝ Ейсли се смее и казва, че е заради всички тези книги за сирачета, които Джейсън ѝ чете.

— Ще се научи — казва тя. — Всички оставаме заедно.

Ставам, а тя ми носи телефона, когато извънпява. Сядам на леглото си и говоря с Дизи, който пристига днес и ще ме води на обяд. Правим планове да се срещнем в ресторант „Нуево Индиън“ на мястото, където беше „Бдение над Финеган“. Опитва се да ме омае и да ме накара да отида да работя за новия му стартъп и да се занимавам с някакви мобилни телефони, от които не разбирам нищо. Той не изкара и година в „Аполо — книги и музика“. Оказа се, че да преработва нещо, правено преди, не е толкова вълнуващо, колкото новите и блестящи възможности, които го чакаха зад ъгъла. Каквото и да прави новата му фирма, Дизи е СБД, стратег на бъдещи детайли. Това е най-скапаната и измислена позиция, която съм чувала някога, но Дизи е толкова горд с нея, че се преструвам, че и аз се гордея с него. Понякога на човек просто му е достатъчно да вижда хората в живота си щастливи.

Приключвам разговора с Дизи, а Мая вече ме дърпа към стълбите. Казвам ѝ да се облече. Днес ни очаква голям ден. След като

отворя книжарницата за сутрешните посетители и оправям тук-там по нещо, двете с Мая ще отидем да ѝ купим нови дрешки и обувки за първия ден в училище. Майка ѝ и Джейсън смятат, че къси панталонки и гуменки на дупки са напълно нормални за големия ден. Боже господи!

Отиваме до помещението на долния етаж, където Джейсън седи на бюро и преглежда продажбите ни от миналия месец. Дългите летни дни ни се отразиха добре, но се надяваме, че по Коледа ще е още посилен период. Ейсли също е тук. Тя е от хората, които стават рано сутрин. Донесла е топли кифлички и пресен портокалов сок. Работи в органична пекарна и е доста войнствено настроена относно оризовото брашно. Въпреки това я харесвам. Дватамата с Джейсън се запознаха миналия Ден на благодарността, няколко месеца след като отворихме новата книжарница. Беше дошла да търси книги за Мая. Дватамата се преместиха да живеят заедно в нов апартамент преди около два месеца. Ейсли е на 26, няколко години по-голяма е от Джейсън, но това по някакъв начин го прави да изглежда по-зрял. Планират сватба по Коледа във „Водното конче“. Искам да им кажа, че са много млади, че не се познават от дълго време. Тревожа се малко за тях. Но като се замисля — кой от нас въобще е готов за каквото и да било?

Мая застава на колене на стола до Джейсън. Разказва му, че е сънувала костенурка миналата нощ. Той пък ѝ разказва за мече, живеещо в обърнат чадър, който виси от луната. Ейсли го моли за пореден път да записва тези приказки, които изникват в главата му, и той нахвърля няколко реда в бележник със спирала, който държим до настолния телефон. Мажа си кифличка с масло и чайт ми става готов, а когато сядам, знам, че денят ще е хубав.

Когато двете с Мая отиваме в главната част на книжарницата, Саша вече е пуснала сутрешните посетители и прави кафе в кафенето, така че райският аромат се носи из цялото помещение. Няма прегорели кафени зърна на „Къпа Джо“ във „Водното конче“. Мога дори да го пия черно, но когато пристигаме, Саша вече е приготвила мока „Свирепа наслада“ за мен и пресен сок за Мая. Мая я хваща за ръката, за да ѝ „помогне“ да подредят пресните сладки.

— Без понички — казвам аз. — Тя вече закуси.

И двете ми се нацупват и когато смятат, че не ги гледам, Саша нарочно обръща глава на една страна и Мая бързо пъхва една поничка

в устата си.

— Мая — предупреждавам я аз.

— Не е поничка, а дупка — казва тя.

Аз я поглеждам с онзи поглед, който казва, че няма да се вържа на тези приказки и се надявам, че с това ще приключим, защото вече се приготвям за среща в стаята за конференции с персонала. Ще обсъдим новата система за следене на книги, която Дизи написа за нас като страничен проект. Ние сме неговите бета-опитни зайчета. Ако всичко мине добре, ще започне да продава апликацията в App Store. Браво на него. Радвам се, че сделката с него включваше и по-нови компютри за нас.

Все още се придържам към мнението си, че 2800 квадратни метра са прекалено голямо пространство за квартална книжарница. Даваме под наем конферентните стаи, офисите и кабинките на горния етаж на младите надежди на Силициевата долина, които смятат, че са на път да създадат следващия фейсбук на хард драйвърите си. Харесва им да са сред книгите, кафето и сладките повече от всичко друго. Искаме им само толкова, колкото да покрием половината си ипотека. Другата половина покриваме с продажбите от книги. Продажбите може да се увеличават или намаляват, но мечтите за следващото голямо откритие на Силициевата долина никога не умират.

Мая се присъединява към мен при касата, докато преглеждам пощата, която се състои най-вече от сметки. Почти свършвам, когато Мая ме дръпва за ръкава и ми подава някаква пощенска картичка.

— Харесва ми колелото — казва тя.

Вземам картичката. На нея има колело, паркирано наред с жълти лалета. И вече знам кой я е изпратил още преди да я обърна.

Минаха два мъчителни месеца, докато дочакам отговор след първото писмо, което му написах. Но когато видях името си на плика под холандските марки, дълго държах картичката и прокарвах пръсти по написаното с химикал върху хартията, хартия, която той беше докосвал. Това беше първото от многото писма, които си изпращахме през последните 10 месеца. Без обещания, без обяснения в любов. Просто писма. Писма, в които разказвахме ежедневието си. Писма, с които се опознавахме. Писма само за нашите очи.

Обръщам картичката с велосипеда, очаквайки да видя още цветни холандски марки, но не виждам нищо в десния ъгъл освен

малък правоъгълник, който показва на изпращача къде да залепи марката. Отдолу пише само „Маги“. Картичката не е изпратена по пощата. Отляво пише: „Чакай ме в парк «Пайъниър» под любимото ти дърво утре по обед“. Раджит се е върнал. И аз най-накрая ще се изправам пред всичките си въпроси.

— Какво става? — попита Мая, като взе от ръцете ми картичката.

— Един приятел е в града.

— Дизи?

— Не, друг приятел.

Пъхвам картичката в чантата си между един тефтер и копие на „Моят лош лорд“. Имам цял ден и два часа, които трябва да запълня до срещата ни. Поглеждам през отворената врата, докато „Водното конче“ се изпълва с живот. Ще имам достатъчно работа до утре.

Книжарниците са романтични същества. Съблазняват те с това, което предлагат, и ти разбиват сърцето с проблемите си. Запалилите читатели си мечтаят да притежават книжарница. Смятат, че ден, прекаран сред всички тези книги, ще осъществи най-голямата им страст. Те все още не знаят нищо за сортирането на заглавията, които идват, следенето на тези, които излизат, болките в гърба от носенето на книги и подреждането на рафтовете, малкото пари, които носи целият този труд. Всички тези читатели мислят само за сватбата, без да се замислят много-много за самия брак. Книгите са голямо бреме и няма как да се преодолее това.

Притеснявам се за бъдещето си по начина, по който ми е втълпено, че трябва. Пенсиониране, здравни осигуровки, застраховка. Двата с Джейсън се борим като съсобственици на „Водното конче“. Когато продажбите са добри, празнуваме разточително. Когато времената са трудни, преживяваме на фъстъчено масло и мармалад, така че да можем да плащаме заплатите на дванайсет служители. Всеки ден без изключение се чудя дали не трябваше да приема предложението на Ави, дали сега нямаше да съм на масаж, да пия пиня колада и да решавам кои заглавия трябва да са на витрината и на централно място сред пътеките в „Аполо“. И когато си представя тези неотваряни нови книги, знам, че съм направила правилния избор. Книгите в „Аполо“ са като хора без минало, без истории, които да разкажат. Книгите във „Водното конче“ са минали през много ръце и

ще минат през още толкова. Миришат на човешко докосване и на всички възможни преживявания, които идват с него.

Докато денят си минава и светлината намалява, „Водното конче“ се пълни с нарочно мотаещи се хора, които търсят онова, от което все още не знаят, че имат нужда. Хората във „Водното конче“ не просто притежават книги, те се нуждаят от тях, желаят ги, не могат да дишат без тях. Идват, защото са влюбени в самата книжарница, в старите книги и в техните неразказани истории. Идват, защото им харесва да се чудят кои са били притежателите на всички тези книги преди това. Идват, защото хората, чиито пътеки пресичат, са като книгите, които намират — леко износени по ръбовете, чакащи правилния човек да ги отвори и да ги вземе вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.